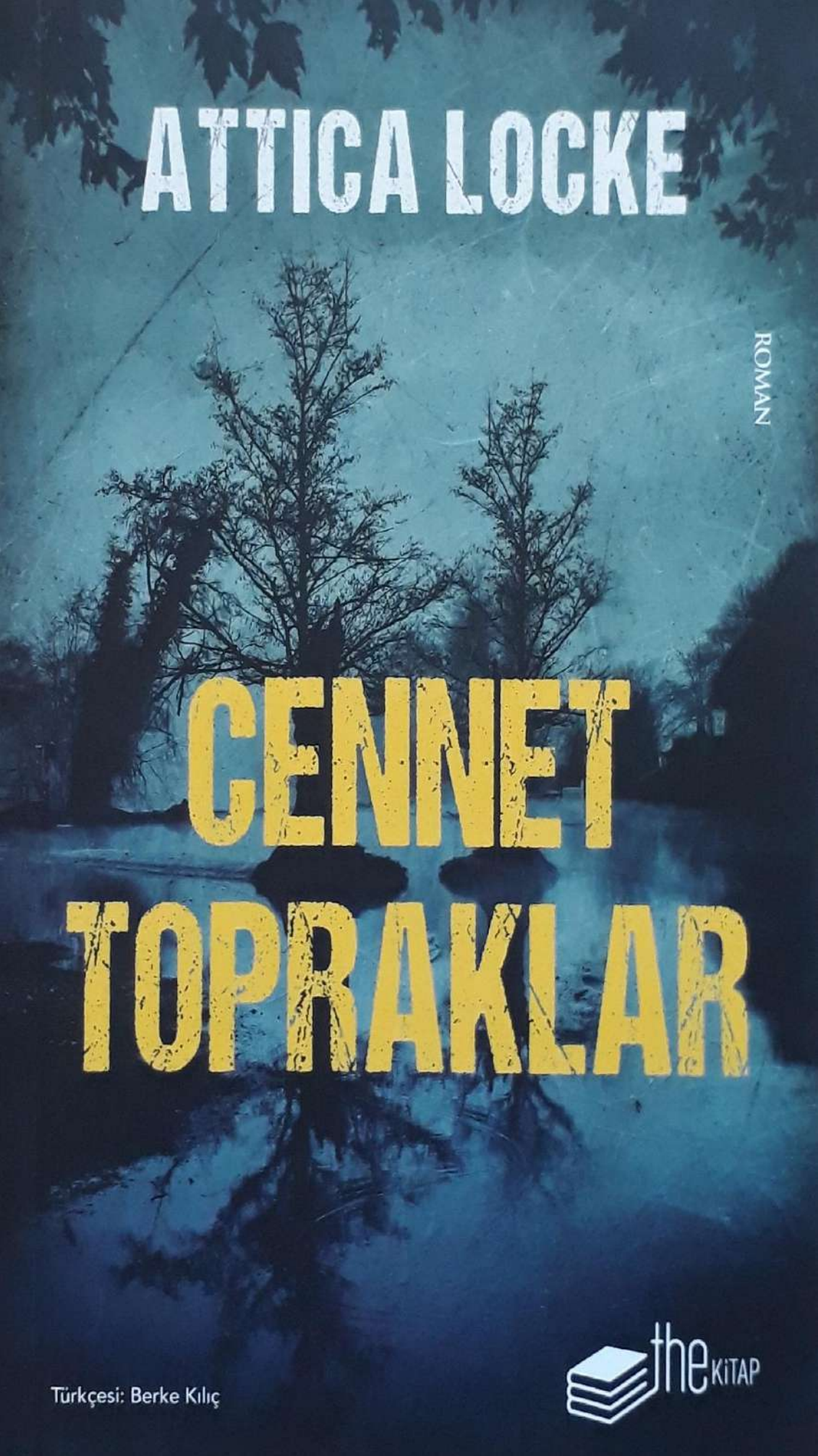

ATTICA LOCKE
ROMAN
CENNET TOPRAKLAR
Türkçesi: Berke Kılıç
the KİTAP

2020 STAUNCH ÖDÜLÜ
EN İYİ GİZEM ROMANI

Bir kış akşamı, dokuz yaşındaki Levi King büyükbabasının küçük teknesiyle tek başına göle açılır. Ne pahasına olursa olsun, annesi yokluğunu fark etmeden önce Hopetown'a dönmesi gerektiğinin farkındadır. Ancak Levi ne o akşam ne de ertesi gün eve döner.

Ailesi onu aramaktan asla vazgeçmese de polis bu olayı yeterince araştırmaya yeltenmez. Levi'nin hapiste olan babası sonunda çaresiz kalır ve adamlarını devreye sokması için eyalet valisine bir mektup gönderir. Oğlunun bulunması karşılığında her şeyi yapmaya hazırdır.

Birkaç hafta önce bir davayı çözüme kavuşturan Texas kolluk kuvveti Darren Matthews, Levi King araştırmasında yerel polise yardım etmek için Caddo Gölü'ne gönderilir. Ancak çocuğu bulmaya ve kendi özgürlüğünü korumaya çalışırken bir yandan da mevcut siyasi iklimde yeniden alevlenen tehditlerin gölgesinde asırlık şüphe ve önyargılarla mücadele etmek durumunda kalır.

Daha önce *Texas Rapsodisi* kitabını yayımladığımız Attica Locke, *Cennet Topraklar*'da sizi yine bir gizemin derinlerine çekecek.

"Attica Locke, Texas'ın tarihini yine muazzam bir üslupla ele alıyor."
—Boston Globe

"*Cennet Topraklar*'ın özenli kurgusu karakterleri canlı kılıyor."
—Seattle Times

"Ustaca kaleme alınmış, her anlamda merak uyandıran bir hikâye."
—San Francisco Cronicles

thekitap

thekitapyayinlari.com | thekitapyayinlari | thekitapyayin

ISBN: 978-625-6415-25-6

ATTICA LOCKE

CENNET TOPRAKLAR

Cennet Topraklar
Attica Locke

Kitabın özgün adı: Heaven, My Home
© 2019, Attica Locke

Yayın Koordinatörü: Aslı Güçlü
Çevirmen: Berke Kılıç
Editör: Aydan Yalçın
Son Okuma: Umut Burgaz
Sayfa ve Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç

© 2023, bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Little, Brown and Company'den alınmış olup Aabir A.Ş'ye aittir.

1. Baskı: The Kitap, Nisan 2023

ISBN: 978-625-6415-25-6
Sertifika no: 47690

Optimum Basım Yayın San. ve Tic. A. Ş.
Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika no: 41707
info@optimumbasim.com

Aabir A.Ş.
Masaldan İş Merkezi F – 4 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 521 60 12
www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com

Kitabın elinize ulaşma sürecinde katkısı olanlar:
PR ve Sosyal Medya Yönetimi: Sevda Yardımcı
Dijital Satış: Cansu Zenginli

Satış ve pazarlama talepleri için: Ozan Hikmet Ünlüler
siparis@thekitapyayinlari.com | T: 0216 521 60 12

The Kitap, Aabir A.Ş. yayın markasıdır.

ATTICA LOCKE

CENNET TOPRAKLAR

Türkçesi: Berke Kılıç

the KİTAP

Yazar Hakkında

Attica Locke 2016'da Harper Lee Prize for Legal Fiction'ı kazanan ve Baileys Women's Prize for Fiction için aday gösterilen *Pleasantville*'in, Edgar Award'da aday gösterilen *Black Water Rising*'in ve ulusal çoksatan olup Ernest Gaines Award for Literary Excellence'ı kazanan *The Cutting Season*'ın yazarı, aynı zamanda Fox kanalında yayınlanan *Empire* dizisinin yazarı ve yapımcısıdır. Houston, Texas'ın yerlisi olan Locke, eşi ve kızıyla birlikte Los Angeles, California'da yaşıyor.

Çevirmen Hakkında

Berke Kılıç Adana'da doğdu, ilköğretim ve lise eğitimini orada tamamladı. 2015 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nden mezun oldu. Hemen ardından bir yayınevinde editör olarak çalışmaya başladı. 2016 yılından beri kariyerine serbest redaktör ve çevirmen olarak devam ediyor. Onlarca İngilizce romanın Türkçeye kazandırılmasında emeği geçti. Halen İstanbul Üniversitesi Kriminoloji ve Ceza Adaleti Bölümü'nde yüksek lisans öğrenimini sürdürüyor.

Nightona...

Su kenarına dikilmiş bir ağaç gibi,
Yerimden kıpırdamayacağım.

–Jessie Mae Hemphill'in söylediği gibi

Marion İlçesi

Texas, 2016

Levi gün batımına kadar gölün karşısından dönmezse Dana peşine düşecekti. Onu karavanların merdivenlerine attığında böyle söylemişti; ki Dana bunu yaptığı anda Rory Pitkin motorunu kapattığı Indian Scout motosikletiyle, botlarının uçlarını toprakta sürterek onlara yanaşmıştı. Dana, Levi'ye büyükbabalarının kayıkhanelerinin anahtarını ve cüzdanının dibinde kalan birkaç doları vermiş, annesi ve Gil gelip bütün Pokémon kartlarını gözünün önünde yakmadan önce eve dönmesini söylemişti. Tanrım, diye düşündü, ablası tam bir cadaloz olabiliyordu; o kelimenin bıçakvari hissi öyle hoşuna gitti ki sesli bir şekilde söyleyerek servi ağaçlarıyla bu sırrını paylaştı. İspanyol yosunlarının arasından gelen pas kırmızısı ışık ona karanlık çökmeden asla eve dönemeyeceğini anlatıyordu, bu da annesinin gece çıkma ve gölde tek başına tekneye binme yasaklarını çiğnediği anlamına geliyordu. Levi'nin babasının eski, üç buçuk metrelik, kıçı V şeklindeki teknesiyle, yeterli zamanın, hevesin ve bir gün yetecek kadar tütsülenmiş istiridyeyle temiz suyun varsa Louisiana'ya kadar kadar geniş Caddo Gölü'nün açıklarına gitmesine izni yoktu. Gil, iki ilçeye ve bir eyalet sınırına yayılan bu gölün ülkedeki hiçbir yere benzemediğini söylemişti. Ne var ki Gil doğru olmayan pek çok şey, mesela annesini sevdiğini de söylerdi. Kesinlikle öyle

davranmazdı ama. Levi'nin gerçek babası, kadın ocakta Bologna sucuğu kızartırken yanına gelir, boynunu öper, annesiyse kıkırdayıp gülümser ve öpücüğüne karşılık verirdi. Ancak Gil her odaya girdiğinde annesi ona hakaret eder ya da dehşetle, Gil'in taşındığından beri onlarca sigara yanığı bıraktığı kahverengi fitili kadifeden kanepeyle bir olup put kesilirdi. Levi, Gil'e gülümseyen bir timsaha güvendiği kadar güveniyordu. Fakat üzerinde tek başına yolculuk ettiği su konusunda haklı olabilir, diye düşündü Levi. Caddo Gölü bir canavar, onun gibi bir oğlanı bütün olarak yutabilecek bir su kaynağıydı. Çoğu yeri gerçek bir gölden çok otla dolu bir bataklığa, su basmış ve uzun yıllar önce terk edilmiş bir servi ormanına benziyordu. İtiraf etmek gerekirse Levi burada tek başınayken korkuyordu. Göl, Goat Adası'nın güneyindeki açık sulardan doğrudan Hopetown'a, Levi'nin annesi, ablası ve Gil'le yaşadığı, karavanlarla kulübelerin olduğu kuzeydoğu kıyısındaki küçük topluluğa açılıyordu. Gözlerinin önüne düşen saçlarını üfleyerek çekti ve teknenin motorunu ateşledi. Kestirme bulmayı umarak dümeni sola çevirdi.

Yalnızca birkaç dakika içinde ışık erik konyağı renginden gecenin mavimsi grisine döndü ve aralık esintisi ablasının gardırobundan çaldığı KARNACK LİSESİ YERLİLERİ yazılı mavi-beyaz ince kumaştan yapılma rüzgârlığının içine sızdı. Bir anda gözünün önüne, ablasıyla Rory Pitkin'in Dana'yla paylaştıkları odada çıplak hâlde yerde yuvarlanışları geldi ve vücudu utançla titredi. Aptal değildi. Ne yaptıklarını gayet iyi biliyordu. *Sikişiyorlar.* CT öyle demişti.

Bunun CT'nin hatası olduğuna karar vermişti. Levi, CT'nin Xbox'ında futbol oyunu oynuyordu ve zaman algısını kaybetmişti. Fantezi takımı kurmak istiyordu çünkü annesi Gil, Jefferson'daki işini halledebilirse bu yıl Noel'de ona Xbox hediye edebileceğini söylemişti. Ne var ki Gil'in yanlarında olduğu bunca zaman boyunca neredeyse hiçbir işini Levi'nin hayatını kolaylaştıracak

şekilde planlamamıştı. Hâlâ çoğu zaman dolaplarında süt olmuyordu.

Akşamüstü için karavana gitmekten vazgeçen Levi, küçük tekneyi CT'nin ailesinin kulübesinin olduğu gölün diğer tarafına doğru sürmüş, kendini video oyunlarında kaybetmiş, böylece içten içe asla sahip olamayacağını bildiği şeyin tadını çıkarmıştı. Arkadaşını o kadar kıskanmıştı ki çıkarken oyun kollarından birini çalarak rüzgârlığının cebine koymuştu. Böyle şeyler yapmaktan nefret etse de kendini durduramıyordu. Bazen bir haller oluyordu. Sanki başka çocukların sahip olduğu Xbox, evde yaşayan bir baba gibi şeyleri isterken zihni kararıyor, körlemesine saldırıya geçiyordu. Kolun köşesi naylon ceketin altından kemiklerine değiyordu. Suyun ortasında sadece Tanrı'yla baş başayken utançla kızardığını hissetti.

Gökyüzünden anladığına göre saat beşi çoktan geçmişti.

Eve geldiği yönden, gölün kuzey kıyılarından gidip daha güvenli, önünde kayıkhanelerin ışıklarının olduğu ve medeniyet izleri taşıyan göl kulübelerinin görüldüğü ince kanal boyunca devam edemezdi. Bu yaklaşık bir saat sürerdi. O zamana dek hava tamamen kararırdı ve Levi'nin yanında fener yoktu. Tekneye binerken yalnızca ince ceketini giymiş ve yanında babasının eski radyosuyla büyükbabasının eskiden kıyıdan kıyıya ulaşım için kullandığı tek bir çürük kürekten başka bir şey almamıştı. Radyo sürekli kesiliyordu. Anteninin yarısı eğilmişti. Sessizlikle beraber içinde farklı bir korku peyda oldu. Geceyle birlikte göl sessizliğe gömüldü; tek duyulan şey bataklık meşelerinin üzerindeki yaprakların hışırtılarıydı. Öyle ki eyaletin bir ucundaki bu kadim gölde, zamanın kıyısındaki bu bataklıkta, kendinizi yaşayan tek insan gibi hissediyordunuz.

Daha önce, büyükbabası yaşıyorken bile bu kadar geç saatlerde gölün üzerinde bulunmamıştı. Babası akşam yemeğini kesinlikle beşte yemek isterdi. *Bataklık Dalgıcı* şimdiye dek kayıkhane-

de kuruyor, babası televizyonun önünde dördüncü birasını içiyor olurdu. Yaşlı adam karanlık çöktükten sonra göle çıkmaktan kaçınır, her daim Levi'yi gece olduğunda bir tek zayıf kafa lambasının ya da utangaç ayın ışığında hareket ediyorsa yolunu kaybetmenin ne kadar kolay olacağı konusunda uyarırdı. Göl büyük ve karmaşıktı; pek çok bataklığı, kolu ve Texas tarafında, en azından Marion İlçesi yakınlarında yılan gibi birbirine dolanmış giriş ağızları vardı. Burası yüzyıllardır yabancıların aklını karıştıran sulak bir labirentti. Gölü yeteri kadar tanımıyorsanız servileri kolayca birbirine karıştırabilir, yanlış kola sapabilir ve baygınlık geçirmeden asla yolunuzu bulamayabilirdiniz. Radyo tekrar çalışarak onu korkuttu, Patsy Cline parazit patlamasını kesti. Yemek vakti yaklaşırken zydeco'dan* country müziğine geçen Shreveport'tan bir istasyondu; bu da geç kaldığının başka bir göstergesiydi.

Gece yarısından sonra yürüyüşe çıkarım...

Gece yarısı.

Bu kelime âdeta bir uyarıydı. Büyükbabası eskiden buna "Caddo Motel'inde bir gece geçirmek" derdi. *Sakın aylaklık edip geceleri burada olma, oğlum. Zira hiç kimse seni kurtarmaz.* Babası, kendi dedesinin anlattığı, içki kaçakçıları ve katillerin gölün üzerindeki pek çok büyük adadan bazılarında saklandığına dair öykülerini hatırlayacak kadar yaşlıydı. *Kızılderililer ve hayaletler birbirine benzer oğlum, hırsızlar ve Yankiler de.* Babası, dehşet verici, silahlı ve bıçaklı saldırı hikâyeleriyle büyümüştü, sularda dolanan ruhlarla, ağaçlarda saklanan hortlaklarla ilgili hikâyelerden bahsetmiyordu bile. Babasına göre bu suda kaç ruhun kaybolduğunu bilmeye imkân yoktu.

Levi küçük tekneyi bir dizi kalın servi ağacının etrafından geçirmeye çalıştı ancak dümeni sola çevirmesi gerekirken sağa çevirdi, nemli avuçları kolun üzerinden kaydı. Rotasını düzeltmeye

---

* Güney Louisiana'ya özgü, Fransız ve Karayip müziklerini cazla birleştiren bir müzik türü. (ç.n.)

çalışırken teknenin kıçı servi ağaçlarının köklerine çarptı. Motorun birkaç kez, bir kat merdivenden yuvarlanarak düşen çakıllar misali ses çıkardığını duydu. Radyoyu kapatıp motorun bozulduğuna dair başka ses var mı diye kontrol etti. Ama tıkırtı sesi çok geçmeden durdu ve motor tekrar tatlı tatlı vızıldamaya başladı. Avuçlarını kirli kot pantolonun önüne sildi, ardından tekneyi eve döndürdü. Levi suyun üzerinde babası kadar hünerli değildi; Karnack'teki Noel tekne geçit töreninde ilk kaptanlığını yaparak *Bataklık Dalgıcı*'nın dümenine geçmeden yalnızca birkaç hafta önce büyükbabası öldü. Böylece Levi daha birkaç kez tekne kullanma şansı bulmuşken tekne dersleri tamamen sona ermiş oldu. Kasabadaki Dollar General'da bulduğu her renkli ışığı almak için on bir dolar biriktirmişti. Ama şimdi, burada tekneyi yalnız başına sürerken güneş onu terk etmek üzereydi ve birden gözünün önünde teknenin boş bir şekilde geçit töreninde yüzüşü belirmişti; babası ölmüştü, Levi ise *kayıptı*. Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmese de ona iliklerini donduracak, korktuğunu itiraf ettirecek kadar gerçek geliyordu. Bir çift karga kanadı yukarıdaki havayı kesip geçti ve ürken Levi oturduğu yerden kalktı. Tekne hafifçe eğildi, birkaç fincan dolusu durgun, kahverengi su içeri girerek spor ayakkabılarının uçlarını ıslattı. Bir buçuk kilometreden az yolu kaldığını tahmin ediyor ve bir anda evde olmayı, eşyalarını yatağın Levi'ye ait kısmında bıraktığı için Dana'yla tartışmayı her şeyden çok istiyordu; hatta Gil'in her dakika osurup küfür etmesini dinlemek bile kulağa iyi geliyordu. Azalan güneş ışığı gölü, yüzeyine koyu renk bir battaniye serilmişçesine karartmıştı, Tanrı Caddo'yu âdeta yatağına yatırıyordu. Levi doğrudan Tanrı'yla pazarlık etti: Onu buradan hızla kurtarırsa her şeyi itiraf edecekti. Annesine izin almadan çıktığını söyleyip cezasını erkek gibi çekecekti. Tamamen iyi biri gibi davranmaya başlayacak, Bay Page ve yerlileriyle uğraşmayı bile bırakacaktı.

Sadece evde olmak istiyordu.

Tıklama sesini tekrar duydu. Ardından motor mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha ani bir şekilde durdu. Ne televizyonda gördüğü ateşli silah kurbanlarınınki gibi son nefes alışlar ne babasının son günlerde arkadaşı Leroy için ne kadar üzüldüğüne ve kederlendiğine dair söylenmeleri gibiydi, yalnızca göğsünde hissettiği sert bir sessizlik oldu. Motorun tekrar çalışmasını beklerken nefesini tuttuğunu fark etti. Ama durmuştu ve dakikalar geçtikçe soğuyordu. Evle olduğu yer arasında başka bir tekne, bir balıkçı, eğlence kruvazörleri ya da kanolu turistler yoktu; hepsi gitmişti. *Yardım edin.* Bu, fısıltı ya da çığlık olarak çıkmış olabilirdi, fark etmiyordu. Burada yapayalnızdı, Levi bunun farkındaydı. Batıya gitmeye devam ederse eninde sonunda evin kıyılarına ulaşırdı. Ancak ilerlemek için elindeki tek şey çürük kürekti ve daireler çizerek Louisiana yolunu yarılayacağından korkuyordu. Hayır, sabaha kadar olduğu yerde kalmalıydı. Birkaç saat içinde annesi ya da Dana mutlaka başka birinin teknesini alıp onu aramaya çıkardı. Gürüldeyen suyun altındaki vahşi yaşamı hissedebildiği teknenin yan tarafına fazla yaslanmazsa dayanabilirdi, değil mi? Teknenin kıçına bir şeyin çarptığını hissetti. *Timsah*, diye düşündü ve birden panikleyip dikleşti, hatta hayvandan kaçabilirmiş gibi ayağa kalktı. Tekne tekrar eğildi, daha fazla su aldı, artık neredeyse bileklerine geliyordu. İleride bir şey gözüne çarptı.

Kendisine doğru gelen siyah bir gölgeydi.

Motorun kısık gürültüsünü duyduğunu sandı.

Fakat hayal etmediğinden, burada aklını yitirmeye başlamadığından emin olamadı. *Caddo Motel'de bir gece.* Tüm düşünceleri bu yaklaşan gerçekliğe doğru kayıyordu. Gölge yaklaşırken bir ışık belirerek gözünü aldı. Levi ayakta kaldı, ellerini başının üzerine kaldırıp sallarken dar tekne sarsıldı. Öyle fena sarsıldı ki neredeyse tamamen devrilecek gibi oldu. Ancak Levi artık çaresiz durumdaydı, kurtarılacaksa alabora olma riskini almaya hazırdı. "Buradayım," diye seslendi, bu, pamuğun üzerinde damlayan bir

su sesi gibiydi. Bataklıkta hayatta kalmak için meşelerin kanlarına olduğu kadar kayıp ruhlara da ihtiyaç duyan İspanyol yosunları sanki ağzından çıkan kelimeleri yutmuştu.

KISIM BİR

1.

Annesinin karavanına zorla girdiği gece Darren Mathews bir aydır ağzına içki sürmemişti. Yani haftada bir kere, bir ya da iki bardak içmiş ve bunu, her daim karısının önünde, ilk yudumu almadan önce gözlerine bakıp ona konuşmak veya sessiz kalmak için fırsat vererek yapmıştı. Ve kadın her sessizliği seçtiğindeyse buna minnettar olmuştu. Evliliklerinin bu yeni, fazlasıyla riskli döneminde ikisi de kendilerince ödün vermişti. Evdeki hayatları istikrar kazanmış, Darren'ın Texas'a gidişinin ardından yaşanan ayrılıklarından bu yana tutkulu seksin basit hazzıyla, evliliklerinin en iyi anlarını çekip gözler önüne sererek çirkin olanları, bidonun dibindeki ezik erikler gibi unutarak çetin sulara demir atmıştı. Karısıyla sevişmenin ne kadar iyi olduğunu, bu hareketin iki ruhun birbirine geçmesini nasıl da kolay bir şekilde sağladığını unutmuştu. Lisa'yla birlikteyken ne kadar güvende hissettiğini, onun sevgisi ve ilgisiyle dalgalarda nasıl yükselip alçaldığını unutmuştu. Ve Lisa tarafından istenmek, bugünlerde uyanır uyanmaz neredeyse sürekli yatakta onu arıyor olması aralarındaki güç dengesini değiştirmiş, birbirlerine kur yaptıkları dönem ve evlilikleri boyunca hep kovalayan, ikna eden, kazanmaya çalışan oymuş gibi hisseden Darren'a çok yeni geliyordu. Artık her gün onu memnun etmeye, ona layık olmaya çalışan Lisa'ydı.

Lisa kocasının ona neredeyse geri dönmeyeceğini, Camilla'daki çiftlik evinde yalnız yaşamanın bir seçenek olduğunu, Darren'ın ruhunun bir parçasının hayatının geri kalanını atalarının

topraklarında geçirebileceğini biliyordu; Darren Camilla'daki arka verandada etraftaki ormanlarda dolanan geyiklere bakarak geçireceği bir geceyi Houston şehrinin sağladığı herhangi kolaylığa tercih ederdi. Onun bir yanı hâlâ bir taşralıydı.

Karısına, hayatına geri dönmüştü.

Ancak bunun bazı bedelleri olmuştu.

Houston'ın şehir merkezindeki boylu poslu, gereğinden fazla turkuaz renklerine bürünmüş beyaz bir kadın olan çift terapistiyle geçirdikleri muhtelif seanslar kararını kesinleştirmesine yol açmıştı. En azından o kararın kendine ait olduğunu düşünüyordu. Odada sık sık hararet yükseliyor, acınası küskünlükleri temelli gömmek üzere kazdıkları çukurdan misk kokusu duyuluyordu. Bunlar yaşanırken Darren bir ya da iki kez dalıp gittiğini kabul etmeliydi. Ancak dördüncü seansın ardından, Darren'ın Texas Ranger'larının Houston ofisine dönüp masa başında federal ve eyalet görev gücüyle birlikte Texas Aryan Kardeşliği konusunda çalışmayı kabul etmesiyle görüşmelerini bitirmişlerdi. Terapist onlara, *Bence başaracaksınız*, demişti. Pazartesinden cumaya Chevy'sini ofisin önüne park etmiş, öğle yemeğini masasının olduğu minik köşeye götürmüş ve Aryan Kardeşliği'nin dijital verilerini didikleyerek saatler geçirmişti. Telefon ve banka kayıtları. Sohbet odası konuşmaları. Darren artık bir masa başı çalışanıydı; trafiğe göre çoğu akşam altıda evde oluyordu. Lisa'nın onu tamamen ayık kalmaya zorlamaması karısını biraz daha sevmesini sağlıyordu. Bunun, saha görevinden uzak durmasını talep ettiği için ona duyduğu öfkeyi örtmek için yeterli olmasını umuyordu. Tabii evde olmak çok da kötü değildi.

En azından bira vardı.

Ve seks.

* * *

Annesinin olayı onu kesinlikle rahatsız ediyordu.

Ama bir süre boyunca Bell'in hareketlerinin kindarlıktan çok çaresizlik içerdiğine kendini ikna edebilmişti. Kadın kiralık bir karavanda yalnız yaşayan, altmışlarına merdiven dayamış bir kadındı. Çocuk sahibi olmayan tek oğlunun kendisine alaka göstermiyor, onu senede dört kez, hatta mümkünse daha az görmeye geliyordu. Erkek arkadaşı *aynı zamanda* başkasıyla evli olan patronuydu ve haftada beş gün tuvalet temizlemesi için ona asgari ücretten az maaş veriyordu. Liseden beri doğru düzgün bir erkekle birlikte olmamıştı ve Darren'ın babasıyla evlenerek elde etmeyi umduğunu hayatı ondan çaldıkları için Mathews ailesinin tamamına içten içe kızgındı; hırçınlığını terk edilmiş bir çocuk misali göğsüne bastırmıştı. O borç şimdi Darren'ın ayaklarının dibindeydi. Son iki ayda annesini her gün aramış, neredeyse her hafta sonu yanına uğramıştı. Karavanının etrafındaki kuş otu ve çayır salkım otu öbeklerini temizlemiş, merdivenlerini süpürmüş ve annesi istememiş olsa da çatı oluklarını temizleyip çıkarken her daim birkaç yüz dolar ve bir kasa bira bırakmıştı.

Bu bir çeşit danstı, bir taşra valsi. İkisi de Darren yaşlı annesiyle ilgilenmek için doğru fırsatı bekliyormuş da aslında kadın yalnızca ona şantaj yaptığı için gelmiyormuş gibi davranıyordu. Gerçi ne annesi ne de Darren böyle densizce sözler söylüyordu. Hatta bir keresinde annesine doğrudan silahı sormuş, o da bunu onunla daha fazla zaman geçirmek için yaptığını zannederek kendisini Houston'daki evde akşam yemeğine davet ettirmişti; Darren bunu bir tür ceza olarak görmüştü. Tarifleri liseden beri elinde olan çok eski bir *Ladies' Home Journal* sayısından kesip Lisa'ya göndererek *clam casino* ve Karaorman Pastası gibi saçma sapan isteklerde bulunmaya başlamıştı.

Houston'ın merkezinde bulunan çatı dairesine gelip daha montunu çıkarmadan evin geri kalanının nerede olduğunu sorduğunda sarhoştu. Lisa, Bell'in yer yer dökülen tavşan kürkünü

koridordaki dolaba asmış ve kadına yemek masasına kadar eşlik ederken destek almak için Darren'ın elini sıkmıştı. Pencereleri Buffalo Nehri'ne bakıyordu ancak Bell bundan da etkilenmemişti. "Bizim oralarda da pis su var," demişti, Darren sandalyesini çekerken. Lisa zaman kaybetmeden ilk yemekleri olan soğuk soğan çorbasını getirmişti ve mum ışığında yemişlerdi. Darren gece boyunca alkole elini sürmemiş, Lisa'yla Bell annesinin yegâne hediyesi, marketten alınan chardonnay şişesinin dibi için yarışırken onları izlemişti.

Son iki ayda karısı çok az soru sormuştu.

Lisa, Darren'ın annesiyle ilişkisindeki bu yeni ilginin hayatın gelişimsel bir gerçeği ve Darren'dan çok daha önce fark ettiği bir kaçınılmazlık olduğunu kabullenmişti. Kocası birdenbire annesiyle daha fazla zaman geçireceğini, onunla olabildiğince ilgileneceğini söylediğinde bunun altında bir kötülük aramamıştı. Hatta iki kere bunun *hoş* bir şey olduğunu dile getirmişti. Bu akşam saçını ince bir atkuyruğu yapmıştı, Bell'in Darren'ın çocukluğunu anlatmasını; uyurken başparmağını emmeyi bıraksın diye ellerine toz kırmızı biber dökmesini (*Ben olmasam dişleri buradan Dallas'a kadar aralıklı olurdu*), Darren'ın düşen ilk dişi *yerinden temiz çıksın diye* ön kapıdan dişine ip bağlayışını zevkle dinlerken güldüğünde uzun küpeleri sallanıyordu. Hikâyeleri neden hep dişle ilgiliydi bilmiyordu. Ama ne fark ederdi ki? Darren'ı annesi büyütmemişti. Onu büyüten amcaları William'la Clayton'ın sahip olduğu sevgi ya da güven bu kadında yoktu. Anlattıklarının hepsi çorbayla ana yemek arasında anlatılmak üzere icat edilmiş bir kurguydu. İlkokul bahçesinin dışında, tel örgülerin arkasında durup oğlunun kırmızı ışık yeşil ışık oyununu oynayışını, sonrasında bunu duyan Clayton'ın müdüre Bell'i okul bahçesinin etrafında almamasını söylemesi üzerine nasıl ağladığına dair o hikâye hariç. "Doğru mu söylüyorsun?" diye sordu Darren. Annesi mırıldanarak, "Evet," dediğinde boğazından öfkenin yükseldiğini fark

etti. Dili tutuldu ve aklına söyleyecek tek bir şey gelmedi. Tatlılara geçtiklerinde Lisa bir hayli çakırkeyifti. Teni nemlenmiş, gözleri parlamış ve ıslanmıştı; Darren'a bakıp, "Darren, anneni neden yeni tanımaya başlıyorum?" diye sordu.

Bell kısık, havlar gibi bir ses çıkardı. "Ne güzel soru, Darren. Karın neden beni yeni tanımaya başladı?" dedi, Lisa'nın açıkça alay ettiğini anlayamayacak kadar sarhoş olduğu bir tonda, tek tek konuşup sesli ve sessiz harfleri bastırarak; normalde Bell'in ağzından çıkan abartılı konuşmanın aksine her kelimesi netti. Karısına açıklama yapmasını beklerken oğluna hafifçe gülümsedi. Saf sessizlikten başka bir şey olmayınca masanın diğer tarafındaki şarap şişesine uzandı şişenin dibinde kalan içkiyi doldururken masaya bombayı atarak gelişigüzel bir şekilde San Jacinto İlçesi Şerif Departmanı'nın Ronnie Malvo'yu öldüren, Mack'in hâlâ o cinayetten temize çıkmamasına neden olan küçük 38 kalibreliği hiç bulamamış olmamasının ne kadar kötü olduğunu, silahın herhangi bir yerde olabileceğini ama *birinin* nerede olduğunu bildiğinden emin olduğunu söyledi. *Bu suçu çözmek için Bay Frank Vaughn'a gelecek tek bir telefon yeterli.* Keten peçeteyi kot pantolonun kucağına çekerken Darren'a bakarak San Jacinto İlçesi'nin Bölge Savcısı'nın ismini bildiğini anladığından emin oldu. Darren başını sallayarak zayıf bir uyarıda bulundu. Kimseye annesinin muhtemel cinayet silahını Mathews'ların Camilla'daki arazilerinde bulduğunu, artık onun gözetimi altında olduğunu, iplerini elinden bırakmadığını anlatmamıştı.

"Ne?" dedi Lisa, parmaklarını tabağındaki çikolata kırıntılarına bastırıp yaladı. İpek bluzunda Kara Orman pastasının vişne suyundan kalma küçük bir leke vardı. Hâlâ parlıyordu, Darren onu ve evliliklerindeki bu yeni huzuru koruma hissi duydu. İzin verirse annesi bunu mahvedecekti. Bir Texas Ranger'ı olarak kariyerini tehdit etmesi yeterli değildi; Bell Callis oğlunun evliliğinin de topun ağzında olmasını istiyordu.

Darren o gece uyumadı.

Ancak bir sonraki sabah uyandığında, oyuna kaldığı yerden devam etti.

Günaydın anne, bir şeye ihtiyacın var mı? Tam seni düşünüyordum.

Haftalardır durmaksızın onu düşünüyordu; ki tek istediği de buydu, dedi kendi kendine. Bu tehdit sınırlı olabilirdi. O silahın, annesinin ev dediği kırk beş metrekarelik karavanın içinde bir yerlerde durduğundan şüpheleniyordu. İçeri dalıp öylece elinden almak aklına gelmişti elbette. Ama annesi hız ve mizaç olarak vahşi bir kediyi andırıyordu. Herhangi ani bir harekette saldırırdı. Elinde tuttuğu bu yeni yetkiyi çalarsa bedelini ödetirdi. Darren kendisine her şeyin kontrolü altında olduğunu söyledi, bu yalan geceleri uyumasını sağlıyordu. Ta ki işe yaramayana kadar.

* * *

Cuma günü nihayet o kırılma başladı.

O akşam Ranger arkadaşlarıyla görüşecekti ve ev sahipliği sırası ondaydı. Arkadaşlarını eve en son Roland Carroll misafir tuvaletlerinde klozeti bir metre kadar ıskalayarak kustuğunda davet etmişti ve bunun üzerine Lisa evlerine artık Ranger dostlarını getirmemesini söylemişti. Darren bu yüzden partiyi 59. Otoyol'dan yüz kırk beş kilometre ötede olan Camilla'daki aile evlerine taşımaya karar vermişti. Geriye dönüp bakınca çoktan annesiyle ilgili bir harekât planı oluşturmaya başladığını görüyordu. Noel yemeğine kadar turşu yapabileceğini düşünerek veranda boyunca uzanan çarliston biberlerin sonuncusunu sularken San Jacinto İlçesi'nin Bölge Savcısı Frank Vaughn evin girişine geldi; Ford marka sedanının tekerlekleri ıslak kırmızı toprağı havalandırdı. Darren adamı büyük jüri kararının açıklandığı, eski aile dostları Rutherford "Mack" McMillan, Texas Aryan Kardeşliği'nin bir

üyesi ve tam bir şerefsiz olan Ronnie "Redrum" Malvo cinayetiyle suçlanmaktan kurtulduğu o günden beri görmemişti. O zamanlar Vaughn, Darren'ın cinayet silahının yerini bildiğinden ve Mack için olayın üstünü örttüğünden şüphelenmişti. Sonuç olarak büyük jüri kovuşturmayı reddetmişti. Frank Vaughn'un Darren'ı nasıl gördüğünü anlamak zordu. Ancak bunun öylesine bir ziyaret olmadığını biliyordu. Vaughn arabasından çıkarken kaskatı saçları ve Texas A&M okul yüzüğündeki küçük pırlanta öğle güneşi altında parladı. "Tünaydın," dedi, yüzünü maske takmış gibi görünecek şekilde buruşturdu, gözleri koyu renk birer boşluk gibiydi. Darren'dan birkaç yaş büyüktü, belki ellisine varmıştı ve yeteneği ya da isteği olsa çok uzun zaman önce büyük bir şehre gidebilecek kadar uzun süredir bu mesleğin içindeydi. Görev bölgesi etraftaki birkaç ilçeyi kapsıyordu, hepsi onun nüfuz alanıydı, Doğu Texas'ın bu küçük kısmında adaletin çarkları onun isteğine göre dönüyordu çünkü böyle olması hoşuna gidiyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Darren. Evin yan tarafındaki musluk vanasına uzandı. Vaughn verandanın merdivenlerinin dibine geldiğinde ılık su ince bir damla hâline gelecek kadar yavaşladı.

"Kasabada kamyonetini gördüm sanki." Bölge Savcısı'nın tavrı sertti ama düşmanca değildi, hatta gelmekte olan fırtına konusunda, pencereleri tahtalarla kapatması ve şiddetli yağmura hazırlanması için uyaran bir komşu edasındaydı. "Biraz konuşmak için seni arıyordum."

"Buldunuz beni," dedi Darren, sesini titretmemeye, Bölge Savcısı'nın kendisini aradığı fikrinden ürkmemiş gibi davranmaya gayret etti. Yetkililer annesinin geçen sonbahar arazisinde 38 kalibrelik sivri uçlu tabancıyı bulduğunu duysa adaleti engellemekten daha kötüsüyle suçlanabileceğini çok iyi biliyordu. Rozetini kaybetmekle kalmaz, hapis cezası bile alırdı.

Darren su hortumunu, daha önce Mathews ailesi için çalışan

Mack'in yıllar önce ahşap verandaya çaktığı paslı kancaya dolamaya başladı. Dışarısı serindi, hava kuru ve keskindi, gökyüzü kesilmiş lapis taşı gibiydi, yağmur bulutları birine borçları varmış gibi hızla kasabadan ayrılıyordu. Yine de aralık ayının dondurucu soğuğundan daha iyiydi. Birkaç hafta daha soğanları ve karalahanaları örtmeye gerek yok, diye düşündü hortumu kaldırırken. Vaughn'un önünde dikkat ve sabırla çalışıyor, tamamen sakin olduğunu gösteriyordu.

"Bu işin peşini bırakamayacağımızı biliyorsun," dedi Bölge Savcısı, yarıda kalmış konuşmalarına devam ediyorlarmış gibi. "Bir adam öldü. Ronnie Malvo bok herifin tekiydi, bu bir sır değil. Ama adaleti sivillerin aramalarına izin veremeyiz. Benim bölgemde olmaz, Ranger."

"Bunun benimle alakasını anlayamadım. Ben derdimi mahkemede anlattım."

"Doğru."

"Ve Mack aklandı."

"Aklandı, evet," dedi Vaughn. "Şimdilik." Birkaç adım ilerleyince Darren'la evin yanında yüz yüze geldiler. "Ama bu işe başka biri karıştıysa, onu bulacağım. Sen de biliyorsun, Ranger. Bu yüzden bunu nezaket ziyareti say." Ayakkabılarının ucuna baktı, taba rengi kovboy çizmeleri Mathews arazisinin toprağında cilasını iyice kaybediyordu. Tekrar başını kaldırdığında yüzünde sırıtmaya benzer bir ifade vardı. Darren'a açıkça, "Houston'daki Ranger ofisine girip senin bu işten tam olarak aklanmadığını söyleyebilirim," dedi.

"*Benim mi?*"

"Umarım iş oraya varmaz, ciddiyim," dedi Vaughn. Buna rağmen sırıtışı derinleşti, konuşmaya devam ederken kısık gözlerinin etrafında çizgiler belirdi. "Ama Rutherford McMillan'ı korumakta ısrar edersen karşında kaderini belirleyecek on iki erkek ve kadından oluşan bir jüri bulacaksın. Başka bir büyük jüri. Bu

dediklerimi bir kenara yaz, Ranger. Karşılarında ifade verebilir ya da kararları karşısında ter döken kişi olabilirsin."

Darren görünür şekilde kaskatı kesildi.

Malvo cinayetinin Darren'ın hayatını ve kariyerini yerle bir ettiği aylardan beri Bölge Savcısı onu ilk kez bu kadar doğrudan tehdit ediyordu. Rahatlatmak için Darren'ın omuzlarına bir elini koyarak ortamı yumuşatmaya çalıştı. Bu yaptığı tuhaf bir hareketti zira Darren ondan beş, hatta çizmeleriyle birlikte on santimetre uzundu, bu yüzden ikisi de ortadaki güç dengesinden ötürü tamamen rahat değildi. "Bu konuda işbirliği yapmanı umuyorum," dedi Vaughn, arabasına doğru ilerlerken. "Ofisim tekrar bu dosyaya dönüp her şeyin üzerinden detaylı bir şekilde geçecek. Bazı tanıklarla tekrar görüşeceğiz, yenileriyle konuşacağız," dedi, lacivert pantolonun cebinde araba anahtarlarını aramak için durakladı, ardından sonraki lafının yerine oturmasına izin verdi. "Annenle mesela."

Darren ani bir panik hissetti.

Dikkatli olması gerektiğini biliyor olsa da sesi utanç verici bir şekilde yükseldi. Tanrı yardımcısı olsun, korkmuş, hatta donakalmış gibi konuşmuştu. "Bell Callis hiçbir zaman Ronnie Malvo'yla tanışmadı, adamı gazeteye çıkan resminden çıkarır ancak. Onu hiç görmedi."

"Ama *seni* tanıyor." Vaughn, Darren'a sürücü kapısının üzerinden göz attı. Sırıtışı âdeta bavullarını boşaltıp suratına temelli yerleşmişti. Darren artık adamın yüzündeki kendinden emin zevk ifadesini, birkaç adım önde olan ve kazanan eli tutan adam bakışını görebiliyordu. "Son zamanlarda onun evinde çok fazla zaman geçiriyorsun. En azından buradaki memurlar bana öyle dedi."

"Kim bilir bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsunuz," dedi Darren.

"Belki bir anlamı yoktur... Belki de vardır."

"Onunla konuştunuz mu?" diye sordu Darren, kelimeler ağzından sallanan bir diş gibi dökülür dökülmez pişman oldu. Hem utandırıcı hem de korkutucu bir kontrolü kaybetme hissi duydu. Tekrar konuştuğunda öfkeli, dürüst ve kabaydı. "Annem iyi değil," dedi çünkü bu bir anlamda doğruydu; hayatının tamamını açıklayan bir kelimeydi. "Onu rahatsız ettiğinizi öğrenirsem..."

Vaughn elini kaldırdı; veda eder ya da geçiştirir gibi değil de daha sonra devam edeceklerini anlatır gibi bir hareketti. "Konuşacağız, Mathews," dedi, Ford Taurus'unun sürücü tarafına geçti. "Konuşacağız." Birkaç saniye sonra Darren motorun çalışma sesini duydu. Zemin bileklerine sarmaşıklar bağlayarak onu sabitlemiş gibi kıpırdamadan yerinde kaldı. Frank Vaughn'dan geriye evin girişinde kırmızı toprak bulutundan başka şey kalmadığında dahi kıpırdayamadı. *Sıçayım bu işe.* Foyası meydana çıkmıştı. Bell konusunda bir şey yapması gerekecekti.

2.

O cuma akşamı sadece beş Ranger'ın gelmesini bekliyordu: Houston'da Darren'la birlikte çalışan Company A'dan Roland, Henderson İlçesi'ndeki şerif karakolunda çalışan Company B'den Buddy Watson, ta Corpus'dan arabayla gelen Company G'den Ricky Nuñez, Company E ve Pecos İlçesi'nden Hector Martinez ve Austin'deki Company F'den Patricia Nolan. Darren yine de işlerin gürültülü hâle gelebileceğini biliyordu. Aslında bu durumu iple çekiyordu, zira planladığı şeyin üstünü örtmesi gerekiyordu. Şehirden üç buçuk kilogramlık etle sosis getirmişti ve Tanrı korusun, gerçekten içmeyeceğine inanmış ve sırf bunu kanıtlamak için de içkiden vazgeçmişti. Ancak Hector bir şişe Tennessee viskisi, Patricia'ysa mezkal ve margarita karışımı getirdiğinde önüne kemik atılan bir köpek gibi sevinmişti. Hem Buddy hem de Roland amcasının eski Frigidaire Flair'ını Shiner Bock ve Miller High Life marka biralarla doldurdu. Hepsi kırk sekiz saatlerini boşaltmış, herkes için berbat bir ay olduğundan cıvıtmak üzere gecelerini ve bir sonraki günü ayırmışlardı. Sabah Darren, Houston'dan ayrılırken Lisa ona ilk defa dönmek için acele etmemesini söylemişti. Kocasını öpmek için parmak uçlarında yükselmiş, desteğini göstermek için hem aklıyla hem de vücuduyla ona doğru uzanmıştı. Seçimden beri eyalet çapında nefret temelli şiddet suçlarıyla alakalı elliden fazla olay olmuştu ve Lisa'nın Darren'ın mesleği hakkındaki hisleri yumuşamıştı. "Sağ salim dön yeter," demişti.

Darren pikaba bir Lightnin' Hopkins kaydı yerleştirdi, Buddy Watson'un gözlerini devirip inlemesine yol açan gitar penasıyla çalınan bir caz şarkısıydı. Bu kuralı çok önceleri koymuşlardı: Ev sahibi müziği kontrol eder, menüyü hazırlardı. Bugün barbekü yapılacaktı ama Ricky'nin karısı yine de *tamale* göndermişti. O fırında ısınıp mısırın dış kabukları kahverengi olurken domuz eti yağını damlatıp cızırdayarak evin içini dumanlı bir tatlılı bir kokuyla doldurdu. Eyalette tahminen yüz elli Texas Ranger'ı görevli olarak çalışıyordu, yalnızca altısının *bütün* departmanın çeşitliliğini zenginleştirmesi mümkün değildi fakat birkaçı, makaraya vurursan çok daha kolaylaşan bu işi kabul etmeye istekliydi. Üçü siyah, ikisi Latin kökenli beş erkek ve bu resmi olmayan kardeşliğe dayanışma amacıyla katılmış beyaz bir kadın vardı. Sosyal kulüplerinin orijinal üyelerinden biri olan ikinci beyaz kadın Vicki Brennan, seçimden sonra e-postalara cevap vermeyi bırakmıştı.

İçkiler koyulur koyulmaz spekülasyonlar başladı.

"Ne bok yemeye böyle yaptı?" dedi Patricia.

"Muhtemelen korktu," dedi Ricky. Siyah sweatshirt ve ona uygun kot pantolon giymiş ve daha oturmadan iki birayı kafaya dikmişti.

Roland yüzünü buruşturdu. "Gerçekten o adama oy verdiğini düşünüyor musunuz?"

"Ne fark eder," dedi Rick. "Özellikle burada."

Partideki insanları, kurdukları arkadaşlıkları kastediyordu. Ancak Patricia öfkelenip başını salladı. "Gayet de fark eder," dedi. Yirmi altı yaşındaydı, yani en gençleriydi ve akademide sadece sekiz yıl geçirdikten sonra Ranger olmuştu. Eskiden Sam Houston Eyalet Üniversitesi'nde top oynadığından boyu neredeyse Darren kadardı, sarışındı, yüzü uzun ve hatları tuhaf bir şekilde yumuşaktı. Bardağının etrafındaki tuzu yaladı.

"Vicki gözünü genel merkeze, rütbesini yükseltmeye dikti,"

dedi Roland. "Onu tekrar böyle ortamlarda görmemiz olası değil." Gömleğinin cebinden çıkardığı metal kutudaki enfiyeyi koklayarak dilinin altına yerleştirdi.

Hector kazıttığı kafasını salladı. "O hep onlardan biriydi," dedi.

Onlar derken kimi kastettiğini açıklamadı. Ama yine de hepsi başlarıyla onayladılar.

"Hepimiz üstesinden gelmek için elimizden geleni yapmak zorundayız," dedi Ricky ve odadaki Ranger'ların her biri bu söze içtenlikle katıldı. Hepsi ayrı ayrı son dört haftada, sadece dünyada değil işlerinde de bir şeylerin değiştiğini fark ettiler. Hayatları boyunca görmedikleri, yalnızca departmandaki yaşlı adamlardan duydukları hikâyelerle uğraşıyorlardı; kiliselerde yangınlar çıkmış, Bryan'daki bir cami tahrip edilmiş, siyah ve esmer çocuklar yemekhanede itilip kakılmış, beden dersinde üzerlerine tükürülmüştü. Ayrıca Forth Worth'daki Kroger'in otoparkında Meksikalı bir kadın kocasının ve üç çocuğunun önünde saldırıya uğramıştı ve şu anda hayati risk altındaydı. Buddy, Marion İlçesi'ndeki Jefferson'ın yakınındaki kötülük yuvalarından bahsetti. Oralarda kaybolan bir çocuk olduğundan bile bahsetmişti sanki. Ancak Darren yanlış hatırlıyor da olabilirdi.

Bunun ardından işler biraz karıştı.

Biradan viskiye geçmeden önce bir saat dayanabildi ama geçişi hızlı oldu. İçki omurgasını ele geçirdi, her şeyi yumuşatarak Darren'ın bilmediği departmanla ilgili tüm muhabbetleri, sahadan öyküleri eritti. Bugünlerde Houston'daki ofise kapanıp kalmıştı, kendine bile kabul etmekten korkacak kadar sıkılmıştı ve bu kelimenin şu anda çalan caz müzik kadar derin bir anlam taşıdığından korkuyordu: Darren depresyondaydı, kendisini içten içe yiyen öfke yüzünden hastalanmıştı. Her gün bir avuç korkak beyaz insanın bir ulusa yapabileceklerinin yarattığı öfkeyle karışık hayrete düşürüyordu. Artık Ferguson'da ya da Baltimore'da, hatta Watts'da ve Detroit'deki isyanların amacını sorgulamalarını din-

lemek, siyahların neden kendi mahallelerini yaktığını merak ettiklerini duymak istemiyordu. Çünkü sırf onlarla aynı toprakları paylaşma talebinde bulunan siyahilere karşı kör öfkeye bürünen beyaz seçmenler, sevdiklerini iddia ettikleri ülkeyi ateşe vermişlerdi. İçine batan, derinden yaralayan da buydu. Yıllarca evrenin adaletle işlediğini inandırıldıktan sonra arkadaşlarının ve komşularının bu ülkedeki haklarını ne kadar az önemsediğini görmüştü.

Obama'dan sonra hoşgörü ihanete uğramıştı.

Çok geçmeden üçüncü içkiler koyuldu ve Hector arka verandaya birkaç bira ve bir paket Marlboro götürdü, böylece parti oraya taşınmış oldu. Patricia yeşil metal katlanır sandalyelerden birine oturup Darren'ın büyükannesinin o doğmadan önce diktiği yama işi yorganı etrafına sardı. Eskimiş pamuğun üzerine koridordaki dolabın sedir kokusu sinmişti ve bu tatlı koku havadaki çam kokusuyla karışıyordu. Dışarısı serindi ve veranda ışığının ötesi kapkaranlıktı. Zorunda kalmadığı sürece geceleri asla şehir dışında uyumayan Roland baykuşların ötüşlerini her duyduğunda irkiliyordu. Kısa süre sonra Hector'un sigaralarından ödünç aldı ve kimsenin buna bir şey demesine izin vermedi. Buddy haftada üç kez suçlamada bulunduğu Corsicana'daki santral memurunu anlattı: *Tereyağından kıl çeker gibi*. Patricia ona ahlaksız şerefsiz deyip kafasına limon kabuğu fırlattı. Ricky'nin çoktan içi geçmişti, siyah timsah derisi ayakkabıları verandanın ikili koltuğunun ucundan sarkıyordu, başının altına su lekeli bir yastık yerleştirilmişti. Arka kapıyı açık bırakmışlardı, tamalelerin ve barbekünün kokusu gece esintisiyle onlara kadar geliyordu. Darren evin sıcaklığına en yakın yere oturdu, bir kulağı fırının zamanlayıcısındaydı.

Dördüncü içkisini koyarken bu akşam diz boyu alkole batmayacağını düşündüğü için kendi ahmaklığına şaşırdı. Teni kızardı. Giydiği gri tişörtün altında terlemeye başladı. Sinirlendi, aslında kendi kendine kızıyordu. Beyni içkiyle beraber gevşemişti, bu öğ-

leden sonra Frank Vaughn'un yanında hata yaptığını kabul etmeliydi. Adam blöf yapıyordu, dedi kendine; öyle olmak zorundaydı. Ancak Vaughn, Mathewslar'ın evine yalnızca ona yem atmak için geldiyse Darren yemi yuttuğunu belli edecek kadar ürkek davranmıştı.

Annesinin Bölge Savcısı'yla konuşmuş olmasına imkân yoktu, değil mi? Mantıklı değildi, Bell Callis'in aklına böyle bir şey gelmezdi. Aksi takdirde hep istediği şeyden, Mathews erkeklerinden birinden, ayağının dibinde duran oğlundan olurdu. Darren olmazsa bahçesine kim bakacak, tesisatını kim kontrol edecekti? Darren hapse girerse kim buzdolabını doldurup kablolu televizyonunun faturasını ödeyecekti? Annesi elbette yegâne oğlunu bilerek mahvetmezdi. *Değil mi?*

Lightnin'in bu konuda söyleyecekleri vardı:

Aşkın tıpkı bir yangın musluğu gibi... Bilirsin, açılıp kapanıyor.

Gitardan melodiler çıkaran pena Darren'ın yaralarını deşen bir parmaktı âdeta.

Lisa'nın paradan haberi yoktu.

Hikâyenin tamamını bilmiyordu, kimse bilmiyordu.

Kime söyleyebilirdi ki? Ağırlaşan gözlerle kendisiyle birlikte verandada oturan adamlara ve çıplak ayaklarını ahşap korkuluğa dayamış katlanır koltuktaki Patricia'ya göz attı; hepsi içkilerine gömülmüştü. Şu anda anlatırsa, dedikoduyu ve iş muhabbetini itirafla kesmek kolay olurdu: *Millet, başım belada.* Ama bu bilgiyi, iş oraya varırsa eğer yemin altında açıklamak zorunda kalacakları bu bilgiyi onların sırtına yüklemek kabalık gibi geliyordu. En yakın arkadaşlarından biri, aynı zamanda da federal ajan olan Greg Heglund için de aynı şey geçerliydi. Darren'ın eski bir ceza avukatı ve anayasa hukuku profesörü olan amcası Clayton ırkçı bir şerefsizi öldürmekle suçlanan siyahi yaşlı Mack'i koruma içgüdüsünü anlardı ancak Darren'a ısrarla avukat tutmasını söylerdi ve Darren bu haberin Houston'daki teğmenine ulaşmasından

korkuyordu. Sırf anayasal hakkını kullanarak avukat tuttu diye bir adamın son derece suçlu olduğunu varsayarak dolandırıcılık yaptığını düşünen kaç polis tanıyordu?

O kadar yalnızdı ki birdenbire yarattığı bu karmaşadan, aylardır taşıdığı bu sırdan, annesini bu durumda ne yapacağını kestiremeyecek kadar bile tanımadığından bahsedebileceği kimsesi olmadığını fark etti. Söylese Lisa'nın da ne yapacağını bilmiyordu. Aralarını yeni düzeltmişlerdi. Özgürlüğünü ve birlikte geçirecekleri hayatı Rutherford McMillan için tehlikeye attığını öğrenirse bunu anlar mıydı yoksa ondan tamamen vaz mı geçerdi? Gerçekten bilmiyordu. Hayatındaki iki kadını da çözmek zordu. Viskiyle gevşemiş aklı tamamen başka bir ruha doğru kaydı. Randie Winston'a. Ekim ayında Lark'ta merhum kocasının cinayetini çözdüğü kadın. Garrison'daki, Lark'ın hemen sınırındaki mola yerinde Bourbon ve ucuz votka içip birbirlerinin evliliklerinden bahsederek geçirdikleri o geceyi düşündü; hayatını apaçık önüne serecek kadar yakınlaşmıştı onunla. Randie'nin oturdukları masada neredeyse elini tuttuğunu hatırladı. O gece hâlâ bir şeyleri itiraf edebileceğini düşünüyordu.

O zamandan sonra Randie ona ulaşmıştı.

Tavsiyesine uyup kocasından geriye kalanları doğduğu Doğu Texas'a gömdüğünü söylemek için bir süre önce ona bir mesaj bırakmıştı. *Haklıydın.* Texas'tan nefret eden kadının bu yerin kocasının hayatındaki önemini kavraması ve hem Michael hem de kendisi için burayı onurlandırmanın ne kadar önemli olduğunu fark etmesi, tıpkı geçmişte olduğu gibi, yine Darren'ı duygulandırmıştı. Bu kadar sarhoşken her şey çok daha duygusal geliyordu. Ranger olarak en gurur duyduğu anlardan biriydi. Yarısını duymamış olmasına rağmen Buddy'nin anlattığı komik bir şeye güldü. Ardından kendi kendine ne yapması gerektiğini bildiğini söyledi. *Bu akşam.*

* * *

Hepsi sızana ya da uyuyana kadar bekledi; Patricia, Darren'ın çocukluk odasındaydı, diğerleriyse oturma odasındaki farklı mobilyaların üzerine yayılmıştı. Yağla kaplı kâğıt tabaklar ve bira şişeleri ahşap döşemenin üzerindeydi. Darren evin önündeki çimlere park ettiği Chevy kamyonetine yürürken saat neredeyse sabahın ikisiydi. Bu kadar geç, ya da gece yarısının daha rahat hissettiğiniz kısmına bağlı olarak erken saatte Camilla'da hava ince ve serindi, çiyle tatlılaşmıştı ve arabayı pencereler açık sürmek bunalmış aklını dağıtıyordu. Dikkatliydi, tüm yol boyunca hız limitini aşmamıştı ve Bell'in karavanına çıkan, ev sahibinin evinin arkasındaki ikiz tekerlek izlerine ulaşır ulaşmaz farlarını kapattı.

Yüzleşmeye hazır olsa da Bell'in 92 model Chevette'si evinin önünde değildi, karavanının ışıkları da sönüktü. Haftada birkaç gece erkek arkadaşı Fisher'la birlikte Livingston Gölü'nün yanındaki temizlikçi olarak çalıştığı boş kulübelerden birinde kalırdı; Darren bugün şanslı gününde olduğunu hissetti. Maglite el fenerinin kısık ışığında tek odalı karavanın her karışını arayarak bu işi tıpkı eğitimini aldığı gibi sistematik bir şekilde yaptı. Mutfaktan başlayıp teneke kutu gibi evin bir yanından ötekine doğru devam etti. Her dolabı, çekmeceyi, tezgâhın üzerindeki her kutuyu kurcaladı, buzdolabını ve derin dondurucuyu arayarak kalın, grimsi buz küpünü lavaboya koyup üzerine sıcak su döktü. En az üç yıllık bir göğüs etiydi.

Silah mutfakta değildi.

Oturma odasında da yoktu.

Televizyon dolabındaki her şeyi çıkardı, arka duvara bağlı bank şeklindeki kanepenin her bir yastığını kaldırdı. Banyodan da bir şey çıkmadı. Yatak odasını lime lime ederken bir şey kesinleşmeye başladı. Silah yatağın altında değildi. Ne kapının yanındaki yazı masasından ne de Darren'ın çıplak elleriyle yerden sökerken zımbanın derisini parçaladığı halının altından çıktı. Gardırobundaki yıpranmış ayakkabı kutularının içinde de yoktu

ama babası Darren "Duke" Mathews'un lise zamanlarına ait, daha önce görmediği solmuş fotoğraflarını buldu. Düşünmeden polaroidleri cebine attı; kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

Silah gitmişti.

Evin altındaki boşluğu hatırladığında ani bir umut hissetti. Annesi bir keresinde işten çaldığı tuvalet kâğıtlarını döşemenin altına saklamıştı. Karavanın alt kısmını çevreleyen ucuz kafesin arkasını, Bell'in eviyle soğuk, sağlam zemin arasında bulunan, sürüklenerek girilebilecek seksen santimetrelik alanı kontrol etmeliydi. İki far ışığı karavanın ön pencerelerinden sızıp arka duvara gölge düşürdüğü anda ön kapıya yöneldi. Hızla görüş alanından çıktı, annesinin kutu gibi arabasının siluetini görmeyi bekleyerek duvarın yanına yaslanıp pencereye baktı. Ama hayır, gördüğü polis ekip otosunun ta kendisiydi.

Darren'ın ilk dürtüsü vurulmadığından emin olmak oldu.

Sol elinde rozeti, sağ elinde Maglite feneriyle dışarı çıktı ve ellerini tamamen teslim olmadığını belli ederek hafifçe havaya kaldırdı. Memurun yüzünü göremeden merdivenlerin bitimine kadar geldi. Şerif'in adamlarından biriydi ve gördüğü en genç memurlardandı. Darren'ın rozeti açıkça görünüyor olsa da memurun eli beylik tabancasının üzerine gitti. Darren, annesinin karavanının önünde kıpırdamadan dikilip ismini ve rütbesini söyledi. Beyaz, dik siyah saçlı bir çocuk olan memur, "Kim olduğunu biliyorum," dedi. Ama eli yine de tabancasından birkaç santimetre ötede duruyordu.

Darren, potansiyel haneye tecavüz vakasında değil de postanede karşılaşmışlar gibi sakinliğini korudu. "Buradaki şerif departmanında çalışan çoğu erkek ve kadını tanırım. Ailem yüz yıldan fazladır Camilla'da arazi sahibidir," dedi, yerel şeceresini dökerek. "Galiba sen yenisin."

Çocuk gülümsemedi ve elini silahından çekmedi.

Gergindi, gecenin köründe karşısına çıkan bu olay onu güvensiz hissettirmişti. Darren'a el fenerini bırakmasını söyledi.

Darren dediğini yapmak zorunda kaldı, Maglite'ın toprağın üzerine düşüp iki adam arasında altmış santimetre kadar yuvarlanışını izledi.

"Buraya resmi görev için mi geldiniz, Ranger?" diye sordu çocuk.

"Ben de size aynısını sorabilirim, Memur Bey."

"Arazinin sahibinden kiracısının oğlunun annesi evde değilken etrafta dolaştığına dair bir telefon aldık, kadının hoşuna gitmeyeceğini söyledi." Darren'ın damarlarında, bunun yalan olup olmadığını merak edecek, Frank Vaughn'un peşine taktığı paranoyak düşüncelere izin verecek kadar viski akıyordu. "Araziye girmek için kiracıdan izin aldınız mı, beyefendi?"

"Anahtar bende olduğuna göre öyle olmalı."

Bu kelimeler ağzından, kilidi levyeyle açarken ön kapıya görünür şekilde zarar verdiğini hatırlamadan önce çıktı. Memurun gözlerini yüzünde, kapıdan uzakta tutmaya çalışarak konuşmaya devam etti. Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Benden kendisi yokken kedisini beslememi istedi."

Yalanın basitliğinden dolayı neredeyse kendisiyle gurur duyuyordu.

"Kedi mi?" Memurun omuzları gevşedi ve ilk kez elini tabanca kılıfından çekti. Dışarısı karanlık olsa da Darren nihayet yüzünde gülümseme gördüğünü düşündü. Çocuk rahatlamıştı. Yakında her şey bitecekti. "Kedi şu anda içeride mi?" dedi, ön kapıyı görebilmek için başını eğdi.

Darren görüşünü keserek, "Sorun da bu zaten. Dışarı çıkmış, bulamıyorum," dedi.

"Evin altına baktınız mı? Yardım edeyim," dedi memur.

Ekip otosuna doğru yöneldi, olayın kayıp kedi vakasına döndüğüne inanması ruh hâlini o kadar iyileştirmişti ki bu, adımları-

nın hafiflemesine yol açmıştı, şimdi karşısındaki Texas Ranger'ına yardım edeceği için heyecanlıydı. "Destek olup farları karavanın altına tutayım. Böylece bir şey saklanıyorsa görebilirsiniz."

Darren'ın ensesi ısındı. Başını sallayıp memura buna gerek olmadığını söyledi. "Kamyonetim yeterli olur," dedi, düşünerek değil de vurgulayarak konuşmuştu.

"Yok, o fazla yüksek kalır. Öyle bir şey göremezsiniz."

Memur ekip otosunun ön koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı, ardından hantal aracı Bell'in karavanın alt tarafı ışıkla dolacak şekilde hizaladı. Arabadan bir bacağını sarkıttı, ayağa kalkmaya hazırlanırken Darren'a, "Oraya girmeyi denememi de ister misiniz?" diye sordu.

Darren bunu durdurmanın bir yolunu düşünmeye devam ederken başını salladı. Ancak kediyi aramaya çalışmazsa tuhaf, hatta şüpheli görünürdü. *Kedi.* Acı bir kıkırtıyı bastırdı. Darren aradığı şeyi, onu sorgulayan polisin gözleri önünde annesinin karavanının altında bulursa eğer, Frank Vaughn büyük jürinin Ronnie Malvo cinayetine tekrar gündeme taşımasını sağlayabilirdi. Polis memurunun bakışları altında karavanın altındaki kafesin büyük köşesini açarak ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra toprağın üzerinde sürünerek, avuçları toğrağın üzerinde, her tümseğin üzerinden geçerek karavanın bir tarafından diğerine gitti. Hiçbir şey bulamayınca hissettiğinin rahatlama mı yoksa boğucu bir korku mu olduğunu bilmiyordu. Annesinin silaha ne yaptığını bilmesine imkân dahi yoktu. Silah her yerde olabilirdi.

3.

Pazartesi sabahı teğmeni ilk iş olarak Darren'ı yanına çağırdı; ofise girer girmez gerilmesine neden olan sürpriz bir istekti bu. Fred Wilson, yeni başkan seçilmesine rağmen –en azından Darren adamın şapkasından, kovboy çizmelerinden, şu anda Darren'ın ayağında da olan devekuşu derisi ayakkabılarından dolayı öyle olduğunu varsayıyordu– seçimden iki hafta sonra kendisine ülser teşhisi konulmuştu. Belki de hiçbir şey dışarından göründüğü gibi değildi. Ne demişlerdi, yargılanmak istemiyorsan, yargılama.

Wilson'ın masasında iki dosya kulesinin arasında doğal ilaçlar koleksiyonu oluşuyordu. Her iyi Texas'lı gibi, yirmi beş yıllık karısı bir Cherokee olduğunu iddia ediyor ve Fred'in doktorunun yazdığı ilaçları topraktan yetişen bir şeyle desteklemesi konusunda ısrar ediyordu. Bugünlerde adam sürekli haşlanmış lahana, çiğ havuç kemiriyor ya da karısının hazırladığı sulu karışımları içiyordu. İyi bir günse, geğirtisi Hindistan cevizi suyu ve muz kokuyordu. Bugünse sarımsak. Binada açılan tek bir pencere yoktu ve Wilson'ın ofisinden konserve ve ekşi bir koku geliyordu.

Darren, Wilson'ın karşısındaki sandalyeye oturdu ve gri Stetson şapkasını dizine koydu. Şafakta uyanıp ütülediği lacivert kumaş pantolonuyla beyaz bir gömlek giymiş ve ince, şarap rengi kravatını takmıştı. Sabah Camilla'dan arabayla gelmişti ve şerif departmanıyla çalışmasının detaylarının San Jacinto İlçesi'nde kalmasını umuyordu. Wilson'ın önündeki masada ince bir dos-

ya duruyordu, Darren'ın huzursuz hayal gücü bunu kendi kişisel dosyasına benzetmişti.

Wilson, Darren'ın Houston ofisindeki işinin sorunsuz gittiğini söylerken bu sabah tıraş olurken atladığı yama şeklindeki sakalını kaşıdı. Darren'ın sonbaharda Lark'ta yaptığı başarılı tutuklamaların ardından Wilson onu tekrar aralarına katılmasından gurur duyuyordu. Darren'a Texas Ranger'larının ATF, DEA ve FBI'la birlikte yürüttüğü, Texas Aryan Kardeşliği'nin bir sürü önemli üyesinin uyuşturucu ticareti, yasadışı silah satışı ve diğer çeşitli kasıtlı komplolardan suçlanacağı ortak görev ekibinde yeni bir yer bulmuştu. Darren, Houston'daki masasından yüzlerce sayfa cep telefonu kaydını tarayıp sarı fosforlu kalemle federallerin Kardeşlik aleyhine kullanabileceği her şeyi işaretleyerek paha biçilemez bir araştırma raporu hazırlamıştı. Sıkıntıdan neredeyse gözleri şaşı olacaktı ama bundan asla şikâyet etmedi. Wilson'ı dinlerken ellerini kucağına koydu. "Houston'a geri dönmen beni çok mutlu etti."

Darren bu işin nereye doğru gittiğinden emin değildi ama kulağa güzel gelmiyordu.

"Evde durumlar nasıl, Ranger?"

"İyi," dedi Darren, kelime biraz boğazına takılmış olsa da.

"Bu hafta sonu San Jacinto İlçesi'nde olduğunu duydum."

İşte başlıyoruz, diye düşündü Darren.

Wilson bir şişe markasız mide ilacına uzandı. Çocuk beyzbol eldiveni büyüklüğünde ve yapısındaki sol eline birkaç tanesini boşalttı. "Bak, buradaki işimizi etkilemediği sürece kimsenin aile meselelerine karışmam."

"Açıklayabilirim."

"Gerek yok. Annenin evinde ne yapıyorsan, bu, seninle onun arasında. Ben daha çok neden Camilla'ya gittiğini merak ediyorum."

Ardından Darren'a doğrudan evliliğini sordu.

"Lisa'yla aranız düzeldi mi? Yani, seni birkaç günlüğüne bırakabilir mi? Burada, Houston'da kalmak istediğini söylediğini biliyorum. Federaller özel istekte bulunmamış olsa sormazdım."

Bunun üzerine Wilson dosyayı açtı ama doğru düzgün bakmadı bile. İçindekileri ezbere biliyordu. "Marion İlçesi'ndeki Jefferson'ın yakınında, daha doğrusu Caddo Gölü'nde bir kayıp çocuk vakası var."

"Orası Company B'nin bölgesi."

"Biliyorum," dedi Wilson iç çekerek. Mide ilaçlarını ağzına attı, Darren birkaç saniyelik tuhaf sessizlik boyunca onun hapları çiğnemesini izledi. "Ama bu olayın özel olarak ele alınması gerekiyor. Pek çok açıdan sorunlu görünüyor."

"Ne gibi?"

"Çocuk, Levi King..."

"Kaç yaşında?"

"Dokuz."

Darren dokuz yaşındaki dişleri ta Dallas'a kadar ayrık hâlini gözünün önüne getirdi; annesi diş sağlığıyla ilgilenmekle, yetiştirilmesinin bir parçası olmakla ilgili hikâyeler anlatmıştı. Darren dokuz yaşındayken tüm dünyası onu büyüten erkekler, yani amcaları William ve Clayton Mathews'du.

Wilson başını sallayıp hafifçe geğirdi. Tebeşirimsi mide ilacının ardından bir yudum kola içti ki bunun karısının onaylı tonik listesinde olmadığı belliydi. "Açıkçası çocuğun bağlantıları var. Federaller bu yüzden dikkatli olmak istiyor."

"Bağlantıları mı?"

"Ailesi Kardeşlik'ten."

Darren yüzünü buruşturdu ve Wilson, "Çocuğun suçu değil," diyene kadar bunu yaptığını fark etmedi bile.

"Tabii ki," dedi Darren hızla. Bir milisaniyeliğine Texas Aryan Kardeşliği'ne duyduğu tiksintinin çocuğa duyduğu sempatinin önüne geçtiği için gurur duymuyordu. Ancak çocuğun Kardeş-

lik'le bağlantısı olan ailesinin acısı için o geçmek bilmeyen antipatiyi, hatta kayıtsızlığı da üzerinden atamıyordu. Yapılan bariz hatayı belirterek üstünü örttü. "Federaller beni mi istedi?"

"Görev ekibinden bir Ranger istediler. Ben de seni söyledim."

"Teşekkür ederim," dedi Darren. Bunu bir sözden çok bir soru gibi söylemişti, sözlerinin durumu hafife alıyormuş ya da göreve çağrıldığını takdir etmiyormuş gibi çıkmadığını umdu. Yine de zamanlama doğru değildi. Kaçmanın yolu yoktu. Artık sahaya dönemezdi. Lisa'yla araları iyiyken olmazdı. Ve annesiyle mevzu kontrolden çıkmışken. Silahın karavanın altında olmadığını öğrendiğinden beri onunla konuşmamıştı. Aramalarına da cevap vermiyordu. Pazar günü karavanın merdivenlerinde oturmuş, annesinin eve dönüp kendisine açıklama yapmasını bekleyerek neredeyse beş saat geçirmişti, hatta Chevette'sini ya da kulübelerin arasında sarhoş gibi salınan yıpranmış mavi iş elbisesini arayarak Starfish Tatil Kulübeleri'nin ve RV Hookup'ın yanından bile geçmişti.

Darren oturduğu yerde kımıldandı, bacakları odun gibi sertleşmişti.

Wilson'ın ofisinin duvarlarından sürekli çalan telefonların, Ranger'ların konuşmalarının, duvardan duvara halının üzerinde gezinen çizmelerin çıkardığı sesleri duydu. Şu anda masasının üzerinde, ele geçirdiği, Kardeşlik üyelerinin gönderdiği ya da onlara gelen hapishane yazışmalarının hemen yanında bir yığın telefon kaydı vardı. Günü örüntü ve bağlantı arayarak, emir alımış kiralık katillerin, satılan kilogramlarca uyuşturucunun ya da eyalet çapındaki küçük kasabalarda para aklamak için satışı yapılan lastiklerin, güzellik malzemelerinin, linolyum zemin malzemelerinin kodlarını çözerek geçireceğini hayal etmişti. Darren işe döndüğünden beri, yıllardır Texas Aryan Kardeşliği'nin peşinde olan görev ekibine tek katkısı bu olmuştu.

Şimdiyse göreve geri çağırılıyordu.

"Oğlanın babası Bill 'Big Kill' King uyuşturu bağlantılı çok sayıda suçtan yirmi yıl hüküm giymiş ve Texarkana'nın yakınındaki Telford Unit'te hapis yatan bir TAK kaptanı. Satış, üretim, silahlı soygun, hepsi var."

İki çocuk babası olan siyah bir adamın ölümüne yol açan farklı bir dosyadaki suçlamalardan kurtulmasına şaşmamalı, diye düşündü Darren.

"Ve işe bak ki, o topluma borcunu öderken," diye devam etti Wilson, "karısı, Gil Thomason adında, çoğunlukla dolandırıcılıktan birkaç kez içeri girip çıkmış alt kademeden şerefsiz bir asalakla arkadaşlık ediyor. Herif saadet zinciri kuruyor ve küçük, yaşlı kadınların bingo paralarını çalıyormuş. Söylenene göre Bill King oğlunun artık bu adamın etrafında olmasını istemiyormuş."

"Bunun bir çeşit velayet meselesi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyoruz," dedi Wilson. "Ama çocuk cuma gününden beri kayıp."

"Bu da yetmiş iki saate denk geliyor," dedi Darren.

Wilson başıyla onayladı, ikisi de durumun mutlu sona işaret etmediğini biliyordu. "Baba, yani King," dedi, "oğlanın nerede olduğunu bilmediğine yemin ediyor. Hatta Telford'un içinden gelen bilgilere göre fena hâldeymiş. Jefferson'daki şerif ofisine bir şeyler yapmaları, babasının günahlarını oğluna yüklememeleri için yalvarıyormuş. Valiye mektup bile yazmış." Wilson masasındaki dosyayı açtığından beri ilk defa başını eğip ona baktı. En üstte Texas Adliye Departmanı'nın el koyduğu, Bill King'in valiye elle yazdığı, 657372212 numaralı mektup duruyordu. King adrese sadece *Capitol Hill, Austin* yazmıştı. Wilson mektubu Darren'a doğru itti. Mektup valinin eline geçmemişti ve şimdiyse siyahların önündeydi. Hemen okumadı. Kurşun kalem izleri bulaşmasın diye kucağına koydu. "Yerel bir meseleye benziyor," dedi.

"Resmi olarak, evet," dedi Wilson. "Ama burada bir fırsat görmediğimizi söylesem yalan olur."

"Fırsat mı?"

Kelimeyi tekrar duyan Wilson yüzünü ekşitti. Ellerini sertçe masaya yerleştirdi ve kalın parmaklarını birbirine geçirdi. "Bak," dedi. "Bir aydan biraz fazla süre sonra Beyaz Saray'da yeni biri ve yepyeni bir Adalet Bakanlığı olacak ve kim bilir altı yıldır bu görev ekibinde federallerle yaptıklarımız onların önceliklerine uyarsa neler çıkacak. Altı yıldır, Ranger, bu terörist kuruluşu alt etmeye çalışıyoruz."

Terörist kuruluş.

Teğmeninin TAK'ı bu şekilde tanımladığını daha önce duymamıştı. Ve Wilson'ın satmaya çalıştığı bu şeyin kendi yararına olduğunun belli belirsiz farkındaydı.

"Bu durumda on iki kaptan ve rütbeli yirmi farklı Kardeşlik üyesini alakadar eden dosyanın askıya alınması muhtemel. İyi bir dosya bu, Darren. Her şeyi değiştirebilir, bu eyalette Aryan Kardeşliği'ni tamamen dağıtan şey olabilir."

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Darren.

"İhtiyacımız olan bir suçlama, ne kadar erken o kadar iyi. Federaller, Washington'daki güçler değişmeden önce bunun büyük jüri önüne gitmesini istiyorlar. Trump'ın Adalet Bakanlığı Aryan Kardeşliği'ni bir çeşit merasim kıtasıyla karıştırmadan önce. Federallerin bunu gerçekleştirmek için yeterince şey topladığını söylüyorlar."

Bu kez Wilson dosyanın tamamını ona doğru kaydırdı. "TAK'ın iki üyesi ailevi bir meselede zor durumda yakalanmış, ikisi de birbirini suçluyor..."

"Olan bu mu yani?"

Wilson başıyla Darren'ın kucağındaki elle yazılmış mektubu işaret ederek okumasını talimat verdi. "Adamlardan biri ya da kadın daha önce konuşmak istemedikleri, iddianameye eklenebilecek bilgiler içeren Kardeşlik meselelerinden bahsetmeye başlayabilir. FBI Bill King'i, yıllardır içeride olduğu ve değiştiğini iddia

ettiği için büyük Kardeşlik dosyasıyla ilişkilendiremedi. Ancak karısı ve yeni erkek arkadaşı yeterince sinirlenirse belki..."

"Çocuğu elinizi güçlendirmek için kullanmak mı istiyorsunuz?"

Wilson bu imaya karşı yüzünü buruşturdu. "Bu soruşturmayı hassas bir şekilde ele almak istiyoruz. Çocuğun yerini saptarken ortaya herhangi bir sır çıkarsa bunu kullanabiliriz, hepsi bu."

"Hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Darren. Bu sorunun nereden geldiğinden emin değildi. Dosyayı okumamıştı ve neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Sadece bu ailevi bir mevzu olsaydı çocuk şimdiye dek bulunurdu gibi geliyordu.

Bu soru Wilson'ı sarstı, yüzü soluk griye döndü. "Nerdeyse üç gün geçtiğini ve Marion İlçesi'ndeki şerif ofisine ne kadar erken gidersen o kadar iyi olacağını düşünüyorum," dedi.

"Neden ben?" diye sordu Darren nihayet. "Malum sebepten soruyorum."

"Anlayamadım," dedi Wilson.

Darren beyazların böyle yapmasından, *siz* bu konuyu açana kadar ırkçılığı akıllarına dahi getirmemişler gibi davranmalarından nefret ediyordu. Bunun, bir nezaket kuralı olarak öğretildiğini tahmin ediyordu tıpkı dişinizin arasında karabiber kaldığında bundan bahsedilmemesi gerektiği gibi. Fakat karşısında oturan kişinin son on beş dakikadır gerçek Darren'ı görmediğini fark ederek sinirlendi. Onu kızdıran şey bu görünmezlikti. Wilson'la bunları aştıklarını düşünmüştü. "Hadi," dedi teğmenine. "Beni Kardeşlik pisliğinin içine göndereceksenız en azından nedenini söyleyin."

Wilson'ın yüzü, zor bir böbrek taşı düşürüyormuş gibi acı dolu bir ifade aldı. Hafifçe ofladı ve çocuğun yaşadığı bölgede, Jefferson'ın yirmi beş kilometre kadar uzağında, Hopetown adındaki küçük göl kenarı kasabasında pek çok ırkçı mücadele verildiğine dair raporlar olduğunu kabul etti.

"Texas haritalarında hiç Hopetown diye bir yer görmedim," dedi Darren.

"Galiba yirmi, beli otuz yıldır haritada yok. Ölmekte olan küçük bir kasaba ve asıl sorunu orada kim bilir kaç yıldır yaşayanlarla çatışan yeni gelenler çıkarıyor. Bu davayı ele alan kişi olabildiği kadar çok tanıkla konuşmak zorunda kalacak ve bunların hepsi Kardeşlik'tekiler gibi yüzünüze bakıp tek kelime etmeyecek tipler, anlatabildim mi bilmiyorum."

"Hopetown'da siyahlar var," dedi Darren araya girerek.

"Birkaç tane, evet."

Darren bunu karısına nasıl açıklayacağını düşünmeden kabul etti.

"Sana Marion İlçesi'nden bir memur eşlik edecek."

"Doğu Texas'ta yolumu bulurum."

"Senin güvenliğin için."

"Gerekli olduğunu..."

"Öneride bulunmadım," dedi Wilson, son sözü söyleyerek.

"Aramam gereken belirli bir şey var mı?" diye sordu Darren.

"Bill King'i Kardeşlik operasyonlarına bağlayabilecek herhangi bir belge veya tanık ifadesi alırsan işimizi görür," dedi Wilson. "Gerisi Tanrı'ya kalmış."

Darren elinde içine Bill King'in mektubu sıkıştırılmış dosyayla ayağa kalktı ve Stetson'unu başına geçirdi. Saçını kestirmesinin zamanı gelmişti ama artık bunun için vakti yoktu. Wilson seslenerek onu durduğunda kapıya kadar ilerlemişti. "Bir de, Mathews," dedi, yüzünde bilmiş bir ifadeyle. "Bir daha zorla girme olmasın, tamam mı? Seni istediğim yere yeni getirdim. Sıçıp batırmayalım."

Darren teğmenine zoraki bir şekilde gülümsedi.

Ardından şapkasını eğip odadan çıktı.

İki saniye sonra tekrar girdi. "Görev ekibinden bahsetmişken," dedi, sonradan aklına gelmişçesine soğukkanlılıkla konuştu: "San

Jacinto İlçesi'e Ronnie Malvo'nun ispiyoncu olduğunu söylemeyi düşünüyor musunuz?"

Wilson kaşlarını çattı. "Federal soruşturmayı riske atayım diye mi?"

"Aksi takdirde oradaki Bölge Savcısı, Malvo ölmeden önce yapması gerekeni yapıp başka şüpheliler arayacak."

Darren bunu daha önce düşünmemiş değildi. Texas Aryan Kardeşliği ispiyoncuların şakıyıp da kurtulmalarına asla izin vermezdi. En kısa zamanda dilini keser, kendisine yediririerdi. Teorik olarak çetedeki herhangi biri Malvo'ya suikast düzenlemiş olabilirdi. Darren günlerce Kardeşlik'in kötü davranışlarını okumuştu -TAK üyeleri uyuşturucu ticaretinden saldırıya ve doğrudan cinayete kadar bir sürü şeyle suçlanıyordu- ve bazen bingo kafesine uzanıp kazanan numarayı alır gibi aralarından bir isim seçmenin ne kadar kolay olacağını düşünmüştü. Frank Vaughn'un masasına dövmeli bir Kardeşlik üyesinin sabıka fotoğrafını fırlatıp Ronnie Malvo'nun katilinin o olduğunu söylemenin, böylece Mack'in üzerinden baskıyı kaldırıp Darren'ı suçluya yataklık etmekten kurtarmanın basitliği onu korkutuyordu. Darren, rahmetli amcası William'ın, yani doğruluğuna, adalete duyduğu kör inanca saygı duyduğu adamın kendisini ayıpladığını hissetti. Ama artık adaletin körlüğüne karşı koyacağından emin değildi. Mack'i içgüdüsel olarak korumuştu çünkü tarihten okudukları siyah bir adamın korkmaya hakkı olduğunu gösteriyordu. Aksi takdirde başka birinin korkusu yüzünden sonsuza kadar ölecekti. *Ya biz ya onlar, değil mi?* Bu inanç ağır bir tuğla misali her nefes aldığında göğüs kafesindeki kemiklere zarar veriyor, onu içten dışa kırıyordu. Ancak bu her şeyi daha az mı doğru yapıyordu? Seçimden sonraki haftalar onu kuşkularında yanıltmış mıydı? Belki de kuralların değişmesi gerekiyordu. Belki adalet aşk kadar değişmez bir konsepti ve şairlerle cazcılar kuralları bizden çok daha iyi biliyordu. Amcası William'ın asla umursamadığı ama ikizi Clayton'ın çarpık

bir gülümsemeyle mırıldandığı eski bir Lightnin' Hopkins kaydını anımsadı. *Evet, siyahım ve kötüyüm ama bu siyah adamı kendi kendini yaratmadı.* Clayton'a göre adalet her daim göreceliydi.

Wilson ona tuhaf bir bakış attı. "Anladığıma göre Frank Vaughn şiddet suçlarına idam cezası verilen bir eyalette oldukça sağlam, ikinci dereceden bir davayı kaybetti..." Darren'ın önüne serdiği bu kare Wilson'u asansörde yanlışlıkla gaz çıkarmış gibi kızartmıştı. Boğazını temizleyerek devam etti. "Vaughn kariyerinin zirvesindeydi, büyük jüri elindeydi ve yine de iddianameyi alamadı. İkinci denemesi için bir kere daha düşünmesini sağlamalılar."

"Ya da bu durum daha çok çabalamasına yol açar."

Wilson bir anlığına bunu düşünüp taşınıyor gibi göründükten sonra önceki talimatını tekrarladı: "Sıçıp batırma, Mathews. Ciddiyim. Mack senin sorunun değil. O cinayet davası senin sorunun değil." Darren, Wilson'a çok yanılıyor olduğunu, silah ve ikiyüzlü annesi hakkında iğrenç hikâyeyi anlatmadan söyleyemezdi. Bunu yapması mümkün değildi. Teğmeni çıkmasını ve Jefferson'a olabildiğince hızlı gitmesini söylediğinde öylece başını eğdi.

4.

Yolda Lisa'yı aradı ve otobana çıkmadan önce ona iki mesaj bıraktı. Chevy'sini sabah trafiğinin son demlerinde sürerek beton şehirden 59. Otoyal'a, onu Houston'dan çıkarıp Doğu Texas'a götürecek yola geçerken sekreteri Lisa'nın onu geri arayacağına dair söz verdi. Arabayı kuzeye, Lousiana sınırına üç bin kilometre kadar uzaklıktaki Jefferson'a doğru sürdü. Dosya, Chevy'nin yolcu koltuğunda açık duruyordu, Bill King'in mektubuysa araba hareket ederken direksiyona yaslanmış hâldeydi. Ara ara gözünü yoldan birkaç saniyeliğine ayırarak mektubu okuyordu. Humble kasabasını ve George Bush Havaalanı'nı geçtikten sonra binalar, küçük alışveriş merkezleri, traktör bayilikleri yerini çorak arazilere ve otoyolun iki tarafındaki kalın çam korularına bırakıp trafik azalınca işi kolaylaştı.

Bill King, Yasa Kitabı'ndan* alıntı yaparak başlamıştı.

Tanrı'nın onun güçlü, cesaretli olmasını, korkuya teslim olmamasını istediğini biliyordu çünkü ilahi güç onu terk etmezdi. Bunu biliyordu. Ancak Tanrı'nın yeryüzündeki kutsal askerlerine sesleniyor ve oğlunu bulması için yalvarıyordu. Vali'ye ilk ismiyle hitap ederek yalvarmış ve oğlu Levi'nin kayıp ilanını ciddiye alması için Marion İlçesi Şerifi'ne baskı yapmasını istemişti.

Darren başını kaldırdı, önündeki tır kamyonun arkasına fazla yaklaştığını fark edince yavaşladı. Levi'nin kayıp ilanlarının hapishanedeki Bill King'e nasıl ulaştığını merak etti. Mektup pazar

* Eski Ahit'ten bir kısım. (yhn.)

günü yazılmıştı ya da en azından Bill King'in yirmi yıllık cezasının altısını çektiği Telford Unit'teki posta sistemine o zaman verilmişti. Mektubunda Hristiyanlık görevlerini yerine getirmediğini ve boktan bir baba olduğunu itiraf ediyordu. *Boktan* kelimesinin üstünü çizerek *kötü* kelimesiyle değiştirmişti. Ancak valinin bildiği üzere, diye yazmıştı Bill –yine tuhaf, aşırı arkadaşça bir tonda– hapishanede topluma olan borcunu ödüyordu ve hayatını Tanrı'ya ve dinine adama sürecindeydi. Hükümetin –yani kolluk kuvvetlerinin– bedelini ödemekte olduğu bir şey için çocuğunu cezalandırması onu mahvederdi. Hapishaneden *en yakın zamanda* çıkıp, ki en yakında kelimesinin altını çizmişti, yalnızca Bill'in kötü seçimlerinin değil aynı zamanda evinde yaşayan eski karısının sevgilisinin, yani Levi'ye doğrudan ya da dolaylı olarak zarar veren alt kademedeki bu adamın kötü seçimleriyle hayatını kararttığı oğluyla yeni bir hayat kurmak istiyordu. Eski karısı Marnie ve erkek arkadaşı Gil evlerinin etrafında kötü herifler takılmasına müsaade ediyordu. Bunu bilmesi gerekiyordu. *Ben de eskiden o kötü heriflerdendim.* Vali'ye, karısının ağzından çıkan her kelimeyi, kendisi ve ailesi hakkında söyleyeceği yalanları ciddiye almaması konusunda Şerif'i uyarması gerektiğini üstüne basa basa belirtmişti. Oğlu tehlikedeydi ve her geçen saniyenin değerli olduğuna inanıyordu. *Size yalvarıyorum, Vali Bey. Oğlumu bulun.*

Darren mektubu katlayıp yanındaki dosyaya yerleştirdi.

Midesine âdeta bir taş oturmuştu.

Çocuğu yoktu, bu gidişle belki de hiç olmayacaktı. Lisa'yla bu konuyu en başta, Darren'ın istediği gibi şehrin kuzeybatısında sakin bir yerde, birkaç dönümlük arazi üzerine çiftlik evi mi yoksa Houston'ın merkezinde, Lisa'nın ofisine yakın, sayısız bar, restoran, konser salonu, sanat galerisi ve çok sevdiği ama gitmeye zaman bulamadığı yoga stüdyosuna yakın, yenilenmiş yapıların arasında çatı katı tarzı bir ev mi alsalar diye karar vermeye

çalıştıkları o ilk yılda konuşmuşlardı. Kazanan Lisa olmuştu ve Darren, bir at sahibi olmayı bırak -ki artık Mack'in gözetiminde olsalar da Darren'ın iki tane atı vardı- çocuklarının bisiklet sürmeyi öğrenebileceği bir arazilerinin dahi olmamasının sorun etmemişti çünkü Lisa bu ilk anlaşmazlıklarını kazandıktan sonra çocuk muhabbeti unutulup gitmişti. Darren baba değildi ama bir zamanlar o da dokuz yaşında olmuştu ve tıpkı Levi King gibi o da evdeki belirgin tartışmaların arasında kalmıştı.

O yıl Darren amcasını ilk kez kaybetmişti, William uzun, acılı bir nişan döneminin ardından sonunda Naomi'yle evlendiğinde ikiz kardeşi Clayton'la da o yıl konuşmayı bırakmışlardı. Babası Vietnam'da öldükten ve annesinin onun gibi küçük ve muhtaç bir şeye bakmaya yetkin olmadığı kanıtlandıktan sonra Darren'ı bu iki adam büyütmüştü ve iki kardeş birbirinden ayrıldığında ise Darren afallamış, paramparça olmuştu. Yıllardır Naomi'ye âşık olan Clayton kardeşinin Camilla'daki aile evlerine gelmesini yasaklamış ve Darren amcası William'ı neredeyse bir yıl boyunca görmemişti. İlk kez o zaman kendini gerçek bir piç, ailesiz -en azından filmlerdeki ve resimli kitaplardaki gibi bir anne, baba ve birkaç çocuktan oluşan bir aileye sahip olmayan- bir oğlan gibi hissetmişti. Bir anda Clayton'la baş başa kalmışlardı ve ev, hatta tüm çocukluğu, ona balık tutmayı, on iki kalibrelik silah sıkmayı, elma kadar sert ve tatlı domates yetiştirmeyi öğreten biricik amcası William yokken bomboştu. Darren, William'ı uzaklaştırdığı, hayatındaki diğer baba figürünü çaldığı için Clayton'a hep içerlemişti. Ailesini mahveden aşk üçgeninin detaylarını, Naomi'nin ve William'ın masumiyetten ne kadar uzak olduğunu ancak yıllar sonra anlamıştı. Gerçekler son derece basitti: William, Clayton'ın kadınını elinden çekip almıştı.

Clayton, birinci sınıftaki Naomi'yi kapri pantolon ve kazak takımı içinde, yeni düzleştirip kıvırdığı saçlarıyla ilk gördüğünde Prairie View A&M'de son sınıftı. Koyu kahverengi saçları, duman-

lı, badem gözleriyle öyle güzeldi ki Naomi bahçenin ortasında durup işaret etmemiş olsa Clayton gevşek ayakkabı bağcıklarına basıp düşerdi. Gözleri buluşur buluşmaz Clayton bitmişti. Prairie View, Texas'ta beyaz olmayanlar için önemli bir üniversiteydi ancak Clayton, en azından birkaç yıllığına William Mathews'un ikiz kardeşi olarak tanınmamak için az daha Mathews geleneğini bozarak burası yerine Marshall'daki Wiley College'a gidecekti. Fakat Naomi Cortland'ı gördüğü anda PV'yi seçtiği için hayatı boyunca minnettar olacağını anlamıştı. William aynı okulda yedek subaylık eğitimi alıyor, hem matematik hem de tarih bölümünde okuyordu ve Naomi'yle ilk tanıştığında ondan hiç etkilenmemiş gibi davranmış, hatta kimse yokken arkasından "cılız" demişti. William o zamanlar Lufkin'deki bir eğitim görevlisine abayı yakmıştı. Clayton Naomi'yle birkaç ay flört ettikten sonra çoktan evliliği düşünmeye başlamıştı ancak hukuk fakültesinden alacağı para gelene kadar yüzük almak istemiyordu. Clayton'ın Houston'daki Texas Southern Hukuk Fakültesi'ndeki üçüncü yılında William Vietnam'daki ilk gönüllü turunu tamamlayıp diplomasını almak üzere PV'ye döndü. William'la Naomi konuşmaya başladılar ve bu Clayton'ın yurdunun koridorunda ettikleri birkaç kelimeden çok daha fazlasına dönüştü. Savaş ve William'ın gitme nedeni hakkında uzun sohbetler ediyorlardı. Vatanseverlik William'ı ensesinden yakalamıştı; her daim yakalamaya çalıştığı bir histi bu, sevgisiyle yanıp tutuştuğu, her zaman olmasını istediği Amerika'nın peşinde koşuyordu. Ülküsü için savaşmak istiyor, görev bilincinin ve hizmetin oraya ulaşmasını sağlayacağına inanıyordu. O zamanlar Naomi hemşire olmak istiyor, hayatını ülkenin hizmetine adama, bozuk düzeni canla başla düzeltme umuduyla ilerleme isteğini anlıyordu. *Savaşmak*, derdi William sık sık. *Asalet savaşmaktır.* Başını Houston'da hukuk kitaplarına gömmüş Clayton ikisinden de uzaklaşmış görünüyordu ve Clayton'ın mezuniyet töreninin ardından yenen akşam yemeğinde William'la Naomi onu sessiz

bir köşeye çekip nişanlandıklarını söylediler. Clayton, William'a düzenbaz, Naomi'yeyse aptal dedi; Noel'e kadar savaş dulu olacaktı, William ise sevgisini asla karşılık vermeyecek bir ülke için kurşun yiyecekti. Bu sözlerini, William Texas Ranger'ı olarak görevde öldürülen ikizinin mezarının başında dururken bile geri almadı.

Darren bazen iki kardeşin derin farklılıklarının asıl nedeninin -William'ın Texas Ranger'ı, Clayton'ınsa eski ceza avukatı olarak adaletin iki ucunda bulunmalarının- ideolojik anlaşmazlıklar kadar gönül meselesi olup olmadığını da merak ediyordu. Şu anda, yıllar sonra Darren, iki adamın inanç sistemlerinin -siyahlara karşı işlenen polis suçlarını araştırmakla siyahları polisten korumak arasında taraf olmaya çalışmanın- yarattığı baskının Mack'le Malvo cinayetine bulaşmasına yol açtığını anlıyordu.

Amcalarının ayrılıklarına gelirse; William ölmüştü, Clayton'sa nihayet yıllar önce kaybettiğini yeniden kazanmıştı. Naomi'yle Austin'de, Clayton'ın Texas Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde ders verdiği yerde yaşıyorlardı. Henüz evlenmemişlerdi ancak Darren düğünün yakın olduğunu biliyordu. Çok fazla düşünürse başını ağrıtan türden bir meseleydi bu. William için üzülse mi, yoksa Clayton için sevinse mi karar veremiyordu. Ve Kardeşlik'le bağı olsun ya da olmasın, evdeki yaşamı kendisine bakmak olan yetişkinlerin karmaşık romantik ilişkileri tarafından yönetilen Levi King'i veyahut onun durumundaki herhangi bir çocuğu çok iyi anlıyordu.

* * *

Marion ilçe merkezi Jefferson'a yüz elli kilometre mesafedeki Marshall'dan bir saat kadar uzaklaştıktan sonra annesine geçen ay aldığı cep telefonunu aradı. Telefon hemen açıldı. Arka planda müzik ve rüzgâr sesi geliyordu. Dışarıda bir yerlerdeydi; Dar-

ren onu gözünde temizlik arabasına yerleştirdiği radyoda Betty Wright ve caz dinlerken canlandırdı. Oğlu işini bölüp kendisini kontrol ettiği için sinirle kaba konuştu. "Ne istiyorsun?" dedi müziği kapatmadan ve Darren çok geçmeden arka plandaki sesleri, rüzgâr sesi olması için fazla ağır tıngırtıları duydu. Bira şişeleri, diye düşündü. Bell işte değildi. Tanıdıklarıyla beraber bir yerde partiliyordu. Darren eline düzenli olarak para tutuştururken her gün çalışmasına gerek yoktu. Darren hemen konuya girdi.

"Nerede?" dedi.

"Ne nerede, oğlum? Meşgulüm dedim ya."

"Silah, anne. O silahı hangi cehenneme soktun?"

"Dur bakayım, hoparlörden alayım."

"Anne..."

"Ne? Bir şey demezler," dedi. "Yanımda Fisher'la Charles Gölü'nden birkaç tanıdığı var. Küçük kasabaya ait olmayan pisliklerle uğraşmazlar."

"Louisiana'da mısın? İş ne oldu?"

"Patronumla birlikteyim, yani başım belada değil," dedi. "Neden bu kadar umursuyorsun anlamıyorum, zaten beni görmeye geldiğin de yok."

"Perşembe günü görüştük," dedi Darren. "Çimlerini biçtim."

Annesinin suçlamaları âdeta otomatik pilottaydı ve hatalı olduğu belirtildiğinde cık cık edip, "Ne istiyorsun, Darren," diye sordu.

"Nerede?"

"Güvende."

"Nerede?"

"Bilmemen muhtemelen en iyisi, haksız mıyım? İnandırabilirlik bir şey falan filan," dedi, kelimeyi bulmak için beynini kurcalayarak. "Yadsınabilirlik. Investigation Discovery'de görmüştüm." Ücretini yine Darren'ın ödediği kablolu yayında. "Bebeğimin yalan söylemesini istemiyorum."

"Biri silahı sorarsa yalan söylemek zorunda kalırım," dedi Darren. "Ki sende olduğundan bahsetmezsen kimse sormaz."

"Bu zamana kadar sırrını sakladım."

"Sadece benim değil. Mack'in hayatı da tehlikede. Cinayetten veya suçu örtbas etmekten ikimizi de hapse atmaya çalışabilirler."

"Mack'le kan bağım bile yok, ondan bana ne." Elini telefona koyup Charles Gölü'ndeki birinden kerevit ve biraz mısır uzatmasını istedi, sonra elini çekerek Darren'a bir söz verdi: "Koruyacağım kişi sensin. Ben annenim, kimsenin peşine düşmesine izin vermem."

Annesinin sesinde inanmasını sağlayan bir şey duydu. Tuhaf bir şekilde kadının ona karşı bir şeyler hissettiği en sıcak ve anaç anlardan biriydi. Kendine durumu en baştan yanlış anladığına dair hayali bir düşünceye kapılma izni verdi. Belki de annesinin cinayet silahını araziden, Darren'ın yaşadığı yerden çıkarma sebebi oğlunu korumaktı. Belki de bu iki aydır evine geldiği, birlikte yemek yedikleri zamanlarda aslında Darren'la yakın olmaya çalışıyordu. Parayı yalnızca oğlu teklif etti diye almıştı. Ona silah konusunda açıkça şantaj yapmış mıydı hiç? Cevabın hayır olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. Belki de annesini geçmiş günahlarından –ne kadar çok olursa olsun– dolayı yargılaması yanlıştı. "Yani Bölge Savcısı'yla konuşmadın?"

Bell sertçe, boğazını temizler gibi güldü. "Konuşmamı mı istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman endişelenmeyi bırak, oğlum."

"Nerede, anne?" dedi, çaresizliğini düpedüz ortaya sererek. "Nerede olduğunu bilsem, elime alıp bir yerde güvenceye alsam daha iyi..."

"Üzerine parmak izin bulaşsın diye mi? İhtiyacın olan son şey bu." Bira şişesinin kapağının açıldığını duydu. Bell bir yudum aldı ve hafifçe nefes vererek yumuşak, kadınsı bir sesle geğirdi. "Sana

söyledim oğlum, bana güven. Birbirimize güvenelim."

"Teşekkür ederim," dedi Darren, bir an kafası karıştı, annesinin gösterdiği alaka güvensiz hissettirdi. *Seni seviyorum, anne.* Sesli söylemeden önce kafasından geçirdi. Bir kereliğine doğru hissettirdi. Kendisini duyacak mı bilmiyordu. Müzik, bira şişeleri, arka planda gülen bir kadın ve erkek, sigarasına ateş isteyen Bell. Annesi ciğerlerini doldururken kâğıdın yanma sesini, dumanı üflediğini duydu. Küçükken onu annesi büyütmüş olsa belki kesiklerini üzerine sürdüğü alkolün yanmasını azaltmaya çalışırken de böyle üfleyecek ve bu, tüm acılarına merhem olacaktı.

"Aynen öyle," dedi, oğlunu iyice sakinleştirerek. "Annen yanında."

Sigarayı bir kere daha içine çekti. "Bu arada, Puck yine kirayı soruyor. Kablolu yayın şirketinin geldiğini, bana aldığın düz ekran televizyonu görünce üç yüz ellinin artık yetmeyeceğini söylemeye başladı. Bundan sonra aylık beş yüz istiyor." Konuşması soru sorar gibi iniş çıkış yaparak bitti.

"Ve benim ödememi mi istiyorsun?"

"Son on dakikadır ne konuşuyoruz biz, Darren?" Sesi kızgındı ancak hattın diğer ucundaki Darren'ın hissettiği kadar değildi. Aralarındaki bir şey, dokunmaya izin verdiği o umut kırılmıştı ve Darren yeniden haksızlığa uğramış gibi hissediyordu. Geçmişlerini gömüp, bir yerlerde duran sevginin üzerine yeni bir şeyler inşa ederek baştan başlamaya, annesinin bütün hatalarını affetmeye her hazırlandığında hayal kırıklığı yaşıyordu. Bell talebini söyledi. "Uğrayıp benim için ödeyebilir misin? Fisher'la en azından hafta sonu boyunca burada olacağız," dedi.

"Çalışıyorum, anne; şu anda kuzeye, Jefferson'a gidiyorum."

"O zaman güzel hanımına söyle o gelsin. Kabul etse de etmese de biz artık bir aileyiz..."

"Sana söyledim, anne, zaten senden hoşlanıyor."

Kınayan bir ses çıkardı, istediğini almadığı her saniye ruh hâli

kötüleşiyordu. "Aile fertleri birbirine yardım eder. Beni sana bunu hatırlatmak zorunda bırakma, Darren. Mack'in o küçük tabancası istediğim yerde kalabilir... Ya da kalmaz." Ardından Fisher'a ya da yanındaki her kimse ona Darren'ın dinleyemediği birkaç kelime söyledi. Darren'ın başı dönüyordu, bu duygusal dolambaç onu sersemletmişti. Annesiyle kırk küsur yıldır bu yoldaydı ve bir kez daha başladığı noktaya dönmüştü. "Seni seviyorum, oğlum," dedi Bell. *Ben de seni, anne.*

KISIM İKİ

5.

Memur Bryan Briggs, Darren'la adliyenin önünde buluştu, hatta daha çok Polk ve Austin'in köşesinde durup Darren önündeki ilçe adliyesini göremeyebilirmiş, sokak tabelalarını okuyamayan bir yabancıymış gibi kollarını rodeo palyaçosu gibi iki yana salladı. Briggs yirmilerinde görünüyor olsa da göbeği onu birkaç on yıl yaşlı gösteriyordu. Çocuksu hatlarına, yüzündeki saf hevese rağmen göbeği ve duruşuyla yaşlı bir adamı andırıyordu. Adam beyazdı ama zaten Marion ilçesi kolluk kuvvetleri için bu son derece normal bir şeydi. Briggs elleri kalçasında Darren'ın, Chevy kamyonetini merkezdeki Polk Sokağı'ndaki *Mittie Stephens* isimli antik bir buharlı gemi resminin yanındaki bir yere park edişini izledi. Burası, adını ülkenin üçüncü başkanından alan ve bir zamanlar eyaletteki en büyük şehirlerden biri olan alan Jefferson'ın turist ve ticaret merkezi olan Büyük Cypress Nehri'nden yalnızca birkaç blok uzaktaydı. Nehir, Lousiana sınırındaki eski bir ticaret rotası olan, doğuya otuz kilometre kadar uzanarak Caddo Gölü'ne akan engin bir suydu. Eski günlerde Shreveport ve New Orleans'dan gelen buharlı gemiler gölden geçerek, oradan da Jefferson limanına girerdi. Kasabanın tuhaf, çoğunlukla Lousiana'dan gelen Fransız göçmenlerden etkilenen kültürünün nedeni de buydu. Meydanı, sömürgelerdeki gibi, karmaşık dövme demirlerle çevrilmiş, Kraliçe Anne tarzı iki katlı binalarıyla eski bir Fransız mahallesini andırıyordu. Ancak bu meydan, mizah anlayışı ve azıcık bile hovardalığı olmadan kendini İsa'ya adamış bir fahişe gibi

görünüyordu. Jefferson'ın fakir bir yanı vardı; bu, bariz görünen bir şey değildi, dikkatli bakıldığında fark ediliyordu -merkezdeki kırmızı tuğlalı ilginç sokakları ve bakımlı, meskûn bahçeleriyle- soylu görünüşünde bir şaşaa yoktu, aksine bu görüntü şehri fazla zorlama, sanki sakladığı bir şey varmış gibi gösteriyordu.

İçinde zamanın geçip gittiği bir kasabaydı.

Bir zamanlar canlıysa bile artık neredeyse sıkıcı bir turist noktasına dönüşmüştü; sokaklar antika dükkânlarıyla, tarihi sömürge dönemi evleri veya önlerinde Jefferson'ın hayalet turları için bilet alabileceğiniz mağazalarla doluydu. Buradan ayrıca Jefferson'ın savaş öncesi tarihini ve Shreveport nehir ticareti konusunda Jefferson'ı geçmeden evvelki zamanlarını, Texas'ın demiryolu baronlarıyla Pacific Railway Company'nin Jefferson yerine yakınlardaki Marshall'a yönelerek kasabanın işini bitirmeden önceki en parlak dönemini anlatan kitaplar da satın alabilirdiniz. Darren buraya sadece bir kere, on iki yaşındayken Clayton'ın Prairie View'dan birinci sınıf oda arkadaşını ziyaret etmek için gelmişti. Marcus Aldrich o zamandan beri Jefferson'da yaşıyordu, kasabadaki iki düzine pansiyondan birini işleten beyaz bir kadınla tanışıp evlenmişti. Evlilikleri bitmişti ve Clayton, arkadaşı Dogwood Inn'den taşınırken yardım etmek üzere arabasıyla kuzeye gelmişti. Gerçi Darren onun iki buçuk saatlik yolu arkadaşına sana söylemiştim demek ve tarih doktorasını pansiyonda plantasyon broşürleri dağıtmaktan başka bir şey için kullanmaya teşvik etmek için teptiğinden şüpheleniyordu. Belli ki Clayton'ın laf söylemek istediği tek hayat Darren'ınki değildi.

Darren, Polk Sokağı'na park ettiği kamyonetinden indi. Memur Briggs iri poposunu belli belirsiz nehir kokulu esintide Noel süsleri ve hafifçe tıngırdayan küçük zillerle sarılı gazlı eski sokak lambasına dayamıştı. Caddo Gölü'ne ve karşı yakadaki Louisana'ya bataklık suyunun turbalı, istiridye kabuklarının misk ve İspanyol yosunlarının tatlı kokularını alacak kadar yakınlardı.

Jefferson sokakları öğle vakti restoranlardan gelen kızarmış kedi balığı ve timsah kokularıyla dolmuştu.

"Arabamı adliyenin arkasından çekeyim," dedi Briggs. "Beni otoyolda takip edebilirsiniz. Oraya gitmemiz biraz dolambaçlı olacak ama uzaklaşmazsanız yanlış yola sapmazsınız."

"Gerek yok," dedi Darren, telaşını takdir ettiğini, kabalık yapmak istemediğini belirtmek için gülümsedi. "Adresi verseniz yeter."

"Orası belli olmaz. Hopetown, Caddo Gölü kıyısında, ormanların arasında kalıyor. Oraya ilk gittiğimde yanından geçip gittiğim hâlde göremedim," dedi Briggs, arabasının anahtarlarını çıkardı. "Hem Şerif'ten emir aldım." O da Wilson'dan emir almıştı, Darren bunu biliyordu. Böyle anlaşmışlardı. Başıyla onaylayıp Briggs'in eşlik etmesini beklemek üzere kamyonetine bindi.

* * *

Darren, Hopetown denilen küçük kasabada kamyonetini Memur Briggs'in beyaz polis arabasının arkasına park ettiğinde, Marnie King ve Gil Thomason, bir ucu tuğlaların üzerine sabitlenmiş önü arkası beyaz, kendisi buz mavisine boyanmış karavanlarının önünde oturuyorlardı. Levi King'in kaybolduğunu bildirmelerinden yetmiş iki saat sonra bile hâlâ kolluk kuvvetlerinden birinin arama emri olmadan içeriye girmesini reddediyorlardı. Gil Thomason haklarını bildiğini söylemişti ve Darren arabadan çıktığında bunları sesli bir şekilde sayıyordu. "Ulan, diyorum ki, oğlan evde olsa sizi aramazdık," dedi. Gil, bu deliliğe başka birinin tanık olmasını istediğinden kız arkadaşına, yani oğlanın annesine baktı. Ancak Marnie uzaklara dalmıştı, ne Gil'e ne de paslı tekne parçalarıyla ve dağılmış çöplerle dolu ön bahçesinde toplanan Şerif'in adamlarına bakıyordu. Yakılmamış sigarayı avuçlarının arasında gergin bir şekilde yuvarladı. Nihayet taytının beline uzanıp

bir çakmak çıkardı. Sigarayı yakarak Gil'e çenesini kapatmasını söyledi. Sesi boğuktu, tıpkı kristalleşip sertleşmiş pekmez gibi. Minik bir kadındı, ayağı çocuklarınki kadardı. Üzerinde soluk, pembe bir kolsuz tişört vardı ve Darren kumaşın altında kaburgalarının belli olduğunu görebiliyordu.

Hopetown'daki diğer her şey de tıpkı Marnie King gibi kaba ve yetersiz beslenmiş görünüyordu.

Gil'le kaldıkları karavan, toprak yollarla çevrili bir çizginin ortasına yerleştirilmişti, her bir yolda bir çeşit taşınabilir ev vardı: Karavanlar, birkaç minibüs ve sudan çıkarılıp kulübe şekline getirilmiş bir tekne. Birisi çatısına uydu eklemişti ve kırılmış istiridye kabuklarından geniş bir patika oluşturulmuştu. Girişin yanında iki siyah uşak heykeli duruyordu. Çarpık tarihi düşünceleri ve mizah anlayışı olan biri heykellerin boyalı siyah ellerine küçük konfederasyon bayrakları yerleştirmişti. Darren kendini Texas Aryan Kardeşliği'nin izlerini ararken buldu, bunların arasında Gil Thomas'ın teninde TAK dövmeleri var mı diye kontrol etmek de vardı. Marnie King'in erkek arkadaşı uzun kollu BIG PINES LODGE tişörtü giyiyordu ve Darren'ın durduğu yerden görebildiği tek şey öfkeli yüz ifadesiydi. "O burada ne halt ediyor?" diye bağırdı Gil.

Başıyla rozetli ve şapkalı siyah adamı gösterdi.

Marion İlçesi'nin Şerif'i Steve Quinn ilk kez arkasına bakmak üzere Darren'a döndü. Yirmilerin sonlarında görünüyordu, rütbesine göre gençti, saçları koyuydu ve beyaz teni akne izleriyle kaplıydı. Yine de yakışıklıydı, duruşu sertti. Karavanın önüne park edilmiş ekip otosunun önünde durarak Darren'a şöyle uzun uzun baktı ancak bir yorumda bulunmadı. "Ranger Mathews buraya oğlunuzu bulmamıza yardım etmeye geldi."

"*Benim* oğluma," dedi Marnie, açıklayarak. "Büyükannesiyle konuştunuz mu?"

"Tekrar söylüyorum, hanımefendi, elimdeki tüm protokoller

buradan başlamamız gerektiğini, evdeki sorunların, hatta oğlunuzun evden kaçma, şu anda bir arkadaşının evinde saklanıyor olma ihtimalini gözden geçirmemizi söylüyor."

"Tam olarak nerede olduğunu biliyorum," dedi Marnie. "Bu Rosemary'nin işi."

"Odasına bir göz atabilirsem, hanımefendi, o zaman..."

"Ne, böylece bu şerefsize eşyalarımı karıştırma izni vereyim, öyle mi?" dedi Gil. "Göğsündeki yıldız sikimde bile değil, bu zencinin evime girmesine izin vermiyorum."

Şerif Quinn kızgın ve belli belirsiz utanmış bir ifadeyle iç çekti. Darren ani bir öfke hissetti, kalbi hızlandı ve parmaklarının ucu sızladı. Birini, bilhassa Gil Thomason'ı ve üç yüz küsur kilometre yol tepip buraya gelmesine yol açan teğmenini tokatlamak istiyordu. Sakinleşmeye, dokuz yaşındaki bir çocuk için burada olduğunu hatırlamaya ve her zamanki gibi daha iyi bir adam olmaya çalıştı. Bunun ağırlığıyla iç çekti. Stetson'unu başından çıkararak karavanın merdivenlerinde oturan Marnie King'in önünde diz çöktü. Burnuna bebek pudrası ve sigara kokusu geldi, kadının nefesi polisler gelmeden önce içtiği şey yüzünden ekşi kokuyordu. "Hanımefendi," dedi. Gil aralarına girmeye çalıştı, Marnie'yi bu tuhaf siyah adamdan korumaya hazır şekilde dizlerini Darren'ın yüzüne yaklaştırdı. Ranger başını sertçe sallayıp, "Yarım metre kadar uzaklaşman gerek, evlat." Evlat, *oğlum* demekle aynı şeydi ve Gil'i tetikledi.

"Zenci, ben..."

"Ne?" dedi Darren, Gil hareket edemeden elini silahına götürdü.

Gil sadece birkaç santimetreliğine geriledi ve Şerif Quinn konuştu. "Hadi ama, böyle yapmayalım." Gil'le mi yoksa Darren'la mı konuştuğu belli olmuyordu.

Darren, kadınla çocuğunun kaybolmasına sebep olan hayat seçimlerine duyduğu tiksintiyi gizlemeyen bir kibarlıkta konuştu.

"Ne zamandır kayıp?" Marnie'nin bulanık yeşil, Caddo Gölü'nün yosunlu suları rengindeki gözlerinde bir şeyler aradı.

"Cuma akşamüstü eve dönmedi," dedi, kemikli çenesini dikleştirerek. Darren, bugünün pazartesi olduğunu yeni fark etmiş gibi kol saatine göz attı. "Hanımefendi," dedi, "kırk sekiz saatten fazla süredir kayıp olan çocukların bulunma ihtimali oldukça düşüktür. Oğlunuzu bulmak istiyoruz."

Asıl görevi bu değildi ancak bunu bilmelerine gerek yoktu.

Kayıp çocuğun yerini bulursa Marion'dan yüz altmış kilometre uzaktayken aklına gelen plan konusunda daha iyi hissedebilirdi: Bill King'i Ronnie Malvo cinayetiyle ilişkilendirecek gerçek ya da sahte herhangi bir kanıt bulursa kendisi de Mack de aklanır ve Bölge Savcısı Frank Vaughn'la Wilson da Bill King'i suçlamak için gereken kanıtı elde etmiş olurlardı. Bir muhbire suikast düzenlemek, Texas Aryan Kardeşliği'ne karşı açılan federal davaya hoş bir suçlama eklemiş olurdu. Darren çoktan aklında karşılıklı çıkar sağlayan, sapkın bir plan kurmuştu, arabadayken amcası William'la bunu tartışmışlardı. Bill, geri kalan hayatını hapishanede, ait olduğu yerde geçirmek koşuluyla oğluna kavuşacaktı. William ölü olduğundan tek bir kelime dahi söylememişti ancak Darren yine de ensesinde hissettiği belli belirsiz nefesle onu onaylamadığını hissetmişti. Radyoyu ve kamyonetin pencerelerini açtı ve ahlak yargılarının altında ezilme korkusundan kurtulmak için elinden geleni yaptı. Lightnin' Hopkins ve Jessie Mae Hemphill'in tek telle çalınan, beyazlarla mücadele ederken doğru ya da yanlışın bilinmediği dönemlerden kalma taşraya özgü bir caz şarkısı çalıyordu. O zamanlar yalnızca hayatta kalmak önemliydi.

"*Kaybolmadı*," diye ısrar etti Marnie. "Büyükannesi götürdü."

Darren sakince, "Ya o götürmediyse?" diye sordu.

İşte o zaman sürekli oğlanı büyükannesinin götürdüğünü söylemedeki ısrarının altında yatan korkuyu gördü; Marnie King emin değildi, safi bir teoriye tutunuyordu zira aksi aklına gelin-

ce ürperiyordu. Darren kadının hakaret etmemek için kendini zorladığını hissetti, çatılmış kaşlarında dehşet titreşimleri gördü. Âdeta vücudundan dışarıya taşıyordu. Marnie merdivenlerin yanında duran erkek arkadaşı Gil'e göz attı ve hemen üsteleyerek, "Rosemary yaptı," dedi.

Gil başını sallayıp, sarkık buklelerindeki tutamların beyazlamaya başladığı şakaklarını kaşıdı. Siyah Wrangler kotu, gerçek gümüş olsa karavanın yeniden boyanmasına ve tekerleklerinin yenilenmesine yetecek kadar, tuğla büyüklüğünde bir tokası olan kemerle beline tutturulmuştu. Sanki içeri girip botlarını almaya kalkışsa Şerif'in arkasından içeriye sıvışacağından korkuyormuş gibi evin etrafındaki taşların ve toprağın üzerinde çıplak ayaklarla duruyordu. O karavanın içinde ne varsa Gil Thomason için Levi King'in hayatından daha değerliydi. Darren başını kaldırınca ön pencerede ergenlik çağında bir kızın durduğunu gördü. Kızın teni süt beyazdı, gözlerinin etrafı siyah halkalarla çevriliydi ve kendine iki beden büyük gelen deri bir ceket giymişti. Yaşananlara, karavanın kapısındaki Gil ve Marnie'ye, Şerif'e, memurlarına ve Darren'a bakıyordu. Darren'ın gözleri onunla buluştuğunda kızın uzun süredir ağladığını fark etti.

"Bu Rosemary King'in uydurması, güvenin bana," dedi Gil, dolap çevirmekten anlayan bir adam edasıyla. "Amacı oğlanı götürüp işin içine Şerif'i sokmaktı. Buraları birbirine katarak bizim ona bakmak için uygun olmadığımızı gösterecek ve Marnie'nin velayeti kaybetmesini sağlayarak artık nafaka ödemek zorunda kalmayacaktı."

Şerif Quinn başını salladı. "Kayıp çocuk için arayan sizsiniz."

"Kayıp falan *değil*," dedi Marnie, tiz ve buz gibi bir sesle. "Gidip Jefferson'daki o yaşlı orospuyla konuşun da oğlumu bana geri getirin." Son kelimeyle birlikte sesi çatladı, içinde bir şeyler açıldı. Marnie ağlamaya başladı, iri gözyaşları pembe tişörtünün üzerine damlayarak kumaşını koyu kan rengine boyadı.

* * *

Briggs haklıydı: Hopetown bulması zor bir yerdi.

Çam, bataklık meşesi ve her yönde biten kuş otlarıyla çevrelenmiş tek şeritli toprak bir yolun sonundaki özerk bir alandı. Burada bir kasaba olduğunu bilmeyen biri ilk metreden geri dönerdi. Küçük kasabaya ancak tekneyle, Caddo Gölü'nün kuzey kısmının karşı tarafından ulaşılabiliyordu. Ancak yakındaki göl kıyısı, kirlaşmış bıyıklar misali, İspanyol yosunlarının sardığı yaşlı bataklık servileriyle çevrelenmişti, ağaçların yumru yumru kökleri yabancıları gölden uzak tutan bir sıra asker gibi dizilmişti. Burada hem kara hem de sudan tamamen gizlenmiş insanlar yaşıyordu. Havada turba yosunu, ölü balık ve kıyıdan gelen ıslak, çamurlu toprak kokusu vardı.

Ve at dışkısı. Ki bu, görünen tek dört ayaklı yaratığın çimlerin üzerinde kirazlı turta paketini eşeleyen uyuz bir köpek olduğu düşünülürse, tuhaftı.

Darren, Şerif Quinn ve Memur Briggs rahat konuşabilmek için araçlarını bir dizi kayıkhanenin olduğu, kıyıdan birkaç metre uzaktaki bir yere çekmişti. Quinn, Darren'a oğlanın son gününü anlatıyordu. "Annesiyle erkek arkadaşı Jefferson ve Marshall'da işlerini hallediyorlarmış, ki Gil Thomason'ı tanıdığımdan bunun, saç kremi ve tuvalet kâğıdı almak için Kroger'da uğramakla bir köprünün altında sahte kredi kartı satmaya kadar bir sürü anlama gelebileceğini biliyorum. Herif şerefsizin teki. Sahte kimlik, kredi kartı numaraları ve tabii ki uyuşturucu satıyor. Tam her bokta eli olan bir avam. Bu yüzden içeri girmemizi istemedi."

"Savcının henüz arama emri çıkarmamış olmasına şaşırdım."

"Sanırım herkes bu olayın basit bir cevabı olmasını, oğlanın kaçmış olduğunu ya da belki büyükannesinin bir şekilde olaya dahil olduğunu umuyor. O evdeki iç sorunların haddi hesabı yok," dedi Quinn, uzaktaki mavi beyaz karavanı başıyla göstere-

rek. Kıyıya bu kadar yakın olunca Darren, Hopetown'u daha geniş açıdan gördü. Karavan sıralarının arkasında, kuru ve tenha karavan parkına tamamen zıt, sığ, yeşil ve gür bir vadi vardı. Orada da bir-iki ev görünüyordu. Taşınabilir, tuğlaların ve tekerleklerin üzerine değil de temellerin üzerine kurulmuş gerçek evlerdi. Sazdan yapılmış bir baraka da vardı, çimden yapılma kubbeli bir mantar gibi yuvarlaktı. Darren bir kere daha at kokusunu düşünüp orada, diğer Hopetown'da ne olduğunu merak etti. "Çocuğun sorunları vardı," dedi Quinn. "Okuldan kaçıyor, bazen de vandallık yapıyordu. Memurlarım buraya birçok kez geldi."

Darren yüzünü buruşturdu. "Daha dokuz yaşındaymış."

"Ve babası hapiste, annesiyse bir suçluyla birlikte yaşıyor. Bunu kimse sesli söylemez ama ben söyleyeceğim," dedi Şerif. Arkalarındaki ekip otosuna doğru baktı, Briggs bir ayağını sürücü tarafından çıkarmış hâlde oturuyordu. Telefonunda mesaj yazıyordu. "Ama King ailesi buralarda pek sevilmez. Rosemary dışında. O bayağı farklı bir hikâye."

"Oğlu Kardeşlik kaptanlarından Bill King."

"Pek çok kişi bunu unutmaya meyilli. Rosemary King'se Jefferson'da önemli biridir."

"Peki ya Thomason? O da mı TAK'tan?"

"Orada olmak isteyenlerden," dedi Quinn. "Ama en kötüleri onlardır."

Darren başını salladı. Quinn'den hoşlanmıştı, kendisiyle açık sözlü bir şekilde konuştuğunu hissetmişti ve Darren'ın buradaki varlığı onu kızdırmışa benzemiyordu. "Bill King bunu Gil'in üzerine atıyor gibi görünüyor," dedi. "Marnie'nin erkek arkadaşının oğlana bir şey yaptığını veya bir şekilde Levi'yi tehlikeye attığını düşünüyor. Şu anda herkes sinirli. Açıkçası benim de evde iki çocuğum var, kaybolsalar onları bulmak için buranın altını üstüne getirirdim. Thomason'ın tam bela olduğu belli. Ama şimdiye kadar herhangi bir şey yaptığına dair bir işaret göremedik. Oğlan öylece kayboldu."

Quinn'in söylediğine göre öğleden sonra evden ayrılmıştı. Ablası, yani karavanın penceresinde gördüğü kız, Marnie'nin aksine Levi'nin büyükbabalarının teknesini almasına izin vermişti. Marnie'nin babası sonbaharda öldüğünden beri tekneye dokunulmamıştı ve kimse doğru düzgün onunla ilgilenmiyordu. Fakat Dana King'in bir erkek arkadaşı vardı ve onunla yalnız kalmak istiyordu. Levi'ye tekneyi alıp gitmesini ve birkaç saatliğine dönmemesini söyledi. Oğlan Karnack'ten yola çıkarak Caddo Gölü'nün diğer tarafına ulaşmıştı. Darren'ın anladığı üzere burası büyük bir su kütlesiydi ve her bir parçasının kendince isimleri vardı, tıpkı nilüferler ve bataklık meşelerinin arasında yükselen ve bazıları birkaç kilometrelik uzunlukta olan bir avuç ada gibi. Quinn arabadan çıkardığı göl haritasını kaputun üzerine serdi. Kıllı işaret parmağını Clinton Gölü adındaki koyun üzerinde gezdirdi, Goat Adası'nı aşarak Carter Gölü'nden batıya, Levi'nin öğleden sonranın çoğunu arkadaşının evinde video oyunları oynayarak geçirdiği yere sürükledi. CT adındaki arkadaşı, kardeşi karanlık olduğunda eve dönmeyince Dana'nın aradığı ilk kişiydi. Caddo Gölü kâğıt üzerinde bile hayal ettiğinden daha büyüktü. Ağzından çıkan nehirleri ve dereleri çatallı dil ve ateşi andırdığından alev püsküren bir yaratığa benziyordu. Bedeni o kadar büyüktü ki Louisiana'ya kadar uzanıyordu. Boğumlu bir iç denizdi, tamamen yabaniydi. Darren kayıkhanelerin oradan Hopetown'ın sarp kıyılarına baktı. Yalnızca deneyimli bir denizci o bataklık meşelerinin, ağaç köklerinin –diğer bir deyişle ağaç dizlerinin– suyun içinden bir cop gibi yükseldiği ormanda dümen tutabilirdi. Caddo Gölü hem devasa hem de korkunçtu. "Kırık dökük bir tekneyle açılan dokuz yaşındaki bir çocuk için uzun bir mesafe."

"Burası bambaşka bir dünya. Dört buçuk metrelik balıkçı teknelerini süren yedi yaşında çocuklar gördüm. Onları yürümeye başlar başlamaz kanolara koyuyorlar. Caddo'daki yaşlılar okuldan çok tekne cilikten konuşmayı sever. Çocuklar ödevlerini bile gö-

lün üzerinde yaparlar. Gölde yaşayanlar için su her şeyin parçasıdır."

"Yine de başına bir şey gelmiş olabilir."

"Yok, tekneyi eve getirdiğini söyleyen bir görgü tanığımız var," dedi Quinn, diğer ekip otosundaki Memur Briggs'e göz atarken. "Komşu şu tarafta," dedi, karavanların ve minibüslerin ötesindeki diğer Hopetown'u, yeşil vadiyi ve yol üstündeki evi gösterdi. "Oğlanı kayıkhaneyi kilitlerken gördüğünü söyledi. Teknenin kendisini görmemiş ama akşam eve yeni döndüğünü varsaymış. Marnie'yle Gil oraya da girmemize izin vermedi ama kilitli olduğu belli." Teneke çatılı, kapısına kalın bir asma kilidin dolandığı boyasız, tahta kaplı barakayı işaret etti. Kayıkhanelerin hiçbirinin etrafında ne sokak lambası ne normal lamba vardı. "Levi King olduğuna emin mi?"

"Kendin sormak ister misin?"

Darren tekrar at kokusunu aldı, toprağın üzerine vuran toynak sesini duydu. At üstündeki ekibi görmeden onların üç kişi olduklarını anladı. İlki siyah bir adamdı, yetmişlerinin sonlarındaydı, diğer ikisi daha gençti, kömür karası mustang cinsi ikiz atlara binmişlerdi. Texas'ın yerlilerindendiler; biri ergenliğinin sonlarında, öteki kırklarına yaklaşıyordu, derisi kırışmış ve bronzlaşmıştı, elleri atın dizginlerindeydi, küçük hareketlerle iletişim kurarak nazikçe aygırı yönetiyordu. Hepsi silahlıydı, büyük olanlarda kırk beş kalibre altıpatlar vardı, genç olansa sırtına deri askıyla bir çifte asmıştı. Siyah adam Darren'a bakıp başını salladı ve adını söyledi. "Leroy Page."

6.

Hopetown'ın diğer tarafındaydılar.

Belli ki buranın asıl sakinleri onlardı.

"Azat edilmiş köleler, siyahlar İç Savaş'tan bu yana orada yaşıyorlar," dedi Quinn, Şerif'le Darren'ı Madam'ı beklemek üzere içeri alan siyahi bir hizmetçinin Rosemary King'in salonu dediği, odadaki şatafatlı kanepeye otururlarken. İkisinin de önünde, altın yaldızlı sehpanın üzerinde aynı şekilde yaldızlı olan porselen fincanlara doldurulmuş, soğumaya yüz tutmuş çaylar duruyordu. Bayan King'i bekledikleri yirmi dakika boyunca kimse çayına dokunmamıştı.

Hopetown'a gittiklerinde Bay Page cuma akşamı kendisinin nerede olduğunu doğrulamıştı. Ahalinin en yaşlısı olduğundan kasabada huzuru sağlama görevini üzerine almıştı. "Yeni taşınanlar bazı sorunlar çıkarıyor," dedi fazla açıklamadan. "O yüzden gözlerimi açık tutuyorum." At sırtında devriye gezerken, "oğlanın kayıkhaneyi kilitlediğini gördüğümde," dedi. Quinn'in gösterdiği aynı derme çatma barakayı işaret etti. "Ona başımla selam verdim ama konuşmadı. Öyle yetiştirilmiş işte," dedi, Darren'a bakarak. Belli ki Leroy Page, oğlandan pek hazzetmiyor, annesinden ve onun Hopetown'a getirdiği pislik heriften hoşlanmıyordu.

Yine de adamlarıyla birlikte yardım etmeyi teklif etti.

Yaşlı yerli adam Donald Goodfellow bir saatten az sürede arama ekibi kurabileceğini söyledi. Haberler çabuk yayılıyordu ve çocuklarından birinin başına gelmiş olsa Donald da aynı şeyin

yapılmasını isterdi. At üstündeki ergen oğlu Ray'di. Şerif Quinn herkesin fazla tez canlı davrandığını belirtti.

"Şimdi oğlanın büyükannesiyle konuşmaya gidiyoruz," dedi. "Muhtemelen güneş batmadan onu hallederiz." Darren'ın anlayamadığı ya da tam olarak uyum sağlayamadığı rahat bir tavrı vardı. Yaşlı adama çocuğun ne giydiğini, gecenin tam olarak hangi saati olduğunu sordu.

Leroy Page kaşlarını çatarak doğru cevabı bulmaya çalıştı.

Adamın büyük ihtimalle seksenlerinde olduğunu anlamasına yol açan şey kataraktlı sulu gözleriydi. Attan inip cuma akşamını anlattığında Darren yaşını kemiklerinden, hafif eğik duruşundan çıkarmıştı. Görüşü zayıf, yaşlı bir adam olduğu hâlde Levi'yi gördüğünü hatırlaması Şerif'e aklına bir teori getirmişi: Levi cuma akşamı eve gelmiş ve buralarda ortadan kaybolmuştu. Darren, Şerif'in kesinleşmemiş gerçeklere fazla bel bağladığını düşündü. Tekrar su konusunu açsa da Quinn geçiştirdi. "Sadece derin görünüyor," dedi. "Ama Caddo'nun bazı yerleri bir buçuk metreden fazla derin değildir. Suyun çok daha yüksek olduğu, üzerinde buharlı gemilerin yüzdüğü günlerden beri burası boğulunacak bir yer olmadı." Yine de dokuz yaşında bir çocuk için derin geliyordu.

Quinn servis tabağındaki tereyağlı kurabiyelerden birini aldı, bir ısırık aldıktan sonra yüzünü ekşitip geri yerine bıraktı. Her neyse, diye düşündü Darren. Bu soruşturma Quinn'indi. Darren buraya Kardeşlik bağlantılarının peşinden koşmaya, görev ekibi için ipuçları bulmaya gelmişti. Tek ihtiyacı olan Gil, Marnie veya Bill King'le bir odada yalnız kalmaktı, böylece planını harekete geçirebilecekti. Hiçbiri Rosemary King'in ön kapısında çizmelerinin topuklarından kazıdığı at dışkısına değmezdi. Şu anda Darren'ın içinde oturduğu Viktoryen ve kolonyal tarzdaki, gösterişli evde bulunan o kadının Texas Aryan Kardeşliği'ne bağlı bir kaptanı, şimdi bir Texas hapishanesinde bulunan o adamı büyütmüş olması, eski kölelerin Nazilerle mülk paylaşımı yapmasıyla aynı mantıktaydı. Yani mantıklı değildi. Azıcık bile.

Bekledikleri sürede Darren'a iki mesaj gelmişti.

Birisi tuhaftı. Eski dostu Greg şöyle yazmıştı: Düşündüğüm yerde misin?

Diğeriyse keyif kaçırıcıydı. Mack şöyle söylemişti: Konuşmamız gerek.

Rosemary King peşinde, kendisinden yaşça küçük, yani ellilerinin sonlarında şık giyimli bir adamla salona girdiğinde Darren telefonunu kaldırıyordu. Rosemary sarımsı gri saçları ensesindeki topuzundan çıkmış, geniş omuzlu bir kadındı. Yanakları ve ütülü beyaz gömlek elbisesinden görünen boynu sıcaktan pembeleşmişti. Aynı şey misafiri için de geçerliydi. Aralık ayında olmalarına rağmen adam keten bir ceket giymişti, kravatı yoktu. Darren bu evin iç dizaynını bilmiyor olsa da onların üst kattan geldiklerini tahmin etmişti. Kıvrımlı, tırabzanlarına çobanpüsküllleri ve Noel yıldızları sarılmış merdiven arkalarındaydı.

Rosemary hizmetçisi Mary'den iki bardak su getirmesini istedi. "Buzlu olsun," dedi, oturdu ve yanındaki adama şöyle bir bakış attı. Darren'ı rahatsız eden yoğun ve sinsi bir bakıştı bu. Onları tam olarak hangi işin üzerinde yakalamışlardı ve bu kadın neden kaybolan torununu arayan Şerif'i ağırlamaya hazır değildi? "Şerif, Mary size başka bir şey getirsin ister misin? Kola ya da kahve tercih edersin belki?"

"Gerek yok, hanımefendi."

"Ranger?"

"Mary yeterince yardımcı oldu," dedi Darren.

Rosemary dikkatini tekrar Şerif'e verdi. "Dün aradığımda sana oğlanı Şükran Günü'nden beri görmediğini söylemiştim, Steve. Marnie torunumla ilişki kurmamı zorlaştırıyor."

Darren ileri doğru eğilerek, "Belki bunu özel olarak konuşsak daha iyi olur," dedi. Karşısındaki Kral Louis stili koltukta oturan adama nazikçe başını salladı. Adam gülümsedi, bir şekilde memnun olmuştu.

"O kalabilir," dedi Rosemary, Mary'nin getirdiği suyu havada kaparak. "Roger Pressman avukatımdır."

Darren, Quinn'e bir bakış attı, o da başını sallayarak, "Roger," diye selamladı.

"Steve."

İkisi birbirini tanıyordu.

Roger Pressman buzlu suyunu üç dikişte bitirip yenisini getirmesi için Mary'ye bardağı uzattı. Darren'la doğrudan göz göze gelmeyen siyahi kadın tek bir kelime dahi etmeden geri döndü.

"Avukatınızın burada olması gerektiğini hissetmenizin bir nedeni var mı?"

Rosemary bu düşünceyi savuşturdu. "Geçerken uğramıştı."

Yine bakıştılar.

Roger gülümsedi. "Ama burada olduğuma göre."

Rosemary taktığı inci kolyeyle oynadı. "Roger, King ailesinin bütün kişisel ve profesyonel meseleleriyle ilgilenir. Bu Levi olayı onu da yakından ilgilendiriyor. Kalırsa daha rahat hissederim."

Quinn onayladı.

Ancak Darren ortada bir kurnazlık olduğunu düşündü. Böldükleri öğleden sonra münasebetlerinin oyun olup olmadığını merak etti. Quinn'le Darren'ın yolda olduğunu bilmiyor muydu? Malikânenin garajının önünde, arabasında duran Memur Briggs önceden telefonla haber vermişti.

Darren yaşlı kadının gözlerinin içine baktı. Gök mavisiydi, solgun teninde dikkat çekiyordu. Orada, gözlerinin derinlerinde bir şeyler vardı. Darren Mathews'u en az onun kadar dikkatli bir şekilde izliyordu. İki kere bakışlarını göğsündeki rozete çevirdi. Darren'ın evindeki varlığı ona her baktığında kendisini hazırlıksız yakalıyor, oturduğu altın yaldızlı koltukta hafifçe kıpırdanmasına yol açıyordu sanki. Belki de bu yüzden sadece Şerif Quinn'le konuşuyordu; Darren, buzlu su getiren siyah eller kadar görünmezdi onun için. "Onu görmedim," dedi Quinn'e. "Ve annesinin

bu hikâyeyi dikkatimi çekmek, benden daha fazla para koparmak için yarattığı ortaya çıkarsa buna şaşırmam."

"Affedersiniz," dedi Darren. "Ama torununuzun kaybolması nasıl Marnie'nin sizden para koparmasının bir yolu oluyor?"

Rosemary cevabı doğrudan Quinn'e verdi. "Sırf beni korkutmak ve daha fazla para talep etmek için oğlanı bir yere kapatmadığı ne malum?"

Roger bir elini uyarırcasına kadının dizine koydu. "Hemen iftira suçlamasında bulunmayalım. Marnie'yle Gil'in ne kadar fırsatçı olabileceklerini biliyoruz." Sağ elinde yakut bir mühür yüzüğü, soldakinin serçe parmağındaysa pembe pırlanta vardı, alyansı yoktu.

"Benden ayda iki yüz dolar alıyor, yine de yardım dileniyor."

"İki yüz dolar iki çocuk için fazla bir miktar değil," dedi Darren.

"Büyük olan benim soyumdan değil," dedi Rosemary. "Marnie –annemin deyimiyle– fırtınadaki bir sirk çadırı kadar esnektir. Boşanmalarının ardından hâkim Bill'in iki yüz dolar ödemesine hükmetti. Levi'nin nafakasıydı. Ben sadece o çıkana kadar yerine ödemeyi yapıyorum." Roger'a bir bakış attı. "Yakında çıkacağını umuyoruz."

"Oğlunuz Vali'ye mektup yazmış," dedi Darren.

Darren'ın oğlundan bahsettiğini duymak Rosemary'nin ona karşı alevlenen hoşnutsuzluğunu iyice artırdı. Bir kere daha doğrudan onunla konuşmayı reddederek Roger'a, "Bill'den bahsetmek istemiyorum," dedi.

"Bill üç yıldır Vali'ye yazıyor," diye cevap verdi Roger onun yerine, âdeta koluna girip yoldaki çamurun etrafından dolanmasına yardım eder gibi onu Darren'la konuşmaktan kurtarmıştı. Bu durum Darren'ı tuhaf bir şekilde huzursuz etti, bir anlığına görünür olduğundan şüphe duydu. Bir film setinde dolanıyormuş gibi hissetti. Aktörleri görebiliyordu fakat etrafındaki olaylar kendi-

sine yansımıyordu. "Bill King manevi olarak değişti," dedi Roger. "İsa'nın yoluna girdi. Eski hâlinden, yaptığı çirkin şeylerden feragat etti. Şartlı tahliye kurumunun ve bizzat Vali'nin onu erken salacağına inanıyoruz."

"Zamanı geldi," dedi Rosemary neşeli, istediğini elde etmeye alışık bir kadının özgüveniyle.

Quinn, "Ranger Mathews, Texas Aryan Kardeşliği'ni araştıran ortak görev ekibinin bir parçası. Oğlunuzun yetkililere vereceği her bilgi erken çıkmasına yardım edebilir," dedi.

"Hayır," dedi Roger hızla. Yine Rosemary'nin dizine vurdu, bu kez uyarmak değil de içini rahatlatmak için yapmıştı, eli orada kaldı. Rosemary mercan rengi dudaklarını, etrafındaki deri kızarana, ardından mora dönene kadar birbirine bastırdı. Çenesini öyle sıkmıştı ki Darren şakağındaki kıvrımlı ve sinirli damarı görebiliyordu. "Oğluma o pisliği tamamen geride bırakması için talimat verdim," dedi. "Evine sırtında yük olmadan dönecek. Hayatının geri kalanını, sırlarını açığa vurduğu için kendisiyle ödeşmek isteyen birileri vardır diye sürekli arkasına bakarak geçirmeyecek. Cezasını çekecek. Sonra yeniden başlayacak. Ona Nazilere bulaştığını bile unutmasını söyledim."

Sahiden mi?

Darren, kadının yüzündeki o kendini beğenmiş kesinliği silme gücü olduğunu biliyordu ve bu his onu heyecanlandırıp korkutuyordu. Sahte delil yaratma düşüncesinin gerçekten eğlenceli gelmesine inanamadı, şu anda kendini hiç tanıyamıyordu. Korkunç bir düşünce, ona bu görünmezlik ve huzursuzluk hissinin kendi uydurması olduğunu söylüyordu. "Korkarım o kadar basit değil," dedi. Bill "Big Kill" King'in, kabul ritüeli siyah birinin hayatını yok etmek olan bir çetenin üyesi olduğunu öylece unutması fikri, içindeki öfkenin yavaşça yükselmesine yol açıyordu. Adam birini vahşice öldürüp Marion İlçesi jürisi onu salıverince cezasını çekmemişti; buradakiler için asıl suç teşkil eden şey beyazlara

uyuşturucu satmaktı. "Aryan Kardeşliği'nin pislik olduğunu söylediniz. O pisliğin bir kısmı sizin evinizden çıktı."

"Ben ırkçı bir çocuk yetiştirmedim."

"Bunu içeri girdiğimden beri benimle tek kelime etmeyen kadın mı söylüyor?"

"Siyah insanlarla sorunum yok, Ranger Mathews. Evimde iki tane var: Mary ve şoförüm Clyde. Yalnızca evimde yabancıların olması hoşuma gitmiyor, özellikle de oğlumu kullanmak istiyorlarsa. Bill değişti. Aryan Kardeşliği'yle hiçbir alakası olsun istemiyor ve sizinle konuşmayacak." Bunun havada kaldığını hissedince hızla, "Ve sebebi siyah olmanız değil," diye ekledi.

Darren elinde olmadan gülümsedi. "Bu aklımdan bile geçmedi."

Şerif Quinn ekşi bir şey geğirmiş gibi inledi. "Dur bakayım, evlat."

Roger pantolonundaki söküntü ipliği yeni keşfetmiş gibi başını eğmişti. Ancak Darren'da çoğu iyi niyetli beyazda olan, ırkçı konuşmalar sonucunda oluşan o tuhaf, boğazı tıkayan alerjiden yoktu; bu yüzden yaşananlardan hiç etkilenmemişti. "Bayan King, oğlunuz..."

"Her zaman siyahların yanında rahat olduğumu söyleyemem," dedi kadın, daha yumuşak bir sesle ve tekrar boynundaki beyaz inciyle oynayarak. Oğluna olanları düşünürken dalgınlaştı. "Onlarla sosyalleşmem. Bu, buralarda hoş karşılanan bir şey değildir, biz böyle yetiştirildik. Ailem İç Savaş'tan hemen önce Louisiana'dan buraya gelmiş, bizim belli göreneklerimiz vardır. Hiçbir zaman siyahlara zarar vermek istemedim, sadece *benim* halkımdan değiller, anlatabiliyor muyum?" Korkutucu olan Darren'ın sevmeye başladığı Roger'la Quinn'in anlayışla başlarını salladığını görmesiydi. O aptal kanepenin üzerinde uzuvlarının kaskatı kesildiğini hissetti. "Lisede karma eğitim başladığında yaygara çıkarmadım," dedi. "Ev ekonomisi dersini siyah bir kızla birlik-

te alıyordum. Hayatımda yediğin en güzel limonlu Bundt kekini yapardı ve lavantayla bal gibi kokardı," diye ekledi hafif şaşkın bir tonda. "İkimiz de aynı tür dudak parlatıcısından hoşlanıyorduk. Oğlanlardan bile konuşurduk. Ama onu asla eve davet etmezdim. Eve hiç siyah birini getirmedim, Mary ve Cylde'ı saymazsak tabii... Ve sizi."

"Rosie," dedi Roger, tatlılıkla konuşmasını durdurmaya çalıştı.

Kadınsa başını, içerlemiş, bunu zorla kabul ettiği için kızmış gibi salladı. İyi bir insan olduğunu hatırlayarak boynunu dikleştirdi. "Ama bakın," dedi Darren'a, "Hiç siyah bir insana ya da Meksikalıya karşı ayrımcılık yapmadım. Onları otelimden uzaklaştırmadım. Yani, böyle şeyleri yapmak yasaklandığından beri uzaklaştırmadım. Her daim yasalara uyduk."

Anlaşıldığı üzere, Darren'ın kalacağı Cardinal Hotel'in sahibi Rosemary King'di. Bunu özellikle söylemiş ve hatta Ranger Mathews'un en iyi odalardan biri olan arka bahçeye bakan birinci kattaki suitte kalacağından emin olmak için telefon etmişti. Bu lüks otel eyaletteki en eski otellerden biriydi. Rosemary King'in ailesi New Orleans'dan Jefferson'a taşındıkları yıl inşa etmiş ve on dokuzuncu yüzyılda ve yirminci yüzyılın başında zengin tüccarlarla gemi ticareti baronları için özel bir yere dönüşmüştü; dedikodulara göre Başkan Benjamin Harrison da Cardinal'da kalmıştı. Fakat misafir kayıtları 1910'daki yıkıcı yangında yok olmuştu.

Otel bir aile mirasıydı. Hayatını değiştirebilirse Bill için de öyle olacaktı. "İyi bir çocuktu," dedi. "Bunların olabileceğini öngöremedim, ne diyebilirim ki? Bir gün herkesle arkadaş oldu, sonra okulda siyah bir çocukla kavga etti, bir baktım ki o "z" ile başlayan kelimeyi fazla duyuyorum ve siyahları sevmeyen oğlanlarla daha çok arkadaşlık ediyor. Sonra küçük şeyler eklendi; kasabada siyahların yaşadığı yerlerdeki evlere yumurta atmaya başladı, çocukça şeylerdi işte. Ardından Mary'nin yemeğini pişirmesine izin vermedi. Hepsini gördüm ama işin buraya varacağını bileme-

dim. Sanki bir günde tatlı oğlumun kollarında dövmeler belirmiş, huysuz birine dönüşmüştü. Ve sonra eve hiç gelmemeye, bazıları Marshall'dan, bazılarıysa buradan, yani Jefferson'dan belalı tiplerle takılmaya başladı."

Darren ona, "Gil Thomason o belalı tiplerden biri olabilir," dedi.

"En azından olmak istiyor," dedi Şerif.

Rosemary fikrini tükürürcesine beyan etti: "Beyaz pislik."

"Oğlunuz Gil'in Levi'ye bir şekilde zarar vermiş olabileceğini düşünüyor."

Kadın kucağında yumruk yaptığı ellerine baktı. Yumruklarını açtı ve elbisesindeki birkaç kırışıklığı düzeltti. "Hiç şüphem yok."

O anda bir şey değişti.

Quinn de hissetti. Darren'ın gözlerine baktı.

İşler çocuk için kötü görünüyordu.

Marnie ve Gil Thomason büyükannesinin yaptığına yemin etmiş, aynı zamanda Şerif'le adamlarının karavanlarını aramalarına izin vermemişti. Şimdiyse Rosemary torununu haftalardır görmediğini söylüyordu. "Bunun kulağa korkunç derecede soğuk geldiğini biliyorum," dedi Rosemary. "Ama doğrusu Levi'yi doğru düzgün tanıyamadım. Marnie birlikte zaman geçirmemize nadiren izin veriyor. Babasını ne kadar hatırladığını bile bilmiyorum. Bill başını belaya soktuğunda daha bebekti. Hep Bill çıktıktan sonra ikisinin gerçek bir baba-oğul olacaklarını, benimse gerçek bir büyükanne olacağımı umuyordum. Ama belki de Texas eyaleti Bill'i yaptıkları için başka türlü cezalandırıyordur ve Tanrı'nın da başka fikirleri vardır." Darren kadının gözlerinin dolduğunu gördü ancak gözyaşlarını hâlâ kayıp olacak dokuz yaşındaki çocuk için değil de gerçekleştiremediği hayali için döküyordu. Levi King her neredeyse tek başınaydı.

7.

Yine de evi aradılar. İçinde kütüphane, çalışma odası, dikiş odası, balo salonu olabilecek büyüklükte ve 1800'lerin sonlarında, Rosemary King'in ailesi Jefferson'a yerleştiğinde yemek odası görevi gören yer hariç yirmi odası vardı. Rosemary'nin büyük-büyükannesi dul kaldıktan sonra Louisiana'daki aile arazilerini satıp Jefferson'a taşınmış ve buharlı gemilerin artmaya başladığı dönemde Doğu Texas'ın kozmopolit başkentinin merkezi konumunda olacak Cardinal'ı inşa ettirmişti. Jefferson cemiyetinin gözde kadınlarından biri olmuş ancak tekrar evlenmemiş ve kızını doğduğundan beri yaşadığı evde büyütmüştü. Yemek odasında bir zamanlar valileri, bankacıları ve ta Denton ve Dallas'tan gelen arazi sahiplerini ağırlamıştı. Quinn, North Vale Street'teki evin Marion İlçesi'nin en büyük evi olduğunu ve Jefferson'da tarihi evler ve bahçelere tur düzenlenirken oraya da uğranıldığını söyledi. Rosemary yılda bir vali ve hükümet görevlilerinin İç Savaş canlandırmalarını ön bahçesinde yapmalarına izin veriyordu. Quinn kadının Jefferson'da oldukça tanınan, önemli biri olduğunu belirtmişti.

Aramaya herhangi bir sınırlama koymadı, hatta karşı çıkmaya çalıştığında Roger'ı susturdu. Mary, ararken öylece dolanmaları kaba olurmuş gibi Şerif ve Darren'a evi gezdirdi. Darren ona Bayan King'in torunu Levi'yle daha önce tanışıp tanışmadığını sordu. Kadın, "Bir kere gördüm," dedi, o kadar yumuşak konuşuyordu ki ağzının oynadığını görmemiş olsa bu sohbetin haya-

li olduğunu düşünebilirdi. Quinn'e, "İyi günler, efendim," demiş olsa da Darren'la göz temasında bulunmaktan kaçınmıştı; Darren onu kendisinden önceki ya da hatta ondan önceki kızdan kalma yakalı, bol gelen, kruvaze hizmetçi üniforması içinde görmesinden mi utanıyor diye merak etti. Rosemary evine daha önce siyah misafir gelmediğini söylemişti, yani bugüne kadar Mary'nin bu küçük düşürücü durumunu yalnızca beyaz ziyaretçiler görmüştü, böylece bir nevi gizli kalmıştı. Darren'ın bu hizmetkârlığa tanık olması her şeyi gerçek kılmıştı, bu yüzden ondan utanmış gibi görünüyordu.

Evde oğlandan hiçbir iz, Rosemary'nin söylediğine göre geldiği nadir zamanlar için ayrılmış bir yatak odası dahi yoktu. Üzerinde quarter atları, eyer ve mahmuz resimleri olan kırmızı bir yorganla örtülmüş ikiz bir yatak görmüşlerdi. Duvarlar maviye boyanmıştı. Bir köşede üzerindeki rafta yalnızca tek bir kitap, Kral James Onaylı İncil bulunan bir çalışma masası yerleştirilmişti ve odadaki oyuncaklar, beş yaşından büyük hiçbir çocuğun ilgisini çekmeyecek türden damperli bir kamyon ve karnının üzerinde yatan pelüş bir köpekten ibaretti. Burada, Bill King'in hapisten döndükten sonra kalması için hazırlanan odayla aynı tekinsiz his vardı; ikisi de boş ve dokunulmamış vaziyette bekliyordu.

Garajı da aradılar.

Rosemary'nin şoförü Clyde, içinde yeni imal edilmiş gibi parlak, bakır rengi 53 model Mercedes ve gümüş rengi son model Cadillac olan binanın yanında sigara içiyordu. Darren'a başıyla selam verse de konuşmadı. Levi'nin o arabalardan birinin içinde olduğunu gösteren hiçbir iz yoktu. Darren yine de Şerif'in eldivensiz ellerini arabalara sokarak potansiyel kanıt aradığını görünce onun adına utandı. Bir gün arabalardan örnek almaları gerekecekti, değil mi? Darren bu fikrin nereden geldiğinden emin olamadı. Yaşlı kadının torunun kayboluşuyla bağlantılı olduğunu mu düşünüyordu? Tam olarak öyle değildi ancak kadın bir şey

konusunda çok dikkatli davranıyordu. Başka ne diye avukatını yanına alsındı ki? Eski bir hukuk fakültesi öğrencisi olarak böyle düşünmesinin yanlış olduğunu biliyordu. Ama kadından hoşlanmamıştı. Biraz sonra Quinn işinin bittiğini ilan etti. Briggs'e ofise döneceğini söyledikten sonra ne Darren'la vedalaştı ne de onu yanında gelmeye davet etti. Dönüp evin girişindeki arabasına yürümeden önce, "Arama emriyle ilgili bir şey çıkarsa haber veririm," dedi.

* * *

"Yanlış bir şeyler var," dedi Darren telefonda Wilson'a. Marnie'yle erkek arkadaşı Gil arasındaki tuhaf dinamikten, kadının sinik hâllerinden, büyükannenin yanında avukat bulundurmasından, ayrıca ilçenin o kısmında karavan parkından kaybolmuş bir çocuğu aramak için acayip bir yavaş hareket etme durumu olduğundan bahsetti. Quinn'den hoşlandığını söyledi ancak kimse çocuğu bulmak için hevesli değildi. "Bill King dışında."

"En yakın zamanda onunla konuşman için eyaletle iletişime geçeceğim."

"Oğlanı hücresinde saklamıyorsa, ne işe yarayacak bilmiyorum."

"Bill King TAK aleyhine tonla bilgiye sahip."

"Ama konuşmayacak," dedi Darren, Rosemary'nin tiz sesini hatırlayıp bunu gerçekmiş gibi sundu. İçten içe rol yaptığının farkındaydı, King'le baş başa görüşmek için sabırsızlandığını Wilson'a belli etmek istemiyordu.

"Orasını göreceğiz," dedi Wilson.

Darren birdenbire çocuğun ablasını hatırladı, karavanın içinde ağlayışı gözünün önüne geldi ve sesli bir şekilde onunla yalnız konuşma yolu bulmaktan bahsetti.

"Sakın ha. Onu yapması gereken kişi Şerif Quinn. Marion İlçe-

si bizden yalnızca yardımcı olabilecek birini istedi. Senin oradaki varlığın Şerif'in nezaketinden ibaret. Öyle davran. Oradaki görevini hatırla. Sadece arama emri çıktığında o karavanda ol, yeter."

"Emredersiniz, efendim."

"Bir de Mathews, San Jacinto İlçe Bölge Savcısı Frank Vaughn'a Ronnie Malvo'nun görev ekibi için muhbirlik yaptığından bahsetmedin, değil mi?"

"Tabii ki etmedim," dedi Darren, Wilson'ın aklını okuduğuna, o dosyanın yönünü değiştirmek için bir şeyler planladığını öğrendiğine dair saçma bir korku hissetti. "Neden sordunuz?"

"Ofisimi arayıp duruyor," dedi kafası karışık bir hâlde ve Darren bir anlığına Wilson'ı sekreterinin kullanmaya devam ettiği o pembe not kâğıtlarının üzerine eğilmiş, bırakılan mesajları inceler hâlde hayal etti. "Cuma günü ve bugün mesaj bıraktı. İkisinde de seni sormuş. Ona dönüş yapmadan önce seninle konuşup doğrulamak istedim."

"Elbette, efendim," diye doğruladı Darren, sözlerini asker adımları kadar netti. Frank Vaughn neden patronunu arıyordu?

"Lark'ta başardıkların Malvo olayında söylediğinden fazlasını bildiğini düşünmelerine yol açtı. Oraya bulaşmamaya devam et, duydun mu? Gözlerini Jefferson'daki ödüle dik, Mathews. Elimizde Texas'taki Kardeşlik'i halletmek için gerçek bir imkân var."

"Anlaşıldı," dedi Darren telefonu kapatmadan önce düz bir sesle.

Kimseye değil de kendisine Aryan Kardeşliği'nin tehlikeli olduğunun, belli bir bölgenin terör çetesiyle savaşmak için görevini ihmal ettiğinin ima edilmesine alınmıştı. Açıkçası bu durum onu sinirlendirmiş, nefretini körüklemişti. Kardeşlik'in ne kadar tehlikeli olduğunu Wilson'ın asla anlayamayacağı bir şekilde anlıyor, teğmeni TAK'ın ortadan kaybolacağına saf saf inandığı için onunla gizliden gizliye alay ediyordu. Darren sonunda hissettiği şeyin ne olduğunu anlamıştı ama bu o kadar ağır bir şeydi ki haf-

talardır midesinde taş gibi oturuyordu. Duygularına bir ad vermek boğazından ekşi bir tat gelmesine yol açıyordu: Hissettiği şey *çaresizlikti*. Nihayet son birkaç haftadır olanları, günlük ofis angaryalarının, onu saha görevinden uzak tutan kayıt tarama işinin başında değilken yaşananları kendine itiraf edebiliyordu. Aslında Kardeşlik'in ve temsil ettiği şeyin kökten yok edilmesi konusunda her zamankinden daha az iyimserdi. Kardeşlik çok kalabalıktı; dövmeli ve kravatlı olanlar. Her yerdeydiler. Sanki ülkenin bakmaya cesaret edemeyeceğiniz karanlık yerlerine yayılan iğrenç bir mantar hastalığı gibi gizlice büyütmüşlerdi. Her ne kadar kabul etmek onu korkutsa da Darren bu gerçeği Wilson'dan, belki de departmanın tamamından daha iyi kavrıyordu. Levi King'i düşünerek, hayatı tuhaf bir şekilde bu oğlana bağlıymış, onun için donuk bir umut ışığıymış gibi hissetti. Yılanın başını bir günde ezemezdi ancak dokuz yaşındaki çocuğu bularak kendine Malvo cinayetini oğlanın babasının üzerine yıkma izni verebilirdi.

Bill King'in özgürlüğü, oğlunun hayatının bedeli olacaktı.

* * *

Birkaç blok büyüklüğünde, kırmızı tuğlalı, siyah panjurlu ve ikinci katında dört Texas eyalet bayrağının uçuştuğu bir balkon olan Cardinal Hotel'in birkaç metre ilerisine park ettiği Chevy kamyonetinin yanında durdu. Briggs, Darren'ın telefonunu kapattığını görür görmez arabasından çıktı. Üniformasının bej pantolonunu yukarı çekip Ranger'a yemek yiyecek yer arayıp aramadığını sordu. Steamboat Palaca'da mutfakta çalışan bir arkadaşı vardı ve büyük ihtimalle orada masa ayarlayabilirdi. Darren, Jefferson'ın şehir merkezinin neredeyse boş sokaklarına bakarak gülüşünü bastırdı. Saat sadece öğleden sonra dört olsa da Briggs'e Marnie'yle Gil'in karavanındaki aramayla ilgili bir haber yoksa eğer içeri girip dinleneceğini söyledi. Briggs emir aldığı gibi oda-

sına yerleşmesine, etrafa göz kulak olmasına yardım etmeyi teklif etti.

Darren bunun aptalca olduğunu ima etti. "Uyumamı izleyecek birine ihtiyacım yok."

"Ama Şerif dedi ki..."

"Otelden ayrılırsam ararım, söz veriyorum. O zaman yanımda olursun," dedi Darren. Briggs başını salladı, kendisine ihtiyaç duyulması hoşuna gitmişti. "Ama şimdilik böyle iyiyim."

Her zaman kamyonetinde taşıdığı spor çantasını aldı. Askısını omzuna atıp Briggs'i başıyla selamladı. Otelin resepsiyonisti onu pencereden görüp Darren, Rosemary King'in altın yaldızlı oturma odasıyla -gerçi otel yaşını gösterirken Rosemary ve evi göstermiyordu- birebir aynı olan lobiye varana dek girişini "müesseseden" notuyla yapmıştı bile. Yakından bakıldığında süpürgeliklerin eskidiği belli oluyordu, kırmızı kadife perdelerin üzerinde toz vardı, süitindeki koridordan ayaklı küveti olan banyoya kadar uzanan halı yıpranmıştı ve pencerelerden biri açılmıyordu. Yine de mekânın bir ağırlığı, hem görkemli hem de üzücü, her abartılı detayında ihtişamlı günlerin kaybını gözler önüne seren tarihi bir yanı vardı. Tıpkı kasabanın kendisi gibi. Darren sayvanlı kızıl kahve karyolasına oturunca altındaki yayların gıcırdadığını duydu; şilteden gül suyu ve toz kokusu geliyordu. En sonunda Briggs'in gittiğinden emin olup dışarı çıktı, kamyonetine bindi ve Hopetown'a doğru yola koyuldu.

* * *

Darren çocuğun dış görünüşünü bile bilmiyordu. Leroy Page'e cuma günü gördüğü oğlanın olduğunu doğrulatmak için elinde hiçbir şey yoktu. Şerif Quinn'e niyetini belli etmeden Levi King'in fotoğrafını bulmamın tek bir yolu vardı. Mack'ten gelen ikinci aramayı görmezden geldi ve 727. Çiftlik Yolu'ndaki hendek ben-

zeri tekerlek izlerine, otla kaplı yollara dikkat edip Hopetown'a çıkan dar, kırmızı toprak yolu kaçırmamak için arabayı direksiyonun üzerine eğilerek sürdü. Marnie ve Gil'in mavi-beyaz karavanının önüne vardığında tekerlekleri kırmızı toprağa bulanmıştı. Güneş, batıdaki Caddo Gölü'nün etrafındaki servilerin tepesinde dolanıyor, bal rengi ışık İspanyol yosunlarının üzerine düşüp suyun yüzeyinde altın rengi haleler oluşturuyordu. Karadaki düzinelerce loblolly çamı ve hep yeşil kalan yüzyıllık meşeler kollarını karavan parkının etrafına sararak, ortama hak etmediği sıcak bir yuva hissi veriyordu.

Buradaki insanlara karşı acımasız duygular hissediyordu.

İki karavan aşağıdaki, Marnie'yle Gil'in komşuları tampon etiketleriyle dolu, kapılarına deniz kabukları yapıştırılmış, portbagajına büyük yapay elmaslar takılmış minibüsün arkasında balık kızartıyordu. Pencerelerden birinden DON'T TREAD ON ME* bayrağı sarkıyordu ve ön camın iç tarafına Texas eyaletinin üstünde Konfederasyon bayrağını andıran çizgili bir plaj havlusu serilmişti. Mısır unlu balık eski bir yağ tenekesinde kızmakta olan sıcak yağın içine düşerken çıkan sıçrama ve kızarma seslerini Darren uzaktan duyabiliyordu. Ellilerindeki beyaz bir kadın, morina veya kedi balığıyla dolu soğutucunun yanında durmuş, başka bir filetoyu plastik tabağın içindeki mısır ve buğday ununa buluyordu. Kırmızı rujlu dudaklarının köşesinden sigara sarkıyordu; Darren kamyonetinden çıkar çıkmaz kadın hafif kızarak, "Zenci Kasabası o tarafta," dedi. Sakallı bir adam minibüsten çıkıp toprağa adım attığında aracı bir yana yatırırken Darren'ın eli silah kılıfına gitti. Adam Darren'a bir bakış atıp iki parmağını ağzının kenarlarına yerleştirerek ıslık çaldı ve "Gil!" diye bağırdı.

* İng. ÜZERİME BASMA. Sarı arka plan üzerine, sokmaya hazır bir çıngıraklı yılanının tasvir edildiği Gadsden bayrağı Amerikan tarihinin ilk bayraklarından biri olarak kabul edilir. Geçmişte Deniz Piyade Kolordusu tarafından kullanılmıştır ve Amerikan vatanseverliğinin, hükümet karşıtlığının ya da sivil özgürlüklere desteğin bir sembolü olarak görülür. (ç.n.)

Birdenbire mavi-beyaz karavanın kapısı açıldı, Gil içeriden çıkarken kapı karavana çarptı. Gil'in ayakları hâlâ çıplaktı ama mavi kotunun beline artık otuz sekiz kalibrelik bir silah sıkıştırmıştı. "Ne oluyor lan?" dedi. "Arama iznin yoksa o kamyonete bin ve bas git."

Minibüsteki adam yaklaşmaya başladı ve iki kişiye karşı tek başına kaldığında Darren burada olduğunu kimseye söylemediğini hatırladı. Silahını çekebilirdi ancak bu eğitimini aldığı çatışmama kuralına karşı gelmek olurdu. Bir elini silahına yakın tuttu, diğeriniyse sakin olmaları gerektiğini göstermek için havaya kaldırdı. "Buraya Marnie'nin oğlu için geldim," dedi.

"Rosemary'le konuştun mu?"

"Evini falan aradık," dedi Darren. "Çocuk orada değil."

Gil'in yüzünde anlık, tuhaf bir bakış belirdi. Darren bunun hafif bir korku, ardından uzun ve yapmacık şaşkınlık olduğunu tahmin etti. Adam parmaklarını açık saçlarından geçirdi ve sanki Darren ona suyun ıslak olmadığını söylemiş gibi hayretle başını salladı. "O küçük bok kesinlikle burada değil. Belki bir yere kaçmıştır. Marnie inanmak istemiyor ama o çocuk aziz falan değil."

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var, Gil," dedi Darren. "Bu bir kaçma vakası değilse, oğlanın başı bir yerlerde büyük beladaysa diye."

"Sana bir şey söylemek zorunda değilim."

"Kim o, Gil?" diye sordu sakallı komşu.

Rujlu kadın, "Bo, tabancanı ister misin, hayatım?" dedi.

"Ben bir Texas Ranger'ıyım ve önümde silah sallarsanız sizi anında yakalarım. Burada olan şey sizi hiç alakadar etmez. İşinize bakın."

Darren, ses tonunu yumuşatarak Gil'e üç gündür kimsenin görmediği dokuz yaşındaki çocuk için burada olduğunu hatırlattı. "İçeri girmeme gerek yok. Komşularına, etrafta yaşayanlara göstermek için çocuğun bir fotoğrafını almak istiyorum sadece,"

dedi, karavan parkını ve balık pişiren kadının duygusuzca Zenci Kasabası dediği Hopetown'ın diğer kısmını işaret etti. "Leroy Page adında bir adam Şerif Quinn'e cuma akşamı Levi'yi görmüş olabileceği bildirdi. Bunu en yakın zamanda doğrulamamız çok önemli. Şu anda elimizdeki en iyi ipucu bu."

Sakallı komşu, başıyla Gil'i işaret etti. "Diğerlerini çağırmamı ister misin?"

Gil başını salladı, artık belli belirsiz gülümsüyor, yaralı, beyaz kuyruklu bir geyiğe denk gelmiş bir kurt gibi bakıyordu. Yüz ifadesi, *kolay olacak*, diyordu. Omzunun üzerinden karavanın açık kapısına doğru bağırdı. "Dana!" Önce çıkan Marnie oldu. Ayakta zor duruyordu, akşamüstü içkisinden ötürü yüzü kızarmıştı. Darren bu yürüyüşü her yerde tanırdı. Daha önce gördüğü genç kız Dana başını kapıdan uzattı. Gil ona, "Bu adama kardeşinin bir resmini getir. Okuldakilerden olsun, annenin çektiklerinden değil. Hemen hallet," dedi. Dana karavanın karanlığında kayboldu.

Marnie, Darren'a bakıp başını sallamaya başladı. "Ne diyor, Gil?" dedi, nazal sesi çok geçmeden hıçkırığa dönüştü ve kontrolünü kaybedip ağlamaya başladı. "Oğlumu bulamamış mı?"

Darren başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, hanımefendi." Televizyonun sesini duydu. *Jeopardy* veya *Çarkıfelek* açıktı. Küçük karavandan çıkan alkışlar fazla canlı, fazla yüksek sesliydi. Dana vesikalık, kenarları eğilmiş bir fotoğrafla döndü. Darren'a uzatırken gözlerini onunkilerden ayırmadı. Fotoğraftaki çocuğunki gibi iri, çamurumsu bir yeşillikte gözleri vardı. Levi sarışındı, saçları annesinin ve ablasınınkilerden açık renkteydi, oğlanın yüzünde Darren'a göre etrafındaki dünyaya tezat oluşturan, Rosemary'ninkine benzer soylu bir ifade ve başka bir şey daha vardı. Görmek için yakından bakmak gerekiyordu ancak gözlerinin ardında, dudaklarını hafifçe yukarı doğru kıvırışında belli olan bir şeydi. *Öfke.*

8.

Hopetown'ın orijinal yerleşkesi şimdi akla hayalet kasabaları getiriyordu; eski kilisenin ve marketin çürüyen ahşapları grileşmiş ve iskelete dönmüştü, etrafa serpiştirilen tek tük evler boştu, verandalarda otlar ve yabani çiçekler bitmiş, ağaç kökleri yapıların temellerini eğmişti. Buna rağmen Hopetown'ın bu kısmında hayat vardı; hâlâ gururla yerinde duran, Caddo Gölü'ne ara sıra yağan Noel karı kadar beyaz olan Leroy Page'in evi dışında sarı, tozpembe ve koyu maviye boyanmış birkaç evin önünde meyve ağaçları, mısır tarlaları ve gür sebze bahçeleri uzanıyordu. Darren kır evinin önünde arabasından indiğinde burnuna güçlü boya kokusu geldi. Tek katlı evin geniş bir tavan arası penceresi vardı ve bu, Bay Page'in derli toplu ön verandasını kollayan bir göz gibi görünüyordu. Ön bahçede karalahana, turp, pazı ve salatalık yetiştiriyordu, evin yan tarafına gölgeleyen bir de pekan cevizi ağacı bulunuyordu. Adam kambur bir şekilde ağacın altında son hasatları topluyordu, cevizleri kaldırıp elindeki buruşuk kâğıt keseye koyuyordu. Ev, bir dönümlük kadar arazinin üzerinde, ahırın ve sıkıştırılmış toprağın kümelendiği küçük bir tepedeki koni şeklindeki ottan barınağın yanında yer alıyordu. Donald Goodfellow ve oğlu orada üç atla ilgileniyordu.

Leroy Page ayağa kalktı ve Darren'a başıyla selam verdi. "Şerif'e henüz bir şey bulmadığımızı söyleyebilirsiniz. Güneş yakında batacak. Yarın iş başına döneceğiz." Donald'ın oğlu Ray'e pekanları büyükannesine götürmesi için seslendi. "Karşılığında yarım düzine yumurta istediğimi söyle." Yaşlı adam ismini söyler söylemez onun yanına koşan Ray, kâğıt keseyi alıp araziyi geçerek Bay Page'inkinden yirmi metre kadar uzaktaki sarı eve yöneldi.

Hopetown'ın bu kısmında, zamanla yabani otlarla kaplanıp ormana dönüşen sokaklar yoktu. Komşu evleri birbirinden ayıran hiçbir şey görünmüyordu; tek ve koca bir ailelermiş gibi hepsi aynı araziyi paylaşıyordu. Yüzü bronzlaşmış ve benlerle lekelenmiş, tıknaz bir kadın olan Ray'in büyükannesi pekanların olduğu keseye almak için ön verandaya çıktı ve Bay Page'e, "Yumurtalar bitti, Leroy, Lou'yla kızları erken davrandı ama fırında bir tepsi kırmızı mısır pudingim var. Bu akşam bize katılmak istersen altı buçukta yemeğe oturacağız," dedi. Bay Page belli belirsiz başını salladı, bu hareketi kadının o uzaklıktan çıkarması pek mümkün değildi. Sonra Darren'a dönüp başını salladı. "Margaret mısır pudingini yiyemediğimi biliyor. Biz Page'ler, yani Hopetown'daki siyahlar pudingi tatlı severiz. Onun kırmızı mısır pudinginin kırmızısı doğranmış habanero biberinden geliyor, bir ısırık alacak olsam sabaha kadar uyuyamam." Omuzlarını silkti. "O biberlerden yetiştiriyorum ama artık yiyemiyorum."

Darren, Bay Page'e birkaç şey hakkında daha bilgi alması gerektiğini, buraya resmi iş için geldiğini söyledi. Yaşlı adam zevkle başını salladı. "O hâlde içeri gelin. Artık akşam saatlerinde tabancam yanımda olmadan dışarıda kalmıyorum."

* * *

Loş evin içine geçip duvarlardaki maun rengi çerçeveli sepya rengi aile fotoğraflarının yanından ilerlediler. Gazete yığınları, balıkçılık ekipmanları, boya malzemeleri ve dikişi yarım bırakılmış örtüler, çekmecesine kumaş parçaları tıkıştırılmış meşe yazı masasının yanında koridoru doldurmuştu. Mutfakta, buzdolabının tepesine bir radyo yerleştirilmişti. Tiz sesli Jessie Mae Hemphill'in caz şarkıları çalıyor, kemanı âdeta dua ediyordu. *Su kenarına dikilmiş bir ağaç gibi, yerimden kıpırdamayacağım.*

"Peki Bay Page, cuma akşamı kayıkhaneyi kilitlediğini gördü-

günüz çocuğun bu olduğuna emin misiniz?" Darren okul fotoğrafını uzattı.

Yaşlı adam doğru düzgün bakmadı bile. "O oğlanı bebekliğinden beri tanırım," dedi, buzdolabından bir bira çıkararak. Kapağını anahtarına taktığı açacakla açtı. "King ailesinin oğluydu, bundan iki artı ikinin dört ettiği kadar eminim."

"Ne zaman oldu bu?"

"Saat altı buçukta, belki yediye çeyrek kala." Birasından bir yudum aldı.

Darren kendi susuzluğunu görmezden gelerek saatine göz attı. Mutfak penceresinden gökyüzüne, Ray'in büyükannesinin sarı evine ve ötesindeki göl manzarasına baktı. Henüz tam karanlık değildi ancak yakında olacaktı. Saat daha altıyı çeyrek geçiyordu. Yaşlı adam Darren'ın nereye varmak istediğini anladı. "Yanımda ışık vardı," dedi, duvardaki çiviye asılmış el yapımı alet kemerindeki gümüş rengi el fenerini işaret etti. "O akşam devriyedeydim."

"Demek öyle... Neden devriye geziyorsunuz?" dedi Darren, atları, silahları, av peşindeki ekip hissini hatırlayarak. "Bu bir çeşit mahalle bekçiliği gibi mi?"

"Yaptığımız yasal bir şey," dedi yaşlı adam, Darren'ı güvensizlikle süzdü.

Darren amacının suçlamak olmadığını, rozetin de ötesinde hâlâ siyahi bir adam olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. "Böyle komşularınız varken," dedi, Hopetown'da bu kısmına gelmek için içinden geçmek zorunda kaldığı karavan parkını kastettiğini belli eden bir ses tonuyla, "sizi suçladığımı söyleyemem."

"Onlar komşum değil," dedi Bay Page, bira şişesini sertçe gomalaka ile cilalanmış ahşap mutfak masasının üzerine koydu. "Oradakiler izinsiz mülk işgal ediyorlar."

"O neden?"

"Benim arazimde yaşıyorlar," dedi adam, eliyle evi, bahçeyi, ötesindeki bahçeleri, ahırları, binaları gösterdi, öfkeyle hızını ala-

mayıp Hopetown'a çıkan 727'nin sapağına kadar uzandı. "Bunların hepsi benim."

Leroy Page bu evde doğmuştu, söylediğine göre annesi ve anneannesi de. Ailesi İç Savaş'tan sonra buralara özgür siyahlar olarak yerleşmiş, toprağı en değer verdikleri özgürlük, öz yeterlilik ve –en önemlisi– bağışlama değerleriyle işlemişlerdi. *Bağışlama*, efendilerinin okumalarını yasakladıkları İncil'deki bir kelimeydi. Ancak lütuf Leroy Page'in atalarından gelmeydi, DNA'larına yerleşmiş, gerçek özgürlüğün beyazların peşini bırakmaları olduğunu söyleyen kanlarındaki bilgelikti. Ya yaptıkları için öfke duyacak ya da özgür olacaklardı. Bir taşla iki kuş vurulacak bir mesele değildi bu. "Siyahlar," dedi Leroy, "dünya üzerindeki en bağışlayıcı insanlardır."

Darren adamın yüzündeki ifadeyi isimlendiremedi, gördüğünün gurur mu yoksa utanç mı olduğunu anlayamadı. Amcaları bağışlamanın siyahları aziz mi yoksa aciz mi yaptığını sık sık tartışırdı. Darren'ın on iki yaşındayken, Pazar Okulu için büyüdüğünü iddia ederek kiliseye gitmeyi bıraktığı yıl, kardeşinin kısa süreli izniyle Camilla'daki eve gelen William, Darren'ı mutfak masasına oturtup, "Bu aile İsa'nın öğretilerinin ışığında büyüdü, oğlum; biz birlik, hizmet ve bağışlama üzerine bir hayat kurduk," demişti. O sırada mutfak lavabosunda bahçesinde bizzat yetiştirdiği turpları yıkamakta olan Clayton ise buna kıs kıs gülmüştü. O kelimenin tehlikeli olduğunu söylemişti. Bu, beyazlara cezadan muaf olduklarını, bağışlamanın kasabadaki Lunch Bucket gibi açık büfede sunulduğunu, adil yasaları yürürlüğe geçirmeye, doğrulukla uygulamaya, insanların sokaklara tükürmelerini engellemeye teşvik edenin kendileri olduğunu söyleyen bir dünya fikri veriyordu.

"1966 yılında değiliz, baba," dedi Darren, ayak uydurabildiğini göstermek için.

"Hayır, 1986'dayız. Peki sen Reagan'ın federal koltuğa oturmaya çalıştığı o Alabama *cracker*'ını* görmedin mi?"

---

* *Cracker*, beyazları aşağılamak için kullanılan bir ifadedir. (ç.n.)

"Oturumlar asla onaylanmayacak," dedi William, ölene kadar içtiği Lucky Strikes'lardan birini yakarak. Bu sebeple mutfakta hep büyük bir kibrit kutusu olurdu ve Darren ilk defa Clayton'ın ikiz kardeşini hatırlamak için onları yerinde bıraktığını fark etti.

"Olay Klan sevdalısı bir aptalı ataması için adamı avuçlarına almış olmaları. Oy Hakkı Yasası'ndan önce yaptıkları her şey için onları bağışlamak, haklı olduklarını düşünmelerini sağlıyor. Üstesinden geleceğiz' diyerek bu pisliğin içine çekilen biziz."

"Ama yürüyüşe sen de katıldın, baba," dedi Darren. Bu konuşma, kiliseye gitmemesinden daha büyük bir hakaret gibi geliyordu. "Ne diyorsun?"

"Sonsuza kadar onları sorumlu tutmak zorundasın, diyorum. Kendi kendini korumak zorundasın." Islak turpları bir havlunun üzerine yerleştirdi. "Bağışlamanın da sınırı vardır."

Clayton bunun siyahlar için bir lüks olduğunu söyledi.

William yeğenine baktı. "Darren, belki de İncil'in neresinde böyle yazdığını hatırlamadığımdan seninle birlikte Pazar Okulu'na dönmem gerekiyor."

Clayton'ın Hıristiyan inancını zayıflıkla karıştırdığını söyledi. "Kim olduğumu, halkımın kimler olduğunu biliyorum. Ben lütfumuzun ve inancımızın gücünün farkındaydım. Gerçek bağışlamanın sınırı yoktur," dedi ve Clayton'ın "Ancak asıl suçun acısı dindiğinde bu mümkün olur," demesi üzerine onun haklı olduğunu kabul etti.

"Bağışlama konusunda iyi şanslar," dedi Clayton onur kırıcı bir biçimde, demliğe kaynaması için çeşme suyu doldururken. "Naomi'yle ne kadar zamandır evlisiniz?"

Bunu gülüp geçecek kadar yetişkin olduklarının bilinciyle nahoş bir şaka olarak söylemişti. William da kıkırdadı ancak boş, üzgün bir sesti. Çok geçmeden iki kardeş tekrar konuşmayı kesti.

---

* We Shall Overcome, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Afro-amerikalıların sivil haklar mücadelesinde marş olarak kullandığı bir şarkıdır. (ç.n.)

Darren'ın hayatı bir kez daha amcası William'ın varlığından yoksun kaldı.

Bay Page'in mutfağında yaşlı adam birasını bitirip yenisini açtı. On yıllardır Hopetown, kilisesi, okulu, hafta sonları canlı caz ve zydeco çalan barı, marketi, İsa'nın doğumunu anlatan oyunların sergilenip seçimlerin yapıldığı toplantı salonuyla kendi kendine yeten bir topluluk olmuştu. Leroy'un büyük büyükbabası kasabanın ilk başkanıydı. Nesiller öncesine dayanan Page ailesinin her üyesi öyle ya da böyle belediye meclisine katılmıştı; ta ki 1970'lerde siyahlar, kendilerine Marion İlçesi'nden çok daha fazlasını vadeden Marhsall'ı, Longview'u veya Dallas'ı tercih ederek gitmeye başlayana ve kasaba birlik beraberliğini kaybedene dek. Artık Jefferson bile iyi bir seçenek değildi; en büyük endüstrisi turizmdi ve siyahlar için iyi bitmeyen bir savaşın ihtişamını pazarlıyordu. Hopetown'dan uzak çok daha iyi işler, yaşamlar vardı. Siyahi aileler teker teker gittikçe Leroy terk edilen arazileri almış, doğuştan hakkı olduğunu düşündüğü kasabada kalmaya yemin etmişti. Ama zaman bu planı, yünlü kemiren güve gibi yiyip bitirmişti. Bahsetmek dahi adamın gözlerini bulutlandırıyor, sesinin hasretle dolup boğuklaşmasına sebep oluyordu. "Burada ölecektim," dedi. Başını sallayarak gözünün önüne gelen görüntünün tadını çıkardı. "Evet efendim, burada, bu cennet parçasında. Tanrı'nın bana bahşettiği zamanı burada balık tutarak, atlarıma göz kulak olarak, karalahana ve biber yetiştirerek geçirecektim."

"Ben de biber yetiştiriyorum," dedi Darren, bu kelimelerinde de yabancı bir yerde kendisi gibi bir taşralıyla tanışmış birinin sevinci saklıydı. Yaşlı adamın kavrulmuş hindiba kadar koyu, uzun, zamanla yıpranmış yüzüne ve gözlerine baktı ve onun araziyle, kendisini büyüten köklerle olan bağını hemen anladı. Bay Page de Darren yeniden saygınlığını kazanmış, onayını kazanan bir şey yapmış gibi bakıyordu. "Benim de arazim var," dedi Darren. "San Jacinto İlçesi'nde ailemin Hopetown kurulduktan kısa süre sonra aldığı elli dönümlük bir toprak var."

"Yani tüm bunları inşa etmenin nelere mal olduğunu biliyorsun. Heba etmek doğru gelmiyor. Ama benim dışımda kimse kalmadı sanırım. Sonuncu benim. Kızlarım liseye kadar buradaydılar, Jefferson'da okudular ama üniversite vakti geldiğinde gittiler. Biri Dallas'ta, diğeri de Arkansas'da emlakçılık yapıyor. Beni her şeyi satıp onlarla Little Rock'ta yaşamaya davet ediyor. Havuzları varmış, öyle dedi. Hayatı boyunca bunlarla yaşamış bir adam havuzu ne yapsın?" Mutfak penceresinden sadece birkaç metre ilerideki devasa Caddo Gölü'nü gösterdi. Artık gün kararmaya başladığından servileri boğumlu gölgelerinden ayırt etmek, gerçek olanı seçmek zordu. Darren bir kez daha Levi King'i suyun ortasında, güneş batmadan hemen önce tek başına teknenin içinde hayal etti.

"Peki karavanlar, Bay Page?" diye sordu.

Leroy Page'den bahsettiğinde Gil Thomason'un nispet yaparcasına sırıtışını hatırladı ve işte o anda, orada yanlış adım attığı hissine kapıldı. "Çocuğun ailesiyle o yönden bir sorununuz var mı?"

"Oğlanın büyükbabasıyla hiç sorunum olmadı. Lester Wayne. Seksenlerde, Hopetown'ın tarihe gömülmekte olduğu anlaşıldığında birkaç dönüm arazimi ona kiraya vermiştim. O zamanlar geriye yalnızca ben, Margaret ve ailesi, Donald, Ray ve Margaret'ın kız kardeşiyle çocukları kalmıştı. Bir de birkaç kuzeni."

"Onlara da mı kiraya veriyorsun?"

"Ayda birkaç dolar alıyorum sadece, sözleşmenin bağlılığı devam etsin diye. Kızım Erika öğretti. Burada yaşayan Caddolardan gerçek para alacak değilim. Zaten başta, senle ben yokken bile buralar onlara aitti, evlat. Yerliler buraya Fransızlardan, İspanyollardan *ve* Afrikalılardan önce geldi. Hasinai'nin, ki onlar kabile içinde kabile gibiler, Arkansas'dan ve Nacogdoches'dan buraya gelen Caddoların... Neyse işte, müttefik kelimesinin onlardaki karşılığı ne, biliyor musun? *Tayshas*. Evet. *Tayshas*. *Tejas*. Texas. Ailemdeki insanlar her zaman yerlilere göz kulak oldular. Tıpkı onların her

zaman bize oldukları gibi. *Müttefik*. Biz buyuz işte. Arkadaş. Aile. Onlara canımı borçluyum."

"Karavanlara dönelim, efendim," dedi Darren, dosyanın ilk gerçek görüşmesini kontrol etmeye çalışarak; buradaki kasaba dinamiklerinin Levi King'in kayboluşunun bir parçası olabileceğini hissetti. "Oğlanın ailesiyle ilişkiniz nasıl?"

"İlk karavan Lester'ındı, bu yaza kadar bir tek o vardı. Karısı öldükten sonra buraya taşındı, o küçük karavanı kurdu ve içine kapandı. Eski taşralı beyazlardandı, orası kesin. Hayatı boyunca içip balık tuttu. Ama karısı olmadığından pek üstüne gitmedim. Kızlarımla ben de annelerini erkenden kaybettik, o yüzden onu biraz anlıyordum. Lester kasabadaki gürültücü, pis siyahlar hakkında kötü konuşurdu, El Camino'sunun anteninde eski bir Konfederasyon bayrağı vardı. Ama bana normal davrandı, kirasını hep zamanında ödedi, bazen konuşurduk. Benzer zamanlarda orduya yazıldığımız ortaya çıktı. İkimiz de asıl savaşı görmedik, kaçırdıklarımıza, silahlarla Avrupa'nın bizi nasıl değiştirebileceğine dair hislerimizi paylaştık. Paris'i ya da Roma'yı görsek eve döner miydik? Ben döneceğimden emindim. Lester değildi. Hatta Lousiana'daki aynı üste görev aldığımızı fark ettik; ben beyaz olmayanlar kışlasındaydım o ise beyazlarınkinde. Galiba verandamda birlikte içen, radyodan Karnack Lisesi maçlarını dinleyen iki arkadaş gibi bir şey olduğumuz söylenebilir. Onu severdim. Tanıştığımızda söylediklerini affetmeye, bunları siyahlarla zaman geçirmediği için cahillikten yaptığını kabul etmeye hazırdım. İkimizin de unutmak istediği tarihi görmezden gelerek onunla erkek erkeğe konuşmaya hazırdım. Ona elimi uzattım, bak sonra başıma ne geldi."

"Peki ya Marnie King?"

"Bela o zaman başladı. Kocası hapse girdiğinde buraya taşındı. Adam dazlak tipliydi ve sanırım o içeri girince kadının gidecek yeri kalmadı. Babası da onu ve çocukları yanına aldı. Levi daha

bezle dolanıyordu. Sonra Marnie şimdi yanında kalan herifle birlikte olunca onun *cracker* arkadaşları buralara gelmeye başladı. Bana kendi arazimde *zenci* demeye başladılar. Lester'a buna katlanmayacağımı, kızını kontrol altına almasını söyledim. Lester da değişikliklerden bunalmışa benziyordu; o karavanda beşi birlikte kalıyor, kızı bir sahtekâr ırkçıdan ayrılıp diğerine geçiyordu. Üç ay önce adamın kalbi daha fazla dayanamadı. Gil, Lester'a verdiğim dönümleri başkasına kiralamaya başlamadan önceki hafta yaşlı adam toprağa verildi. Ve daha ne olduğunu fark etmeden daha çok karavan, minibüs geldi, her geçen hafta çoğaldılar. Sanki nefret kanseri evim Hopetown'a yayılıyordu."

"Onları arazinizden atamaz, Şerif'in tahliye etmesini sağlayamaz mısınız?"

"Lester'a verdiğim izin bir yıl daha geçerli. Hem belgelerde onun ya da tanıdıklarının benim kiraya verdiğim yerleri kiraya veremeyeceğine dair bir madde yok. Belgeleri hazırlarken hiç aklıma gelmemişti. Şerif karavanlarda yaşayanların da hakları olduğunu söylüyor. Yani çıkmazdayım. Ve çok sorun yaratıyorlar."

"Ne gibi?"

"Pislik yapıyor, bizi kovalamaya çalışıyorlar," dedi Bay Page.

Darren ona rahatlayabilsin diye elinden geleni yapabileceğini, eyaletten koruma sağlayabileceğini söyledi. Belki Şerif Quinn'le doğrudan konuşursa adamın bir şeyler yapılması gerektiğini anlamasını sağlayabilirdi. Böylece, özellikle Gil Thomason'ın orada yasadışı faaliyetlerde bulunduğu düşünülürse, kendi arazisinde taciz edilmesinin doğru olmadığını anlardı. "Belki karavanını aramayı hallettikten sonra onu ve diğerlerini kovmak daha kolay olur."

"Fark etmez," deyip iç çekti Bay Page, nefes verdiğinde hava göğsünü yakmış, her şeyin çoktan bitmiş olması kalbini kırmıştı sanki. "Satıyorum." Ellerini bazı yerleri yağ, bazılarıysa çim lekesi olmuş kot pantolonun cebine soktu. Omuzları çöktü, sonra ha-

bis bir gülümseme takınıp kendi kendine güldü. "Birkaç ay sonra isteseler de istemeseler de buradan gidecekler. Evimin duvarına sprey boyayla *veranda maymunu* ve *zenci* yazan o oğlan, tehditler hiçbir işe yaramayacak. Hepsini ortadan kaldırmak için geldiklerinde Little Rock'ta, kızımın yanında olacağım."

"Peki Margaret ve ailesi? Siz satarsanız Hopetown'daki Caddolara ne olacak?"

Bay Page, Margaret'ın yemek davetine yaptığı gibi belli belirsiz bir tepki verdi. "Hepsini hallettim. Onlar korunacaklar, söz veriyorum. İyi insanlara sırt çevirecek şekilde büyütülmedim. Biz insanlara öyle davranmayız."

Margaret ve ailesinden bahsedince Bay Page'in ruh hâli belirgin bir şekilde bozulmuştu.

"Ne denerlerse denesinler, kimsenin onları kovalamasına izin vermem," dedi yaşlı adam, başıyla ilerideki karavan parkı sakinlerini işaret etti.

Darren'ın aklına aniden dank etti. Şerif'in dediklerini anımsadı: *Çocuğun sorunları vardı*. Vandallık demişti, bir de memurlarının ailenin karavanına bir kereden fazla geldiğini belirtmişti. Gil de çocuğun aziz olmadığını bizzat söylemişti. "Oğlan, sprey boya," dedi. "Levi miydi?"

"O ve aşağıda kalan diğer fare suratlı zibidi. Evimi sprey boya sıkarlarken suçüstü yakaladım. Margaret'la üzerini boyamak için yarım gün harcadık. Oğlanı sevmediğimi söylemiştim."

Darren bu son derece mantıklıymış gibi başını salladı. Ancak ensesinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Sesini sakin, tonunu neredeyse laubali tutarak konuştu: "Bay Page, bakın ne diyeceğim, hazır buradayken arazinizi aramam sorun olmaz, değil mi efendim? İşi eksiksiz yapmazsam yazık olur."

Odanın içindeki hava, tufan varmışçasına çekildi.

Bay Page, Darren'ı ve amacını tekrar düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı, bakışları gümüş rozete takıldı. Ardından mutfağın du-

varında yükseğe asılmış alet kemerine hızlı, sinsi bir bakış attı; duvar kâğıdında turuncu ve kırmızı tuzluk ve biberlik resimleri vardı. Kemerde el feneri, aynı zamanda kılıflı bir bıçak ve daha önce taşıdığı kırk beş kalibre revolverin kılıfı duruyordu.

Darren sol elini kendi tabancasının üzerine götürüp kabzasını tuttu.

Şimdi Darren'a bakan, silahı ve rozeti inceleyen Bay Page birdenbire biberler, karalahanalar ve siyah Texas'lıların yüzyıllar öncesine dayanan hikâyeleri hakkındaki sohbeti kesti. Sanki arka kapıyı açık bırakmış da çakalın biri evine girmiş gibi kendine kızmış görünüyordu. "Hayır, Ranger, evimi ya da hâlâ sahibi olduğum hiçbir yeri aramanıza izin vereceğimi sanmıyorum. Arama izni olmadan olmaz. Üzgünüm, ama dilim bir kere yandı." Sonra hukukun korumasını kullanıp kendini beğenmiş bir edayla, "Yine gelirseniz yanımda avukatımın olmasını istiyorum," dedi.

"Avukatınız mı var?"

"Gelirseniz görürsünüz sanırım." Darren'a ön kapıya çıkan koridoru gösterdi. Darren dışarı çıkarıldığını anladığını göstermek için başını salladı. "Bir şey daha bilmek istiyorum," dedi. "Cuma akşamı Levi'nin kayıkhaneyi kilitlediği saatte dışarıda başka birini gördünüz mü? Yürüyen, köpeğini gezdiren falan birileri var mıydı?"

"Burada sadece yabani köpekler vardır. Bisküvi vermeyi denesen bile elini ısırıp koparırlar," dedi Bay Page. "Dediğim gibi, dilim daha önce yandı." Darren'ı ön kapıya kadar geçirdi ve hemen kapının dışına çıkmasını sağladı.

9.

Hopetown'dan çıkarken tüm yol boyunca peşine bir çift far takıldı, dikiz aynasından hayalet gözler gibi görünüyor, bir şeritten diğerine saparken sanki ağaçların arasından onu dikizliyordu. Arabanın ön camına yansıyan far ışıklarından tek bir gölge dahi göremiyordu. Minibüsteki sakallı adamı, akla çeteleri veya kötü tarzda klanları getiren, Gil Thomason'a *diğerlerini çağırmayı* teklif eden komşusu Bo'yu hatırladı. Ancak arkasındaki arabanın şoförünün yeni boyanmış evinin yan tarafında gördüğü 76 model Buick'ün sahibi Bay Page olmasından da şüpheleniyordu; ne de olsa yaşlı adam soruşturma yürüten Darren'ın Hopetown'dan basıp gitmesini istiyordu. Her halükârda, mesaj dikkat çekici bir hızda yerine ulaşıyordu. Otoyola çıkan 727. Cadde'ye yaklaşırken arkadasındaki araba hızını artırdı, Darren farların yaklaştığını gördü. Diğer araba o kadar hızlı gidiyordu ki kamyonetin açık camından içeri girecek kadar tozu toprağı kaldırıyordu; kokudan anladığı kadarıyla birileri bir yerde sedir odunu yakıyordu. Diğer araba sertçe sağa yanaştı, direksiyonu çevirdi ve hızla Hopetown yönüne döndü, arka farların yarattığı kırmızı huzmede toprağın girdap hâline geldiği görüldü. Dar virajdan dönüş alırken araç hafifçe yana eğildi ve Darren ancak o zaman Gil'in komşusunun aşırı yüklü görünen minibüsünü tanıdı. Darren frenlere asıldı, ardından Bo ve ekibi onu ortadan kaldırmak üzere geri dönerse diye sürücü penceresinden uzanarak beylik tabancasını Hopetown yönüne doğrulttu. Kalbi göğsünde deli gibi atarken kıpırdamadan oturdu.

* * *

Yeniden 59. Otoyol'a girip batıdan Jefferson'a yönelene dek nefes alışverişi tam olarak düzelmedi. Cardinal Hotel'e dönmek için North Vale'deki Rosemary King'in evinin önünden geçmesi gerekiyordu. Evin ışıkları yanıyor, eski balo salonunun avizeleri ön camlarda parıldıyordu. Darren sokakta aşina olduğu yüzlerin yemek masası etrafında toplandığını gördü. Beyaz ışıklar ve kumrularla süslenmiş bir Noel ağacı vardı ve evin önünde arabalar birkaç blok öteye, neredeyse şehir meydanına kadar uzanıyordu. Torunu üç gündür kayıp olan Rosemary King bu akşam güneş battıktan sonra yemekli bir davet düzenlemişti. Bu durum Darren'a bir türlü mantıklı gelmiyordu. Kamyoneti otelin önüne park edip sineklerle kaplı ön camından kasaba ışıklarından dolayı yeterince parlak görünmeyen yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktı ve Levi'nin olduğu yerde daha parlak görünüp görünmediklerini, neden yolunun bu çocukla kesiştiğini merak etti. Muhtemelen bu akşam ülkede on binlerce kayıp çocuk vardı; neden ona yaşlı bir adamın evine sprey boyayla *zenci* yazan birinin dosyası denk gelmişti? Oğlanın dokuz yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştı, bir kere daha o yaşlardaki hâlini hayal etti. Kıvır kıvır tepesinde toplanmış saçlarını, şekerli bir şeyle kaplı tavşan dişlerini, ilkokuldayken öğretmenler odasında öğretmenlerin çantasından para ve şeker çalarak, yangın alarmlarını çalıştırarak, beden eğitimi öğretmenine hıyar diyerek yaramazlık yaptığı ve okul müdüründen amcası Clayton yerine, Naomi ve asıl çocuğuyla (Darren amcasının yeni ailesine böyle diyordu) koca bir eyalet ötede, Huntsville'de yaşayan William'ı aramasını istediği günleri gözünde canlandırdı. William'ın dikkatini çekmek, adamın onu tekrar yanına almasını, en çok istediği baba figürü olmasını sağlamak için elinden geleni yapardı. Şimdi geriye bakınca çocukken yaptığı en korkunç şey, uzaklara giden kardeşi gibi bir Texas Ranger'ı

olsa dahi geride kalarak onu asla terk etmeyen, her koşulda onu affeden amcası Clayton'a kalbini kapamasıydı.

* * *

Mack'i araması gerektiğini biliyor ama bundan korkuyordu, o yüzden ilk olarak Austin'deki Clayton'ı aradı. Texas Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde kadrolu olarak çalışıyor, anayasa hukuku öğretiyor ve gelişimini beğendiği öğrencileriyle şu anda William'ın dul eşiyle paylaştığı evde samimi sohbetler ediyordu. Clayton, Darren'ın seçimden dolayı sarsılmamış tek tanıdığıydı. Sonuçları bilmenin getirdiği hazla durumu kabullenmiş, nihilizm gösterisi yapmıştı. Bu dehşet verici karmaşa onu biraz olsun şaşırtmamıştı. Amerika'nın her zaman, öyle ya da böyle Donald Trump'a kalacağını söylemişti. Darren aradığında keyfi yerindeydi; yeğenine nihayet büyükannesinin dana kuyruğu yahnisinin son malzemesini bulduğunu söyledi. Daha önce kâğıda yazılmamış bir tarifi yeniden canlandırmak Clayton'ın ara sıra uğraştığı şeylerdendi. Farklı örnekler deneyerek, defne yapraklarını adaçayıyla, mısır ununu buğday unuyla değiştirerek günler harcardı. Oyalanacak bir uğraş, doğru olup olmadığını, domates sosu mu yoksa et suyu mu kullanıldığını asla bilmediği, sonu gelmeyen bir kovalamacaydı. Hayata döndürmeye çalıştığı bir çocukluk hatırasıydı ve ikiz kardeşinin bununla ilgili bir fikir belirtmesi artık mümkün değildi. O artık tarih olmuştu, yaşayan tek kişi Clayton'dı.

"Bana bir iyilik yapman lazım, baba," dedi Darren.

"Lisa, Jefferson'da olduğunu söyledi."

Amcası nasıl olmuştu da Darren'dan önce karısıyla konuşmuştu? "Evet, buralardaki bir davaya atandım, o yüzden bir-iki günlüğüne buradan kıpırdayamam. Benim için bir şey yapman gerek."

Clayton, Naomi'ye televizyonun sesini kısmasını söyleyip aşa-

ğı giderken çıkan sesten bir şeyler içtiğini anladı. Darren amcasının hırkasını gevşettiğini, bir bardak viskiyle ocağın başında durduğunu gözünde canlandırdı. Kendisi cuma akşamından beri içmemişti ancak konuşmaya devam etmeden önce içmiş olmayı umduğu kesindi. "Baba, Camilla'ya gidip annemin kirasını ödemen gerek."

"Öyle bir şey yapmam."

"Borcumu ödeyeceğim, ona söz verdim..."

"O kadın seni ne çeşit bir belanın içine çekiyor?"

Tam tersi, baba. "Sen dediğimi yap, buradaki işimi halledince her şeyi açıklarım. Beş yüz dolar, hem Bell'i görmek zorunda bile değilsin. Doğrudan ev sahibine uğrayabilirsin. Evinin hemen yanındaki küçük ahşap kulübede kalıyor."

Konuşmasındaki çaresizlikten, sesindeki yalvaran tondan nefret etti. Clayton'ın şüphelenmesine ve hayır demesinin daha muhtemel olmasına yol açmıştı ki hayır dedi, hem de defalarca. "Annen açgözlü bir taşralı, üçkâğıtçı ve yalancı. Önüne pastel boyayla düz bir çizgi çizsen üzerinde yürüyemez. Bu romantik anne aşkı ve fedakârlığı fikrinden ne kadar çabuk vazgeçersen Darren, o kadar önündekine odaklanma şansın olur. Lisa'ya. Ve işine. Hâlâ istiyorsan tabii," dedi. Clayton, Darren'ın Texas Ranger'larına dönüşünü gönülsüzce kabullenmişti. Hukuk fakültesine dönmesi için baskı yapacak en iyi müttefikini kaybettikten sonra başka ne şansı vardı ki? Lisa bu mücadeleden tamamen çekilmişti. "Annenin hayatında olması kalp kırıklığından başka bir şey değil, Darren." Daha birkaç günlükken henüz ergen olan Bell'in kollarından onu çekip alan Clayton'ın ta kendisiyken, Darren'ın öz babası Duke öldükten sonra oğlanı tamamen terk ettiği için kadını asla affetmemişti. Fakat şu anda o konuya girmeye gerek yoktu. Clayton görüşünü açıkça belirtmişti.

* * *

Otelin duvarlarından duyulması ihtimaline karşın Mack'i de kamyonetinden aradı. Yaşlı adam Darren'ın sesini duyar duymaz hızla konuşmaya başladı. "Bölge Savcısı buradaydı, ben evde değilken gelmiş. Breanna'yla konuştu, Darren," dedi, nefes nefese ve korkuyla. Breanna, Mack'in yirmi yaşındaki torunu, ailesinden geride kalan tek kişiydi; San Jacinto İlçesi'nin batı sınırındaki bir kulübede birlikte kalıyorlardı. Ronnie Malvo'nun Mack'in arazisine girdiği akşam oradaydı; hatta iki adamın silahla karşı karşıya gelmelerinin bir sebebi de Ronnie'nin Breanna hakkında ileri geri konuşmasıydı. En son kızı sözlü taciz edince Mack onu vurmakla tehdit etmişti. "Ve bugün de geldi," diye ekledi Mack, endişeyle dolu bir sesle. "Otları yolarken geldi, bazı şeylerin üzerinden tekrar geçmek istediğini söyledi."

"Hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

Mack sessizleşti ve Darren göğsünün sıkıştığını hissetti.

Paslı bir menteşenin hüzünlü notasını, ardından da tel kapının çarpma sesini duydu. Mack, Breanna'yı bu konularda korkutmak istemediğinden ön verandaya çıkmıştı. "Ocakta yemeğim olduğunu, iyi bir zaman olmadığını falan söyledim. Atlatmamı sağladı gibi ama burada ne işi vardı?"

Darren'ın yan aynasında bir hareketlenme oldu; kafasının üzerinde soru işaretine benzeyen geniş bir kıvrım hâlinde şekillendirilmiş, gür, gri sarı saçlı bir adam kendinden genç bir kadının kolunu çekiştiriyordu. Kadın beyaz ya da siyah değil, Darren'ın uzaktan göremediği, arada kalmış, esmer bir tondaydı. Rosemary'nin malikânesinin olduğu yönden geliyorlardı. Adamda partiden ödülle ayrılmış, kafası güzel bir çapkın tavrı vardı. Ancak kadın ondan kurtulmaya çalışıp duruyordu, otelin girişinden birkaç metre ilerideki kaldırıma çıkmaya çalışırken neredeyse düşecekti. Darren, keskin bir *hayır* derken kadının sesinin titrediğini duydu. Adamın uygunsuz davrandığını ya da durumun daha kötü olduğunu düşünen Darren tam kadını kurtarmak üzere elini

kapı koluna atmıştı ki gülüp kadın adamın kollarına dans eder gibi düşünce onun içkiyi fazla kaçırdığını anladı. Ondan yaşlı olan adam, otelin önündeki beton kaldırımda dik durmasına yardım etti, sonra onu ön kapılara götürdü. Yanından geçerken kamyonete baktı, Darren'la gözleri yan aynada buluştu. Adam ona başıyla selam verdi. "İyi akşamlar, Ranger."

Daha sonra Darren o akşam gözden kaçırdığı iki şey için kendine küfredecekti: Birincisi adamın küçük yan aynadan rozetini görmesinin mümkün olmayışı, ikincisiyse kadının yüzündeki gerçek ifadeyi görmesin diye kamyonetin yanından geçerlerken adamın çevik bir şekilde yan dönüşüydü.

O anda Mack'in olayı yüzünden dikkati fazla dağınıktı.

"Beni tekrar deneyecekler diye düşündüm," dedi Mack. "Çifte yargılama yapacaklar falan sandım. İki kez cinayetten mahkemeye çıkaramazlar."

"O sadece büyük jüriydi, Mack. Vaughn isterse önümüzdeki yirmi-otuz yıl içinde iddianameye devam edebilir."

"Yok artık," dedi Mack, sanki dipnotlar kendisine yeni gösterilmişti. "Bu doğru değil, Darren. Ben aklandım. Jüri yapmadığımı söyledi."

"*Büyük* jüri," dedi Darren, bir anda yorgun hissetti. Ve susamıştı. Kamyonette hiçbir şey ve şehir meydanında da hiç içki dükkânı yoktu. Jefferson bir kez daha fotoğraflarda yüzünü ekşiterek oturan, taktığı işlemeli yakadan dolayı boynu tahriş olmuş bir üvey evlat muamelesi görüyordu.

"Mack, dinle beni; şu avukatını ara."

"Clayton yine ödemeyi teklif etmezse avukatın ücretini karşılayamam."

"O ödemezse ben öderim," dedi Darren, bunun ne kadar kötü görüneceğini düşünmeden. Çok hızlı konuşuyor, hata üstüne hata yapıyordu. Bu akşam ne diye Clayton'ın canını sıkmıştı ki? "Hayır, kusura bakma, tabii ki bunu yapamam ama dinle beni Mack, aynı

hikâyeyi anlatmaya devam ettiğin müddetçe bir şey olmaz. Ellerinde yeni bir şey yok, anlıyorsun değil mi?" dedi, Mack'e silahı teslim etmediğini söylemeden durumu açıklamaya çalıştı. "Müdahil olduğunu reddetmeye devam et, yeter."

"Tabii ki." Bunun üzerine Darren ayak sesleri duydu, Mack verandadan çıkıyor, evden uzaklaşıyordu; arka plandaki sesler televizyon uğultularından arazilerini saran çamlardaki ağaç kurbağalarının uğultularına dönüştü. "Ama Darren, bilmediğin bir şey var."

"Gerek yok." Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. Mack hiç gerçek anlamda itiraf etmemişti. Silah onun arazisinde bulunmuştu. Darren'ın tüm bildiği bu kadardı. Ve bu kadarını bilmesi yeterliydi. Daha fazlası olursa Mack'i kurtarmak için yalancı şahitlik yapmak zorunda kalırdı.

"O akşam ben..."

"Yapma," dedi. "Dur. Burada kes."

Mack hattın diğer ucunda sessizleşti. Sesi yumuşak ve utanç duyar gibi çıktı. "Seni sıkıntıya sokmak istemiyorum."

"Özür dilerim, Mack," dedi Darren, yaşlı adamın azarlandığını hissetmesini istemediğinden. "Aslında iş için Jefferson'dayım, kayıp bir çocuk var..."

"Ya, yazık," dedi Mack, olay karşısında üzülerek.

"Sanırım biraz diken üstündeyim."

"Anlıyorum."

"Ama bak Mack, bana bir iyilik yapar mısın?" *Tanrım, bunu gerçekten yapacak mıyım?* "Annemin evinin önünde kalan Puck'a beş yüz dolar götürme şansın var mı?"

"Üzerimde o kadar para yok."

"Olduğu kadarını götür," dedi Darren. "Gerisini ben hallederim." Daha fazla midesi bulanmadan telefonu kapadı. Kamyoneti Cardinal'in ön kapısında bıraktı ve bagajından son kalanları çıkardı.

* * *

Birisi otel odasına girmişti. İçeri girer girmez anlamıştı.

Kapı gıcırdayarak kapanır kapanmaz yakut kırmızısı halının karşısında yanan abajuru fark etti, onu açık bıraktığını hatırlamıyordu. Kehribar rengi ışığın ince aydınlığı dışında battal boy yatağa dönen koridor, banyo ve geniş gömme dolap da dahil her yer tamamen karanlıktı. Karanlıkta biri vardı, bir vücut hareket ediyordu. Darren buraya nasıl girdiği, ne zamandır kendisini beklediği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kırk beş kalibre silahını kılıfından, cep fenerini cebinden çıkardı. Emniyeti kapatarak koridorda ilerlemeye başladı, banyonun kapısı açılıp Greg Heglund gözlerine tutulan beyaz fener ışığı yüzünden gözlerini kısarak dışarı çıktığında Darren silahı çoktan doğrultmuştu.

Silahı en yakın arkadaşının yüzünden çekip ona küfür etti.

Greg bunu Darren'dan daha komik bulmuştu. Koridor lambasının açarken kıkırdadı. Darren'a sarılmak üzere yaklaştı, o da gözlerini devirip Greg'in dokunuşundan kaçındı. "Ellerini yıkamadın."

"İdrarın çoğunlukla steril olduğunu biliyor muydun?"

"Çoğunlukla."

"Hadi ya," dedi Greg, komik bir biçimde kollarını açıp sarılmayı bekledi.

"Buraya nasıl geldin?"

Greg cebindeki rozeti gösterdi. "Bunun üzerine bir de beyaz olmayı eklersen Diddy'nin Beyaz Partisi dışında her yere girebilirim. İronik, değil mi?"

Darren gözlerini devirdi. Greg tüm hayatı boyunca siyahlarla yakınlık kurmuş ve onlara düşkün olmuş beyaz bir adamdı ve tartışmaya açık mizah anlayışı söz konusu olduğunda sıklıkla laubalileşiyordu. Ama kalbi ve siyasi görüşü hep doğru yerde olan sağlam biriydi, Büro'ya katılmadan önce bile böyleydi. Darren onu

gördüğüne sevinmişti ancak biraz pusuya düşürülmüş hissetti. "Bana o mesajı attığında Jefferson'da olduğundan bahsetmedin."

"Sana sürpriz yaparım diye düşünmüştüm."

Üzerinde siyah takım elbise ve siyah kravat vardı ve çocuksu görünüşü, parlak, sabırsız yeşil gözleriyle Greg Mormon'u veya neşeli bir cenaze müdürünü andırıyordu. "Her neyse, şimdiye kadar gitmiş olmam gerekiyordu."

Greg, ekim ayında Lark'taki çifte cinayet davasındaki minik yardımlarından –yani kamera önünde nefret suçlarından bahsettiği dört dakikadan– dolayı seçimden beri nefret suçlarındaki artışı belgeleyen görev ekibine yerleştirilmişti. O da Teğmen Wilson gibi Trump'ın yemininden sonra Adalet Bakanlığı'nın önceliklerinin ne yönde olacağını bilememekten korkuyordu. Şimdiki yönetim giderken umut ışığını da kapattığı için federallar her şeyin belgelenmesini istiyordu. Tarihin hatırlamasını istiyorlardı. Greg Doğu Texas'taki illeri dolaşıyor, Houston'dan Dallas'a kadar gezerek her kilise ve cami tahribatını, her şaka için ağaca asılan siyah oyuncak bebeği ve aynı şekilde asılmış olarak bulunan her siyah cesedi belgeliyordu. Bu kış Texas'ta iki tane bulunmuştu; biri Waco yakınlarında, diğeriyse Bill King'in şu anda hapis tutulduğu Bowie İlçesi'ndeydi. Belli ki Greg Hopetown'a bile gitmişti. Bay Page'le, Margaret Goodfellow ve geniş ailesiyle tanışıp konuşmuştu. Karavan parkının yeni sakinlerinin çevreye gözdağı verdiğine ve tehdit ettiğine ilişkin raporlar vardı. Ve bir de, tabii ki, açıkça vandallık yapılmıştı. "Z'yle başlayan kelime," dedi Darren, başını sallayarak.

"Diğer şeylerle de var."

"Page kiliseyle ilgili bir şey söylemişti."

"Senin ve benim bildiğimiz türden bir kilise değil, daha çok ibadethane, evet," dedi Greg. "Bir baraka, Margaret Goodfellow'un halkının inşa ettiği kafes gibi görünen, yuvarlak bir şey."

"Yerli onlar, Caddolar."

Greg başıyla onayladı. "Bu eyalette son kalanlardan. Diğerleri Oklahoma'da, dünyadaki diğer her kabile gibi zorla göç ettirildiler."

Mathews'ların soyunun Caddo yerlilerine dayandığına dair dedikodular vardı ama Darren bugüne kadar hiç Caddo yerlisiyle tanışmamıştı ve onlarla ilgili yedinci sınıftaki Texas Tarihi dersinde öğrendikleri haricinde, pek bir şey bilmiyordu.

"Kiliseye ne oldu?" diye sordu.

"Birkaç çocuk yakmaya çalışmış. Levi King boktan bir çocukmuş."

Darren yatıştırmaya çalıştığı ağırlıkla iç çekti. "Daha dokuz yaşında."

"Ve sonra on dokuz yaşında olacak," dedi Greg. Süitin oturma odasındaki kanepenin ucuna oturdu. "Şu anda etrafında kendi boyuna göre olan şeylerle oynuyor, dünyaya olan öfkesini kendinden farklı herhangi birinden çıkarıyor, evde duyduklarına özeniyor. Ama bundan on yıl sonra eminim tıpkı babası gibi Kardeşlik'in avucuna düşecek ve o zaman sadece yaşlı bir adamın evini sprey boyayla boyamakla kalmayıp Leroy Page'i öldürüyor olacak."

"Kulağa IŞID pislikleri gibi geliyor," dedi Darren. "Mutsuz ev hayatını birkaç *yasal* ekonomik imkânla birleştir, sallayıp karıştır, sonra mayalanması için..."

"Ve birkaç yıl içinde elinde ev yapımı bir teröristin olsun."

Bir an için Darren bir kâbusu yaşıyor gibi hissetti ve Levi'nin zamanla babası kadar ırkçı ve tehlikeli, siyah bir adamı benzin istasyonunun arkasında öldürüp bedenini ateşe verebilecek biri olmasının ne kadar mümkün olduğunu gördü. Darren'ın aklından, hasta bir yavru köpeği uyutmuş gibi, bu düşüncelerle Levi'yi yüzüstü bıraktığına dair sinsi, neredeyse acı verici bir düşünce geçti. Yanlış olduğunu biliyordu. Bunların hiçbirinin olmayacağı ihtimaline tutunmak zorundaydı, rozeti bunu gerektiriyordu. Levi,

soyuna bakılarak geleceğine karar verilemeyecek dokuz yaşında bir çocuktu. Hem onu kurtarmak Darren'a suçu Bill King'e atma konusunda ahlaki bir kılıf sağlıyordu. Çocuğu sevmesine gerek yoktu ancak yine de onu aramak zorundaydı.

"O çocuk ölü." Greg duygusuzca konuşarak, neredeyse bu sözlerin ardından kayıtsızca esneyecekti. Kol saatine göz attıktan sonra başını kaldırdı ve çocuğun öldüğünü söylediğinde, gerçeğin fısıltısını ve sorumluluklarının baskısı hisseden Darren'a baktı. Greg, Darren'ın yemek yiyip yemediğini merak ediyordu, buraya geldiğinden beri doğru düzgün bamya yemediğini ve artık biraz daha kalacağı için Kreol yemeği de yiyebileceğini söyledi. Darren gerildi, Greg'e neden kaldığını sorduğunda bütün kasları patlamaya hazırdı. Bir yanı cevabı zaten biliyor, gösterinin başlamasının an meselesi olduğunu anlıyordu. "Bunun bir nefret suçu olduğunu düşünüyoruz," dedi Greg. "FBI kalmamı istiyor."

KISIM ÜÇ

10.

Greg sınırın ötesindeki kasabaya gitmek için otuz kilometre araba sürmek istedi. Ancak Darren görevdeyken eyaletten ayrılma konusunda rahat hissetmiyordu. Bebek bakıcısı Memur Briggs'le de tekne restoranda karşılaşmak istemiyordu, bu yüzden Darren'ın Jefferson şehir merkezinde huzur içinde gerçek içki içebileceği tek yer olan Froggy's adında bir bara gittiler. Bamya, içine meyane konulmamış bir utanç kaynağıydı; fazla cıvıktı, içine yavan bir sosis koyulmuştu ve sert bamya parçaları bibere bulanmış yağlı, kırmızı bir sos gölü içinde yüzüyordu ama içkileri kaliteliydi. Darren sek Knob Creek söyledi, Greg de sonraki yarım saat boyunca konuşmaları bölünmesin diye barın üzerine iki bira dizdi. İkisi oldukça ilgi çekiyordu. Rozetini çıkarmış olan Darren yanlış bara girmiş siyah bir kovboy gibi görünüyordu. Özel dikim takımı ve üzerinde delikler olan ayakkabısıyla Greg ise Noel Baba toplantısındaki Paskalya Tavşanı misali dikkat çekiyordu, tuhaflığını ırkı bile kapayamıyordu. Zira bardaki diğer beyaz erkekler tişört, kot pantolon ve iş botu giymişlerdi.

Greg, Bay Page'i cinayet zanlısı olarak gözüne kestirmişti.

Darren ona bunun kanıtlanmamış bir şey olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı.

"Üç gündür kimse çocuğu ne gördü ne de ondan haber aldı ve büyükannesinin de çocuğun nerede olduğunu bilmediğini kendin söyledin. Ama Leroy Page çocuğu cuma akşamı gören son kişi olduğunu bizzat itiraf etti."

"Çocuğu öldürseydi tuhaf bir itiraf olurdu."

"Ya da dahice," dedi Greg. "Kendini dürüst ve işbirliğine açık gösterdi."

Darren bu akşamüstü evini aramak istediğinde adamın onu kabaca dışarı çıkarışını hatırladı. Leroy Page için işbirliğine açık denilemezdi. "Peki neden öldürmüş olabilir?" diye sordu Darren, anlamaya çalışıp durumu daha da saçma göstererek. Çocuğun ölümünü kafasında ne kadar normal tasarladığını düşününce titredi. Barın arkasındaki kırmızı yaldızlı çerçeveli aynada yüzüne göz attı. Ya ayna eğriydi ya da Bourbon ışık hızında etki ediyordu çünkü gördüğü adam kendisinin grotesk hâliydi: Teni ölmüş bir meşe renginde küllü ve griydi ve ne zaman olduğunu bilmese de, sırtı kamburlaşmıştı. Mack olayı dünyaya bakış açısının içine edip onu ne zaman doğru, ne zaman tamamen yanlış tarafta olduğunu anlayamaz hale getirdiğinden beri kendinde değildi.

Kendini kaybediyorsun, oğlum. Amcası William'ın böyle dediğini duydu. *Nazeketini çalmalarına izin verme.*

Ama neden, diye sormak istedi, *neden hep nezaketin ağırlığı üzerimize çöküyor?*

"Birinin Bay Page'in kapısının önüne köpek boku bıraktığını biliyor musun?"

"Çocuk mu yapmış?"

"Olay Levi'yi aşıyor, sana bunu anlatmaya çalışıyorum işte. Adamın birinin Margaret Goodfellow'un evine girip gecenin bir yarısı yatağının başında durduğunu ve onu tecavüzle tehdit ettiğini biliyor musun? Seksen yaşında bir kadını? Birinin ahırlara ateş açtığını biliyor musun? Yaşlı adamın atlarının ölmemesi büyük şans. Kayıkhanesine girip iki yüz dolarlık tekne motoru çalmışlar."

"Ve bunların hepsi seçimden sonra mı olmuş?" Son birkaç haftadır ortaya çıkan ırka yönelik şiddet örüntüsüne uyuyor, diye düşündü Darren, hep orada olan ancak artık görmezden geline-

meyen, dagerreyotipi fotoğraflardaki o hayaletimsi akrabalar gibiydi.

"Bu seferki tamamen rastlantısal, nedensel değil."

"Tesadüflere inanmadığını sanıyordum," dedi Darren. Greg ilk birasını bitirmemiş olsa da barmene başıyla başka içki getirmesini işaret etti.

"Bu Page araziyi satmaya karar verdikten hemen sonra başladı."

"Kime satıyor?"

"Longview'daki Sandler Gaines adında bir müteahhide."

"Müteahhit mi?" dedi Darren. Ön cebinden defterini çıkarıp bunu yazdı. "Ne yani, her şeyi yıkıp göl kıyısına apartmanlar mı dikecek?"

"Kim bilir?"

Darren, Margaret Goodfellow'un ve ailesinin göl kıyısındaki evlerini düşündü. Leroy Page nasıl olmuştu da onların da diğer her şey gibi yerle bir olacağını düşünememişti? Arkadaşça değiş tokuş edilen yumurtalarla pekan cevizlerini, bahçeden toplanan yeşillikleri, günlük yemek ve arkadaşlık tekliflerini düşündü ve aniden, aslında hakkı olmayan, yirmi dört yıldır varlığından haberdar olmadığı şeyin kaybını hissetti. Hopetown'ın satılması, tümüyle yıkılması manevi olarak imkânsız görünüyordu. Yenilgileri ve utançları için anıtlar dikmiş Texas, tüm zorluklara ve TAK'a rağmen gelişen bir topluluk olan Hopetown'ı yok eder miydi?

Barın arkasındaki kıza hiç orayı duydun mu diye sordu. "Eski köle yerleşkelerinden, gölün kuzeydoğu kıyısında."

Kız yirmilerindeydi, gür saçları siyah, teni aytaşı kadar solgun, aynı zamanda parlaktı. Ama muhtemelen makyajından kaynaklanıyordu. Tırnakları ojeli ve işine göre fazla uzun olsa da kız burada, bu küçük kasabada dikkat çekiyordu. "Eski hanımların anlattığı masallar," dedi, Darren'ın kendisiyle dalga geçtiğinden şüphelenip enayi olmadığını göstermek hoşuna gidiyormuş gibi.

"Ninem eskiden hep kaçak kölelerden ve sudaki hayaletlerden bahsederdi ama ben hiç göl kenarında yaşayan siyah birini görmedim. Yüzemiyorlar ki," dedi, kimle konuştuğundan bihaber olmaktan çok onu kanıt olarak kullanıyordu. "*Anlarsın* ya."

Hayal kırıklığına uğrayan Greg, kız beziyle tezgâhın üstünü silerek başka bir müşterinin yanına giderken başını salladı. "Akşam planlarım mahvoldu," dedi, kız için aklında bir şeyler kurduğunu ama artık bu planın bozulduğunu belli ederek. Elbette kızın dolgun kıçına son bir kez daha göz attı. "Belki de mahvolmamıştır."

"Hiç utanman yok," dedi Darren.

"Korkarım zerresi bile kalmadı."

"Marnie'nin erkek arkadaşı Gil Thomason'un Hopetown'daki tacizlerle, Bay Page ve Caddo yerlilerine yapılan tehditlerle alakası var mı?"

"Tabii ki. Adam tam bir *cracker*."

"Tanrım, Greg, sesini alçalt."

Ancak yukarıdaki hoparlörden tıngırdayan George Strait şarkısı sayesinde kimse onları duyamazdı. Yine de bakanlar oldu. Darren gözlerini kapının yanındaki masada oturan iki beyaz adama dikti. Anlamını bilmek için okumasına gerek olmayan kırmızı beyzbol şapkasının altından siyah gözleri görünen biri Darren'ı biraz fazla yakından izliyordu. Darren yavaşça pantolonunun cebinden rozetini çıkardı, barın arkasındaki kehribar rengi ışığa yansısın diye kaldırdı, ardından meşe kaplı barın üzerine koydu. Kırmızı şapkalı adam masanın üzerinden eğilerek içki arkadaşına bir şeyler fısıldadı. Darren sırtı adama dönük olmasın ve tabanca kılıfı daha rahat görünsün diye vücudunu çevirdi. Greg bunları görünce hesabın getirilmesini işaret etti. Darren ona elini indirmesini söyledi ve onun yerine hiçbir yere gitmediğini göstermek için başka bir Bourbon söyledi.

Greg onun ne yaptığını biliyordu. "Değmez, D."

"Hâlâ içmek istiyorum." Diğer masaya azarlar gibi soğuk bir bakış baktı.

"İçkiyi bıraktığını sanıyordum," dedi Greg, Darren'a getirilen üçüncü Bourbon bardağını göstererek. Darren ona hafif kızgınlıkla kafa karışıklığı arasında bir bakış atıp yüzünü ekşitti. Greg'le birbirlerini Lark'ta gördüklerinden beri yalnızca iki kere konuşmuşlardı ve ikisinde de içki probleminden bahsetmemişlerdi. Greg yanlış bir şey söylediğini, ağzını açmamış olması gerektiğini hissetmiş gibi görünüyordu. Yargılamadığını göstermek için bir bira daha söyledi. Ardından yüzünü buruşturarak, "Lisa anlattı," dedi.

"Lisa'yla ne zaman konuştunuz?"

Bu garip bir durum değildi. Hatta bir zamanlar üçü beraber takılırdı. Lisedeyken Lisa'yla Greg, en az Greg'le Darren kadar yakındı. Hepsi eyaletin dört bir yanından gelen sahte davalarda yarışan gençlik barosunun birer parçasıydı. Ve hepsi hukuk fakültesine girdiğinde, okul için Chicago'ya uçan Darren, Lisa'yla Greg'in Texas Üniversitesi'nde arkadaşça takılacağını biliyordu. Ama yıllar içinde Greg'le Lisa'nın ilişkisi zayıfladı ve Darren ikisinin arasındaki tek bağa dönüştü. Greg için Lisa, yalnızca Darren'ın karısıydı. Lisa içinse Greg, yalnızca Darren'ın arkadaşıydı. Artık birlikte takılmıyorlardı. Darren onların bu hâle ne zaman geldiğini bilmese de, şikâyet de etmiyordu. Onlarlar ilişkilerinin ayrı ayrı olması hoşuna gidiyordu. Bu nedenledir ki ikisinin ondan habersiz konuştuklarını öğrenmek onu beklenmedik bir biçimde kıskandırmıştı.

"Houston'daki federal adliyede karşılaştık."

"*Sen* orada ne yapıyordun?"

Kulağa istediğinden çok daha deşiyormuş gibi gelmişti. Greg'in kariyerinin Darren ve Lisa'nın gerisinde kaldığı br sır değildi. Medeni hukuk davalarına bakan Lisa ikisinden de fazla kazanıyordu. Sunduğu hizmetler için cömertçe ödeme yapan yerel ve ulusal şirketlerden oluşan müvekkilleri vardı. Fakat Darren ve Greg'e göre başarı, kazanılan davalarla, hapishane hücrelerine tıkılan, onlara

küfreden şerefsizlerin sayısıyla ölçülüyordu. Kırk iki yaşındaki Greg'in hâlâ büyük bir dosya alması gerekiyordu, Büro'daki basamakları tırmanmak için henüz ilk basamağa bile çıkamamıştı. Sonbaharda, Lark'ta yapılan tutuklamalar nihayet umutsuzca istediği şeye; nefret suçlarını araştırmaya, Güney'deki ırkçılığı yok etmeye yardımcı olmasını sağlamıştı. Böyle şeyler Greg için önemliydi, FBI'ya katılmasının bir nedeni de buydu. Ancak Darren kör değildi. Yaşlı, siyah bir adamı nefret suçu işlemekle suçlamanın, azat edilmiş kölelerden oluşan bir topluluğun son üyesini, Texas Aryan Kardeşliği'yle ilişkisi olan bir çocuğu öldürmekten hapse göndermenin kariyerini kurtaracağını, en az Greg kadar, o da biliyordu. *Konu haberlere taşınır* ve Fox News Greg'in kapısının önünde salyalarını akıtırdı. Darren olası bir Netflix gerçek suç belgeselini dahi görebiliyordu. Ve Greg'ten hırs kokusu aldığını, adamın neredeyse gözeneklerinden bile rütbe hırsının fışkırdığını görüyordu. Büyük bir dava olacağı için aşırı derecede heyecanlanmıştı. Greg kısa parmaklarını tezgâhın üzerine vurdu. "En azından şüpheli, bunu sen de biliyorsun," dedi Darren'ın yüzündeki ihtiyatı görünce. "Belki de yaşlı adamın canına tak etmiştir."

"Ama cinayet? Hem de dokuz yaşında bir çocuğu öldürmesi?"

"Kim bilir o akşam kayıkhanede ne oldu? Belki çocuk ona saldırdı, annesinin erkek arkadaşının yapacakları hakkında tehdit..."

"Meşru müdafaa," dedi Darren. "Bay Page ve oradaki yerliler tam olarak bunu yapıyor, kendilerini zorbalardan koruyorlar. Sana bir şey soracağım; Leroy Page'in ırkçı söylemlerini dile getirdiğine dair herhangi bir kanıt var mı?"

Greg, Darren'a kederle baktı. "*Baş cracker*, Bay Page görüşmemiz sırasında tam olarak böyle söyledi."

Darren başını iki yana salladı. Greg büyük bir adaletsizlik yapıyordu.

"Bak, ben de senin kadar bu işten memnun değilim ama..."

"*Cracker* ve *zenci* aynı değil, sen de biliyorsun," dedi Darren.

"Biliyorum," dedi Greg, Darren'ın anlam veremediği hafif bir sinirle. "Ama bu tür ince ayrıntılarla ilgilenecek kapasite kimde yok biliyor musun? Yeni başkanda," dedi Greg, hayal kırıklığıyla yüzü düştü. "İşte böyle bir ikilimdeyiz. Eğer beyazlara karşı yapılan nefret suçları için dava açmazsak ve olan buysa yani," dedi, sırf Darren duysun diye, "eğer beyazlara karşı yapılan nefret suçlarını da siyahlara karşı olanlara yaptığımız gibi dava etmezsek..."

Darren öyle bir güldü ki Bourbon neredeyse onu boğuyordu, boğazı yandı. Greg bir elini Darren'ın koluna koyup arkadaşının gözlerinin içine baktı; yüzünde şaşkınlık ve acı vardı. "Ciddiyim, D. Kimin Beyaz Saray'a girmek üzere olduğunun farkında mısın? Ülkenin ne hâlde olduğunu görmüyor musun? Başınız belada. Yapmaya çalıştığım şeyin bir amacı var. Böyle bir dava, yeni Adalet Bakanlığı'nın nefret suçlarının liberallerin ortaya attığı bir zırva olmadığını anlamasına yardımcı olur. Hepsi gerçek, ölümcül ve Amerikalıların hayatları için kabul edilemez. FBI'ın her nefret suçunu ciddiye aldığını görmeleri lazım. Bu tür bir davanın şartlar değişip siyah biri öldürüldüğünde kovuşturmaya kendilerini daha çok adamalarını sağlamasını, bu oyunu değiştirmesini umuyoruz."

"Yani bu, federal nefret suçu dosyalarının Jackie Robinson'u?" Darren biraz sarhoştu; son birkaç ay içinde içkiye bağışıklığı tamamen körelmiş, en ihtiyacı olduğu zamanda yok olup gitmişti. Şu anda yapabilse ağırlığınca Bourbon içer, Leroy Page'in bir çocuğu öldürmesi hakkında konuşmamak, Greg'in kafasını ütülediği gerçekten kaçınmak için her şeyi yapardı.

"Hayır," dedi, hepsini geri püskürterek. "Page her şeyi sattı. Birkaç haftaya taşınacak. Bitti. Ve dokuz yaşında bir çocuktan söz ediyoruz. Oğlanın büyükbabasını tanıyordu lan adam..."

"Evet, adamı bir zamanlar siyahların cenneti olan bu yeri, beyaz ırk üstünlüğünü savunanların ve Kardeşlik sempatizanlarının sığınağı hâline getirmekle suçluyor."

Darren bu mantık karşısında başını salladı. "O iki yaşlı adam arkadaştı."

Ancak Greg üstelemeye devam etti.

Darren'dan, kökeninin kölelere dayandığını hayal etmesini isteyince, Darren gözlerini devirip, "Denerim," dedi.

"Hayal et," dedi Greg, "bir kasabayı özgür Amerika umutlarıyla inşa eden, kendi kendilerini geçindirip yüzlerce yıl refah ve huzur içinde yaşayan çalışkan insanların soyundan geldiğini hayal et. Sonra ellerinde bir bok olmayan, bir bok bilmeyen beyazlar geliyor ve inşa ettiğin şeyi parçalamaya, topraklarına sızmaya başlıyor. Daha da kötüsü, bu çabaların için senden nefret ediyorlar. Kapına bok bırakıyorlar. Gerçek anlamda bok. Sevdiğin insanları tehdit ediyorlar. Hayatını, cennetini cehenneme çeviriyorlar. Ve bir gece aralarından küçük birini tek başına görüyorsun. İkiniz baş başasınız. Etrafta kimse yok. Belki boş boş konuşuyor, sana, yetişkin bir adama zenci diyor. Ve kendini kaybediyorsun, artık öfkene hâkim olamıyorsun; karşındakinin dokuz yaşında bir çocuk ya da doksan yaşında bir kadın olması fark etmiyor, artık patlamışsın. *Bıkmışsın.*"

Greg'e göre bu duygusal olarak mantıklıydı ama aynı zamanda dava açılabilecek kadar sağlıklı olduğu anlamına da geliyordu. Ancak bu şiddet dürtüsünü ne kendisinde ne de kendisini büyüten erkeklerde görmüş olan Darren, Greg'in bu dediklerini yutmadı. Kültür kozunu zevkle oynayarak, arkadaşının karşı çıkamayacağı bir yetkiyle konuştu. "Siyahlar öyle değildir," dedi. *Aksi takdirde şimdiye kadar hepiniz ölmüş olurdunuz*, demek istese de diyemedi. Onun yerine Leroy Page hakkında farklı bir duyarlılık gösterdi: "Siyahlar dünya üzerindeki en bağışlayıcı insanlardır." Ne var ki bunu söylerken adamın Levi'den hiç hoşlanmadığını belirttiğini hatırladı ve bu dikkatini çekti. Darren evini aramak istediğinde ürken, hatta beyaz bir çocuğun ölümü hakkında soru sorduğu için delirerek Darren'a hain diyen adamı düşündü ve tekrar amcası Clayton'ın sözlerini kulağında yankılandı: *Bağışlamanın sınırı vardır.*

11.

Büro, Greg'e kalması için 59. Otoyol'un üzerindeki bir otelde yer ayarlamıştı. Bu yüzden Greg Ford Taurus'uyla Darren'ı Cardinal Hotel'in bir buçuk blok ötesine kadar bıraktı, Darren yolcu kapısını açtığında o da ön koltuğa doğru uzandı. Arabanın kubbe şeklindeki ampulünün aydınlığında sarılmaya çalışsa da sonuçta kolları tuhaf bir şekilde arkadaşına dolandı, Darren kanka selamlaşması yapmaya çalışırken Greg daha sıkı sarılarak bu akşamki ağır konuşmalarına ve soruşturma için planladığı tutuma rağmen arkadaşlıklarına bir şey olmadığından emin olmak istedi. "İyiyiz, değil mi?" dedi.

Darren buna kolayca cevap veremezdi ancak bu soru içine işledi. Hopetown'daki durum karşısında hırs gözünü kör etmiş olsa da Greg'in kalbini biliyordu, tıpkı Greg'in Darren'ın karşılaştığı her siyaha, özellikle yaşı geçkin olanlara ailesi gibi davranmasına yol açan içgüdülerinin Leroy Page olayında gözünü kör ettiği gibi. Greg, Mack'ten ve Darren'ın ensesindeki San Jacinto İlçesi davasından haberdar olmasa da, arkadaşının Page'in Levi'ye olayının sorumlusu olma ihtimalinden dolayı strese girdiğini hissedebiliyordu. Bu iki adam birbirlerini kardeş bellerlerdi. Marion İlçesi'nde yaşanacaklardan sonra hâlâ birbirlerini sevecekler miydi? Sarılmayı bıraktığını fark edince Greg yumruğunu uzattı, Darren de kendininkiyle ona vurdu. Greg gülümseyerek, "Lisa'yla aranızın düzelmesine sevindim," dedi.

Demek Greg'le Lisa sadece adliyede karşılaşmamış, birlikte

Darren'ın içki sorununu ve evliliklerinin durumunu konuşacak kadar vakit geçirmişlerdi.

Otelin dışında Rosemary King'in şoförü Clyde, kadının gümüş rengi Cadillac'ının sürücü kapısına yaslanmış bekliyordu. Darren saatini kontrol etti, Rosemary'nin yemekli davetinin bitip bitmediğini, Clyde'ın buraya misafirlerden birini almak üzere gönderilip gönderilmediğini merak etti. İki ihtimalde de adamı yalnız yakaladığına sevinmişti. Jefferson'da o kadar az siyahla konuşmuştu ki Hopetown konusunda bildikleri var mı, eski köle yerleşkesi onlara ne anlam ifade ediyor, bilmiyordu. "Çoğu kişi hepsinin gittiğini zannediyor," dedi Clyde, Darren sorduğunda.

Arabanın hafif açık penceresinden Clyde'ın kimse yokken çaldığı boğuk, seksi caz müziğini duydu. *Ruhumun mutlu bir yuva bulduğuna inanıyorum.* Ruthie Foster. Darren bu melodiyi hatırlıyor, kadının Jessie Mae Hemphill'le bir kaydı olduğunu biliyordu. Müzik ona bu akşamüstü Bay Page'in mutfağında geçirdiği zamanı anımsattı; aklına Jessie Mae'nin söylediği şarkının ikinci kısmı geldi, sözlerini başka bir versiyonda hiç duymamıştı. *Cenneti evim yapacak ve yerimden kıpırdamayacağım.* Darren, siyahların müziği kalplere ve akıllara ruhani bir şekilde dokunuyor diye düşündü. Müzisyenler inancın kara topraktan daha önemli olduğunu biliyordu; sıkıntılar ve musibetlerle, bir zamanlar sırtlarımız yarılıp kanayana kadar sürdüğümüz tarlalar ve çayırlarla bedene ve ruha, bu ülkenin her parçasındaki haklarımıza karşı işlenen günahlarla dolu bu materyal dünyada öyle olmak zorundaydı.

"Yok ama, bazıları hâlâ duruyor," dedi Clyde, eski köle yerleşkesi hakkında. "Kendi hallerindeler, bizzat hiç görmedim. Eskiler onların kaçak olduklarını, bu yüzden kasabaya gelmekten korktuklarını söylerdi. Ama Jefferson tarihinden anladığım kadarıyla beyazlar asla zenci kölelerinin Shangri-la'ya kaçmasına izin vermez ya da kaçanların peşine düşmemezlik etmezdi. Bu kasabada böyle çok hikâye var. Ancak yarısına güvenilir. Gerçekten öyle bir

yer var mı, yoksa uzun zaman önce, beyazların elinden kurtulma fantezisi nedeniyle mi uydurulduğu, bilmiyorum bile."

Darren bu Güneyli mantığı karşısında ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. Kendisiyle konuştuğu için Clyde'a teşekkür etti. Şoför omzunun üzerinden iki kere baktıktan sonra Darren'a ufak bir tavsiyede bulundu. "Dikkatli ol," dedi, neredeyse fısıldayarak. "Rosemary oyun oynamaz."

Darren adama neyi kastettiğini soracaktı ama telefonu çaldı.

Karısı arıyordu.

* * *

Bu sabah Houston'dan ayrıldığından beri konuşmamışlardı.

"Hey," dedi Lisa, kocasının otel odasında yalnız kaldığını anladıktan sonra, sesi her akşam sekizden sonra olduğu gibi boğuklaşmıştı. Şimdiye kadar eski sweatshirt'ünü giymiş olmalıydı. Darren kumaşın omzundan sıyrıldığı yerden görülen köprücük kemiklerini hayal edebiliyordu. Bir tutam özlem hissetti. Lisa için de durum aynıydı. "Düşünüyordum da," dedi, "belki bu kez seni ziyarete gelebilirim."

"Çalışıyorum, Lisa."

"Biliyorum. Madison Holding'in duruşması bir hafta sonraya ertelendi, bir-iki gün izin alıp yanına gelebilir ve sana sarılabilirim."

"Bana sarılmak için dört saat araba mı kullanmak istiyorsun?"

"Belki sarılmadan fazlası olur." Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu, ardından neredeyse utanıyormuş gibi fısıldadı: "Seni özledim."

Darren süitin ön tarafındaki tepe lambasını açtı. Çıkmadan önceye göre daha küçük görünüyordu, koyu kırmızı kadife her şeyi yutmuştu âdeta. Pencereler, duvar kâğıdı ve Darren'ın çizmelerini çıkarmak üzere oturduğu kabarık kanepenin döşemesi. Her yer koyu kırmızı renkteydi.

"Ben de seni özledim. Ama yalnızca birkaç günlüğüne buradayım."

"Yalnızca şey diye düşündüm, Dr. Long'u sen de duydun, şu anda ilişkimiz iyi durumda ve en son ayrıldığımızda aramıza giren mesafe bir şeyleri değiştirmiş..."

Lark'ta geçirdiği zamandan ve elbette başka bir kadınla dip dibe geçirdiği günlerden söz ediyordu. Danışmanlık seansları sırasında Randie'nin adı sadece bir kere geçmişti. Yine de bilinçaltının bir köşesine, uzaktan dalgalanan bir ışık gibi yerleşen Lisa Darren'ın içindeki iyiliği görmesini sağlamıştı. Lisa onu, yeni bir şeyin ele geçirdiğini, kalbinde belki de karısının dahi hoş karşılanmadığı az aydınlık yeri işgal ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Darren'ı Randie'ye el sürmekle suçlamasa da, daha acımasız bir şey yapmış, ona o dul kadın kadar ihtiyaç duymayan karısından memnun olmamakla suçlamıştı onu. Randie'nin *o dul* olarak anılması Darren'ın canını sıkmıştı ancak içgüdüsel olarak bunu söylememenin daha akıllıca olacağını biliyordu. O boğucu derecedeki sıcak terapi odasında Darren'ın görevi dinlemekti. Kocasının küllerini Tyler'da gömdükten sonra Randie'nin Darren'ı kendisiyle olmaya davet ettiğini hiçbir zaman dile getirmedi. Ya da yalnızca birkaç hafta önce, Texas'lı olmaktan hoşlanmadığını iddia eden Randie'nin, ofisine bir moda markasıyla olan işi için gittiği Dallas'taki Özgür Siyahilerin Anıt Mezarlığı'nın bir kartpostalını gönderdiğinden bahsetmemişti. Sanatsal bir dille, birkaç haftadır eyalette olduğunu yazmıştı. Karısına, sadece iyi olduğundan emin olmak için Randie'yi görmeye Dallas'a gitmeyi gerçekten düşündüğünden de söz etmemişti. Hepsini içinde tutmuştu. Kendi hâline bırakmak en iyisiydi. Randie'nin sesli mesajına ya da kartpostalına hiç cevap vermemişti ama pişmanlık hissediyordu, işte bu yüzden o anda Lisa'ya, aksini düşünmesine rağmen, bir geceliğine Jefferson'a gelmesinin iyi olabileceğini söyledi. "Akşam yemeği yeriz belki. Ama başka bir şey için söz veremem."

Lisa gırtlaktan gelen bir sesle gülüp, "Olabilir," dedi.

Tatlı bir flörttü, hem hangi erkek karısının üzerine atlamasını istemezdi? Fakat karısının evlilikleri birkaç gün ayrı kalmayı kaldıramazmış gibi, sırf sarılmak için dört saat araba sürmeyi göze almasında kalp kırıcı bir umutsuzluk, baskıcı bir tavır sezdi. Şimdi, sonbaharda Darren'ı evden kovarak kenara attığı şeyi, Darren'ın nefesinin sırtındaki ritmini, karanlıkta kendisininkine yaslanan vücudunu istiyordu. Ne var ki Dr. Long'la yaptıkları dört seans bile Darren'ın bir türlü yutamadığı o sert yumrudan kurtulmasına yardımcı olmamıştı.

* * *

Uyumakta zorlanıyordu. Yatak odasının penceresinden sesler, kadın gülüşleri ve hatta birkaç genç kız çığlığı duyup duruyordu. Karanlıkta odada yürüyerek kalın perdenin bir kenarını çekince kalabalık bir orta yaşlı kadın topluluğu gördü, gıdıları, ellerinde tuttukları mumla aydınlanıyordu. Doğrudan Darren'ın odasına bakıyorlardı. Boxer'ı dışında çıplak olan Darren, hemen kasabanın meşhur hayalet turlarının odak merkezi olan otel odasının karanlığının içine gömüldü. Kırk beş dakika sonra başka bir tur grubu geldi. Aynı şekilde, odasının penceresine mumlar koyuldu ve kadınlar ağızları açık Cardinal Hotel'e, özellikle de Darren'ın odasına baktılar. Sıkılan ve uyuyamayan Darren komodinin üzerinde duran otel broşürlerini alıp Cardinal'ın ürkütücü geçmişini okudu. Kaldığı, otel çalışanlarının komodinine yerleştirdiği diğer hayalet turu broşürlerinde de yer alan Bahçe Süiti adındaki odaya koca bir sayfa ayrıldığını görünce şaşırdı. Belli ki Acadia Parish, Lousiana'lı Penelope Deschamps, evlenmeden önceki adıyla Penny Deckard, kocasının ölümüne ve sevdiği kölelerin kaybına üzüldüğü için kendini bu odada, kabzası inci saplı cep tabancasıyla vurmuştu. Hayaletinin ünlü Bahçe Süiti'nde kaldığı, arada

sırada yoldan geçenlere yatak odasının penceresinden gözüktüğü söyleniyordu. Darren'ın bu süiti tek bir damla uyku uyuyamayacağını bilerek bizzat ayarladığı düşünülürse, Rosemary'nin kendisinden ne denli hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Jefferson kendini Texas'ın en hayaletli kasabası ilan etmişti. Geçmişin ticarete dönüştürülmediği tek bir yer bile yoktu, hayalet turları tüm gece devam edebilirdi. Bunları aklından atacak bir şeyler aramak üzere mini bara daldı. Bir kutu Pringles yedi ve alkolle nişastanın uykuya dalmasına yardımcı olacağını umarak art arda iki bira içti. Uyku nihayet üzerine kara bir dalga gibi çöktü, göğsünde bir ağırlık hissedene dek vücudunda ilerledi, Darren gözlerinin bu ağırlık karşısında kapandığını hissetti. Rüyasında köleleri ve yerlileri gördü, Caddo Gölü'nün üzerindeydi, yosun kaplı servi ağaçları her yanını sarmıştı. Birinin arkasında Levi King'i gördüğünü sandı; hayır diğerinin arkasındaydı. Oğlan saklanıyordu. Onu yakalamalıydı. Daha hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Ancak su ağırdı. Bataklıkta yön bulmaya çalışırken kıyafetleri sırılsıklam olmuştu, çizmelerinin uçları gölün dibini kazıyordu. Sonra Lark'taki nehre döndü, Randie kıyıda durmuş ona bakıyordu. Bir saçlı meşeye yaslanmıştı, üzerinde sadece beyaz kabanı vardı. Darren gözlerini kaçırdı; rüyasında bile onu yarı çıplak hayal etmişti. İçi kadar sıcak ve pembe bir utanç hissetti, tüm vücudu kızardı.

Aniden uyandı.

Bir şeyin onu uyandırdığını fark edince kafası karıştı, odanın içinden bir yerlerden bir patırtı gelmişti. Kalkıp oturdu ve soğuk korkuyu hissetti; ensesindeki tüyler dikkat emri verilmiş küçük bir ordu misali dikildi. Önce silahı gördü, boynuna kadar düğmelenmiş kırışık, beyaz bir elbise giymiş beyaz bir kadının elindeydi, kadının gözleri saçmanın çekirdekleri kadar siyahtı. O kadar uyku mahmuruydu ki ilk başta Rosemary King'in ona küçük bir tabanca doğrulttuğunu zannetti. Bir cep tabancası. Oydu. Gece lambasını yakıp kadın kaybolurken Penelope Deschamps'ın öy-

küsü kafasının içinde canlandı. Hâlâ rüyadaydı, değil mi? Öyle olmak zorundaydı.

Tepeden gelen belli belirsiz bir pat sesini, ardından bir kadının mırıltıyla konuştuğunu duydu. Darren artık kendisini uyandıran gürültünün üstteki odadan geldiğini anlamıştı. Boğuşan iki bedeni, duvarlara doğru itilen mobilyaları andıran sesler duydu, ardından kendi hızlı nefesinden başka ses kalmadı. Ve yüksek bir kadın sesi geldi: *Bekle*, dediğini duyduğunu sandı. Tabii *Tecavüz* değilse.

Silahını kapıp dışarıdaki koridora çıktı.

Ayağı çıplaktı ve halı göründüğünden sertti. Otelin tek asansörünün üzerindeki gösterge ikinci katı gösteriyordu ve Darren, yukarıdaki odadaki kadının beklemeye zamanı olduğunu sanmıyordu. Kapıyı açıp süssüz, hafif kötü kokan bir merdiven boşluğuna çıktı. İçerisi çürümüş çiçek ve idrar kokuyordu ancak ikisinden de iz yoktu. Otelin ikinci katı açık plandı, aslında birinci katın salonuna tepeden bakan bir galeriydi, lobinin devasa kristal ve pirinç avizesi Darren'ın durduğu yerde görüş hizasındaydı, avize, hançer gibi prizmalarını doğrudan Darren'ınkinin üstünde olan 207 numaralı odanın kapısına yansıtıyordu. Kapıyı çaldı, sonra dayanıklılığını ölçmek, kilidi kırabilir mi diye görmek için omzuyla vurdu. Fakat Cardinal Hotel'in modası geçmiş zarafetine karşın kilit modern kart anahtar sistemiyle çalışıyordu, kapı ne yerinden kıpırdadı ne de Darren "Polis!" dediğinde birisi açtı. Bir kulağını kapıya yaslasa da, ancak onu daha önce uyandıran kargaşa düşünülünce endişe verici gelen yumuşak bir sessizlik duydu. "İçeride her şey yolunda mı?"

Yandaki odanın kapısı açıldı ve içeriden altmışlarındaki bir adam çıktı. Üzerinde beyaz otel bornozu vardı, göbeğini kasap sicimiyle sarılmış Noel jambonu kadar sıkmıştı. Saçları ergenlerinki kadar gür ve düzensiz olduğundan Darren onu neredeyse tanıyamayacaktı. Ancak adam bir tutamı geriye atınca Darren

öylece kaldı ve birden onu tanıdı; bu akşam esmer kadına eşlik eden adamdı. Rosemary King'in evinden geldiklerini, sarhoş olduklarını düşündüğünü hatırladı. Adam şu anda son derece ayık görünüyordu. Yüzünde sersem bir ifade vardı, üzerinde sadece boxer olduğunu yeni fark eden Darren'a gözlerini dikti. "Eh, kötü görünmüyorsun en azından," dedi.

"Komşunuzun odasında bir sorun olduğunu duydum."

"Sanmam. Orada kimse yok."

"Bunu nereden biliyorsunuz, beyefendi?"

"Seyahat ettiğimde hep iki tarafı birden tutarım. Yoksa ne diye bu kadar çalışıyorum, değil mi?" Darren'a belli belirsiz güldü. Dudakları şişkin ve vişne renginde olmasına rağmen, teninde yüzüne kadar çıkan, hayalet çilleri gibi duran melanin yamalar vardı. "Pek güzel uyumam ve insanlar televizyonlarının sesini çok açıyorlar."

"Odayı arasam iyi olur," dedi Darren, 207'yi göstererek. "Hatta ikisini birden."

Sonuç olarak adamın tuttuğu üç odayı birden arasa da bir şey bulamadı. Zordaki bir kadın, bir mücadele izi, Darren "kapıya vurup bağırarak" uyandırmadan önce adamın uyuduğu odadaki komodinin üzerinde duran bir çift pembe sünger bigudiden başka olağandışı bir şey yoktu. Adam saçının önündeki gevşek, geri kalanından birkaç santimetre uzun tutamı alıp ikiye böldü, ikisini de pembe sünger bigudiye sardı ve bigudileri yerine tutturdu. Yan çıplak Darren adamın bu özenli hareketini şaşkınlık içerisinde izleyerek uyuyorsa neden saçını şimdi şekillendirdiğini merak etti. "Peki bir şey duymadınız mı?" diye sordu. "Odalarda hiç gürültü patırtı olmadı mı?"

"Çıt çıkmadı. Ama bu akşam biraz içmiştim."

"Nereden geliyordunuz?"

"Yemekli davetten."

"Rosemary King'in evindeki mi?"

"Evet."

"Peki sizi daha önce birlikte gördüğüm kadın kimdi?"

"Şöyle ki Ranger, seyahatlerimde bir sürü arkadaş edinirim ve kanun sorduğunda bilmiyorum demek için pek isimlerini öğrenmem." Battal boy yatağın kenarında oturuyordu, kıllı bacaklarını yorganın altına sokmaya hazır bir hâlde -belli ki- Darren'ın gitmesini bekliyordu. "Bitti mi, Ranger?"

Kolluk kuvvetinin önündeki bu aldırmaz tavrı Darren'ı rahatsız etmişti ama tam olarak nedenini anlayamıyordu. Adamın yanlış yaptığı tek bir şey dahi olmasa da bu karşılaşma Darren'ı tedirgin etmişti. Bir şey duymuştu. Değil mi? Bir anlığına gerçek anlamda kendinden şüphe etti. Bu akşam gördüğü veya duyduğu herhangi bir şeye güvenebilir miydi? Yorgunluktan ve ucuz otel birasından ötürü odasında hayalet görmüştü. Belki sesleri de hayal etmişti. Belki sandığından daha sarhoştu. Belki de saptığı bu kötü yol fark ettiğinden daha tehlikeliydi. Saat sabahın ikisiydi ve tuhaf bir adamın odasında iç çamaşırlarıyla dikiliyordu. "Adınızı soramadım," dedi Darren.

Ama bu ismi zaten bildiği ortaya çıktı.

"Sandler Gaines," dedi.

Hopetown'ı alan adamdı.

12.

Darren sabah ilk iş olarak adamın akşam söylediklerinin doğruluğunu kontrol etti.

Resepsiyonda çalışan kadın, ince siyah eteğinin içine sıkıştırdığı fırfırlı, beyaz bir gömlek giyiyordu ve atkuyruğuna perdelerden kırpılmış gibi görünen kırmızı, kadife bir kurdele takmıştı. Görece büyük, gri bilgisayarına bir şeyler yazarak birkaç saniye içinde 209 ve 207 numaralı odaların, yani Bay Gaines'in komşu süitlerinin dün akşam gerçekten boş olduğunu doğruladı. "Üç oda da Bay Gaines'e mi ayrıldı?"

Yirmilerindeki resepsiyonist, ekrana bakarak kaşlarını çattı. "Hayır," dedi kadın yavaşça, gözleri bilgisayar ekranını taradı. "İki yüz yedi numaralı oda başka bir misafire verildi."

Ve Sandler Gaines'de odanın anahtarı vardı.

"Peki bu misafirin ismi ne?"

Resepsiyonist başını sallayınca bal rengi atkuyruğu dalgalandı. "Bu tür bir bilgi vermeye iznimiz yok, efendim."

Darren rozetini bankonun üzerine koydu ve gülümsedi. "Sorun değil."

Beş köşeli yıldızın parlak ışıltısını gören kadın şaşkınlıkla ufak bir ses, heyecanını gösteren bir inleme çıkardı ve Darren bir anlığına onu kafaladığını düşündü.

Ancak resepsiyonist Darren'a, çocuklara kaydıraktan aşağıya atlamamalarını, kuralların herkesin güvende olmasını sağladığını söyleyen anaokulu öğretmeni edasıyla tatlı, acıyan bir şekilde so-

murttu. "Özel otel kayıtlarını görebilmeniz için sanırım mahkeme kararı gibi bir şey gerekiyor. Gizlilik, Cardinal Hotel'in gurur duyduğu en temel hizmet anlayışından biridir," dedi, personel eğitim kitapçığındaki yazıları ezbere okuyarak.

"Peki odanın boş olduğuna emin misiniz?"

"Ah, evet efendim, hanımefendi dün akşam dokuzda çıkış yaptı," dedi resepsiyonist, ele verdiği şeyi fark etmeden. *Hanımefendi*, diye not etti Darren. O sırada hâlâ Greg'le bardaydı. Dün akşam ne duyduğunu bilmese de her halükârda Sandler Gains ona yalan söylemişti ve bunun nedenini bilmek istiyordu.

"Bay Gaines, Cardinal'da ne kadar süredir kalıyor?"

Bu soruya heyecanla, kendini ve yalnızca saniyeler önce çok önem verdiği kuralları unutarak cevap verdi. "Kendisi *Jeffersonian*'la geldi."

"Neyle?"

"Buharlı gemiyle," dedi kadın. Jefferson Tarih Müzesi, Jefferson Çarşısı, bahçe yürüyüşleri, hayalet turları, plantasyon restoranları, *Rüzgâr Gibi Geçti* müzesi, birkaç İç Savaş canlandırması ve daha bir sürü farklı yerel etkinliğin broşürünün sergilendiği noktayı gösterdi. Oradan yeşil-beyaz bir broşür alıp Darren'a uzattı. Üzerinde yandan çarklı, arkasında iki siyah bacası olan, bir düğün pastasını andıran geminin resmiydi. JEFFERSON'IN YEPYENİ EĞLENCESİNİ BAKIN, yazıyordu başlıkta. Broşürde gemideki kumar makinelerinin, yirmi bir masalarının ve *Jeffersonian*'ın güvertesinde duran iyi giyimli ve güzelce bronzlaşmış bir çiftin fotoğrafları vardı; güneş Caddo Gölü'ne dökülen Big Cypress Nehri'nin üzerinde batarken şampanya bardakları tokuşuyordu.

Darren neye baktığını ya da Gaines'in ne sattığını anlayamadı. "Texas'ta kumar yasak," dedi.

"O sadece şov için," dedi resepsiyonist. İsim kartında SHAWNA yazdığını gördü. Kadının iri kahverengi gözleri vardı ve yenmiş tırnakları ojeliydi. "Şu anda sadece deneme sürüşünde olan

bir gemi, Bay Gaines mürettebatı getirdiğinde böyle söyledi. Henüz binilemiyor bile. Ama gidip görebilirsiniz. Adliyeden birkaç kilometre uzakta, demiryolu köprüsünün altında duruyor. On dolara mal olur ama," dedi Shawna. "Bu arada, odanız ilgili her şey yolunda mı?"

* * *

Gerçekte daha küçüktü. Çimle dolu bir tepeden aşağı yürüdü, paslı demiryolu köprüsünün altındaki Jefferson Turn Basin'i, yani Jefferson'ın liman şehri olduğu ihtişamlı günlerde Big Cypress'deki gemilerin dönüş yaptığı yer olarak tanımlanan tabelayı geçti. Aslında önünde duran, bacası ve yandan çarkı dekorasyon olarak yerleştirilmiş, normalden büyük bu "buharlı gemi" akla, Jefferson'ın Texas ticaretinin baş tacı olduğu, buharlı gemi seyahatinin sofistike olmaktan öte rahatlığın zirvesi kabul edildiği ve Texas'tan New Orleans'a, St. Louis'e ya da Mississippi Nehri üzerindeki diğer yerlere gitmenin tek yolu olduğu, kasabanın zenginlik ve cazibe dolu günlerini getiriyordu. Yemek salonları, şık balo salonları, sigara içme salonları ve erkeklerin kart oyunlarında bahse girdiği odalar mumla aydınlanıyordu. O dönemlerde gemiler tehlikeliydi de. Darren'ın sadece birkaç metre arkasında, bir hayalet gemi anısına yapılmış *Mittie Stephans*'ın soluk duvar resmi duruyordu.

Tarihteki en ölümcül buharlı gemi kazalarından biriydi. Yaklaşık yüz elli yıl kadar önce çıkan yangında gemi sulara gömüldüğünde, o soğuk gecede Caddo Gölü'nün ortasında altmış insan donarak ölmüştü. *Mittie Stephans*'ın enkazını herkes hatırlıyor olsa da, 1870'lerde Caddo Gölü'nde buharlı gemi geçişleri tamamen durdurulana kadar kazalar olmaya devam etmişti. Sandler Gaines'in neden böylesi paslı bir tarih üzerine eğlence sektörü kurmak istediğini bir türlü anlayamıyordu. Ve artık bu girişimi iyice inceleyecek veya birazcık içine bakacak zamanı kalmamıştı.

Arkasından hızla gelen ayak sesleri duydu, sonra Memur Briggs'in sesi geldi. "Buldum sizi." Darren döndüğünde genç memurun içinden sosis ve dereotlu salatalık turşusu sarkan beyaz sandviç ekmeğini ısırdığını gördü. "Sabah altıdan beri Cardinal'ın önünde bekliyorum," dedi. Güneş hâlâ Big Cypress Nehri'nin karşı yakasında yükseliyor, ışık suyun yeşilimsi yüzeyine altın pırıltılar saçıyordu. Saat yediyi çok az geçmişti ama Briggs oldukça enerjikti. "Herhâlde bir şekilde yanımdan geçip gittiniz. Haberler on beş dakika önce geldi," dedi, sarı tuğladan adliyeyi başıyla göstererek.

Darren *Jeffersonian*'a son bir bakış atıp döndü ve sudan uzaklaşarak kasabaya giden tepeyi tırmanmaya başladı. "Mahkeme kararı mı geldi?" diye sordu.

"Eğlence başlıyor."

* * *

Darren karavan parkına döndüğünde Gil Thomason çoktan kelepçeli bir hâlde ekip otosunun arkasına bindirilmişti. Birkaç memur ve Şerif Quinn toplanmıştı, hepsi, gözleri yerde, çıplak ayaklarıyla toprakta bir şeyle bulmaya çalışırcasına daireler çizen Marnie King'i sakinleştirmeye çalışıyordu. Yüzünü mosmor eden öfkesini ve sümüklü gözyaşlarını durdurmaya çalışan memurdan kendini kurtardı. Ağlıyor, dinleyen herkese o pisliğin kendisine ait olmadığını söylüyordu. "Kredi kartları dolandırıcılığını ve uyuşturucuyu, tüm bu pisliği çocuklarımın gözü önünde yaptığımı düşünüyorsanız kafayı yemişsiniz." Gil'in kelepçeli olarak oturduğu arka koltuğun penceresini parmağıyla dürttü. "O orospu çocuğunu hapse atın, umurumda değil. Beni ve çocuklarımı bu işe bulaştırmayın, yeter. Hatta beni de alın, umurumda değil. Size bu orospu çocuğunun yaptığı her şeyi, babamın karavanına getirmemeye söz verdiği tüm pislikleri anlatırım. Hemen anlaşma yaparım. Sadece oğlumu istiyorum ben." Yeterince zamanı ve

gücü olsa Gil'e ve onun "kahrolası kalın kafasına" temas edebilecekmiş gibi ellerini ekip otosunun camına vurdu. Quinn nihayet onu kollarından yakaladı, neredeyse yerden kaldırıp, gerçekten bir şeylere zarar vermeden önce arabadan uzaklaştırdı. Kadının avuçları sıcak kömüre değmiş gibi kırmızıydı.

Kalabalık toplandı. Marnie ve Gil'in komşuları suç mahaliyle Darren'ın asla izin vermeyeceği bir yakınlıkta duruyordu. Sakallı adam Bo, yani Gil isterse Darren'a karşı ekibi toplamayı teklif eden kişi, kollarını sıkıca göğsünde bağlamış hâlde dikiliyordu. Karısı mı, kız arkadaşı mı yoksa kız kardeşi mi olduğu anlaşılmayan kadının kuru dudaklarının köşesinden sigara sarkıyordu. Sağ eliyle telefonunu kaldırmış polislerin yaptıklarını çekiyor, sigarasını içerken arada yorumda bulunuyordu. "Görüyor musunuz, buranın nasıl olduğunu, beyazlar evlerinden sürüklenip çıkarıldığında bu ülkenin ne hâle geldiğini görüyor musunuz? Bu dönek sahte polislerin kendi hâllerindeki iyi beyazlara neler yaptığını görüyorsunuz işte."

Darren kadına birkaç adım gerilemesini söyleyince kadın ayağının dibine tükürdü. Darren ona burada vatandaşlık haklarının ihlal edildiğini düşünüyorsa polislerin siyahlara yaptıklarının aynısını yapabileceğini söyledi. "Tabii benden tavsiye, önce tavırlarınıza çekidüzen vermek isteyebilirsiniz."

"Duydun mu, Şerif? Bu zenci beni tehdit etti."

Quinn, Marnie'yi neredeyse tüm gücüyle sıkı sıkı tutmaya devam ederek döndü. İkisi de Darren'ı aynı anda gördü. Marnie kafesteki bir boğa gibi Şerif'ten kurtulup kırmızı toprağın üzerinde Darren'a doğru atılarak ona yalvaran gözlerle baktı. Kolunu tuttu, parmaklarını gömleğine, kemiğine değecek kadar gömdü. Darren kendini çamurun içinde taş kesilmiş gibi hissetti, kadının acısıyla yerine saplanmıştı. "Levi'yi buldun mu? Oğlumu buldun mu?"

Bo kızılımsı sakalını kaşıyıp başıyla Darren'ı işaret etti. "Dün akşam Leroy Page'le oğlan hakkında ne konuştuğunu sorsana."

Şerif Quinn, Darren'a dün aralarında oluşan samimiyeti kolayca bozan bir bakış attı. Çok öfkelenmişti. "Page'le mi konuştun?"

"Cuma akşamı gördükleri hakkında bildiklerini netleştirmek istedim."

Marnie bakışlarını Darren'dan Şerif'e çevirdi. "Bay Page Levi'yi mi görmüş? Oğlumun nerede olduğunu biliyor mu?"

Ekip otosunun arkasında Gil camdan, nefesi arka camı buğulandıracak kadar yüksek sesle bağırdı. "O çocuğa elimi bile sürmedim."

Marnie de bağırarak karşılık verdi. "Daha iki gün önce onu kırbaçladın, vücudunda sümüklü böcek büyüklüğünde kanlı yara izleri bıraktın. Günlerce doğru düzgün oturamadı."

"Kapa o çeneni, Marnie!"

"Siktir git, Gil."

"Page," dedi Gil, arabanın arkasında kendi nefesinin buğusundan neredeyse görünmez olmuştu. "Görmüyor musunuz? Kiliseyi yakmaya çalıştığından beri o yaşlı adam Levi'ye kin besliyordu, evini işaretlediğinde deliye dönmüştü."

"Şu Ranger'a kendinden olanları koruyup korumadığını sorsana," dedi sakallı adam, karısı, kız arkadaşı ya da her neyiyse, olayı telefonuyla kaydederken. Darren ikisinden, kameranın çatlamış lensinden uzaklaştı; rozetini yeni geri almış bir Ranger olarak kameraya alınmasının potansiyel risklerini biliyordu. Sırtını telefon kamerasına dönerek Quinn'e, "Çocuğun faili olarak mı onu tutukladınız?" dedi.

"Hayır," dedi Quinn, karavanın açık kapısını gösterdi. "Çalıntı kredi kartları, uyuşturucu zulası ve alet edevatları, bir de Marshall'daki Walmart'tan çalınmış bir sürü şey bulduk. Çocuğa ne olduğunu araştırırken onu bunlardan ötürü içeride tutacağım." Hopetown'ın diğer tarafındaki yeşil tepelere doğru baktı. "Pek umutlu değilim, Ranger, o kadarını söyleyeyim."

Darren özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum gerçekten. Page'i anlamak ve Levi'nin fotoğrafına ne tepki vereceğini görmek istedim."

"Yok canım, oğlanı bebekliğinden beri tanıyor."

Darren başıyla onayladı. "Aklım suya gidip geliyor. Orada kaybolmadığına emin miyiz? Belki teknede bir sorun falan çıkmıştır?"

Quinn kıyıya kırk beş metre kadar uzaktaki, zamanla yıpranmış, ahşabı griye dönmüş, çatısı çürümüş kayıkhaneye doğru bakıp başını salladı.

"Tekne geri döndü, Ranger. Page'in ifadesi de dahil her şey Levi'nin kıyıya döndüğünü gösteriyor. Onu gördüğünü söylüyorsa inanmamak için hiçbir nedenim yok. Bu da onu, oğlanı canlı olarak gören son kişi yapıyor. Nokta."

* * *

Sonuçta Gil'i kredi kartları ve uyuşturucudan, Marnie'yi ise aptal gibi davranmanın, on beş metre mesafedeki herkese bağırıp çağırıp küfür etmenin Texas kanunlarındaki maddesi neyse ona dayanarak arabaya koyup götürdüler. Gösteri bitince Bo ve karısı, kız arkadaşı ya da kız kardeşi video çekmeyi bırakıp minibüsüne döndü. Darren, art arda içeri girerlerken minibüsün yana doğru eğilişini izledi. Karavanlar, minibüsler ve tekne evlerin arasındaki toprak yol aniden sessizleşti. Darren karavanın içine bakınca arkada kalmaları emredilmiş birkaç memuru gördü. Ve Hopetown'ın beyaz sakinleri bu tiyatronun, Marnie'yle Gil'i taşıyan iki ekip otosunun gidişiyle beraber bitmesinden memnun görünüyorlardı. Hiç kimse polislerin dikkatini yamalı konutlarına çekmek istemiyordu. Kapıların çarpılarak kapandığını duydu. Kilitlerin yerine geçme sesi geldi. Tek başına Marnie'nin karavanının merdivenlerinden çıktı.

İçerisi limonlu sprey cila kokuyordu, otuz yıllık, elli beş metrekarelik, bazı yerleri kopup yıpranmış mat halıyla kaplı karavanı güzelleştirme çabaları belli oluyordu. Üst üste iki çamaşır sepeti giysi dolabı olarak kullanılan, plastik rafları kıyafetlerle neredeyse tavana kadar dolu iki küçük yatak odası vardı. Şerif'in memurları içeriyi darmadağın etmişti. Kitaplar, video kasetler, fotokopi kâğıtları, bir yığın fiş, eski oyuncaklar ve birkaç araba parçası yere ve her açık alana yayılmıştı. Ancak yüzeyler yine de pırıl pırıldı. Birisi ahşap paneli beyaza boyayarak karavana hafif bir plaj kulübesi havası katmıştı. Ve birisi özenle büyük deniz kabuğu desenli mavi keten perdeler dikmişti.

"Bunları Levi yaptı." Darren döndüğünde ergenlik çağında, solgun görünümlü bir kızın yatak odalarından birinin kapısında durduğunu gördü. Kızın arkasında bir çift kişilik yatak ve iki tek kişilik yorgan olduğunu fark etti, birinin üzerinde eskimiş bir Hannah Montana resmi vardı, şeftali rengi tenin bazı yerlerinde kumaş pul pul olmuştu, diğer yorganaysa Pokémon desenli bir nevresim takılmıştı. "Beden dersinden atılınca koçu ceza olarak ona ev ekonomisi dersi aldırdı. Ama bence güzel görünüyorlar." Kız yumuşakça, "Ben Dana," dedi.

"Erkek kardeşin başını bir hayli belaya sokuyor gibi görünüyor."

"Aptal bir çocuk işte, burada sıkılıyor."

"Sıkılan çocukların çoğu etrafına korku salmıyor." Ona sırtını dönerek karavanı incelemeye devam etti. Texas Aryan Kardeşliği'yle tek bağlantı, kimsenin kapağını açmadığı bir *Kavgam* baskısı, Konfederasyon bayraklı kurulama bezleri ve ailenin tüp gaz doldurma faturasının arkasına çizilmiş SS yıldırım sembolü ve TAK armasından başka bir şey bulamadı. Belli ki Gil Thomason bir sahtekâr, organizasyonun gücünü elinde tutanlarla bağlantısı olmayan bir TAK özentisiydi. Bulduğu klasörlerdeki fotokopileri çekilmiş kâğıtlarda üye listeleri ya da toplantı notları değil şar-

kı sözleri ve nota kâğıtları vardı. Birisi Johnny Cash'in "Cry, Cry, Cry"ını, Darren'ın karavanda göremediği gitarla çalmayı öğreniyordu. Yeterince görmüştü. İşin geri kalanını Jefferson'daki şerif ofisinin sorgu odasında halledecekti. Hatta Gil'in Kardeşlik'le çalıştığını gösteren bir şey olmaması onu Bill King ve Ronnie Malvo cinayetiyle ilişkilendirmeyi daha kolay hâle getirebilirdi. *Belki de adalet bir şiirdir*, dedi kendine yeniden, belki de içinden hangi sanatı çıkarabilirsen odur.

"Buradaki tek kişi bendim," dedi Dana arkasından.

Ona döndüğünde kızı plastik derisi soyulan ucuz botlarının ucuna bakarken yakaladı. "Şerif'e yalan söylediler. Bütün gece bekledik derken, hani? Saçmalık. Jefferson'a, Marshall'a ya da saat ikiye kadar nerede kaldılarsa oraya gittiler, ikisi de fena hâlde sarhoştu. Annem ancak güneş doğduğunda ayılıp Levi'nin evde olmadığını anladı. O zamana kadar ben çoktan Rosemary'yi aramıştım. Yani orada olmadığını biliyordum."

Ve Bill'i arayan da Rosemary olmalıydı.

"Benim hatam," dedi Dana, gözleri yaşlarla doldu, boğazında bir delik oluşturan acıdan ötürü akan ucuz rimeliyle siyah damlalar hâlinde ağlamaya başladı. "Onu suya ben gönderdim. Teknenin anahtarlarını verdim. Yanımdaki kişi gittiğinde de..." Eskimiş botlu, rakun gözlü bir kız için fazla resmi bir kelimeydi. Darren kendisini utandıran bir acıma hissetti. Kız her şeyi yoluna koymaya, bu rozetli adamın küçük karavanın ve annesiyle erkek arkadaşının ne kadar berbat olduğunu görmesini, bu siyah adamın kendisine beyaz bir pislik gibi bakmamasını sağlamaya çalışıyordu. Gerçeği söylemek için Marnie'yle Gil'in gitmesini bekleyecek kadar zeki olduğu için onu takdir etti.

"Arkadaşım gittiğinde bekleyen, hava kararırken etrafı kolaçan eden bendim," dedi. Sonra annesi kadar güçlü ve çaresiz bir şekilde kolunu tutarak Darren'ı şaşırttı. Onu karavanın mutfak lavabosunun üzerindeki dikdörtgen pencereye doğru çekti. Ora-

dan kayıkhane net bir şekilde görünüyordu; Quinn'in memurları teknenin yerinde olduğunu doğrulamıştı. "Ve bakın, söylüyorum, yaşlı adam yalan söylüyor. Yoksa ben görürdüm."

"Ama kardeşinin tekneyi geri getirdiğini göremediğini kabul ettin."

"Bay... Ranger, ben kimseyi görmedim. Ne Levi'yi ne de devriye gezen Leroy Page'i."

"Bay Page'i görmemiş olman mümkün mü?"

"Kalçasında kırk beşlikle ve atla gezen siyah bir adamı görmeyecek miyim? Buralarda..." -bu kısmı Darren'ın alınmasına yol açmadan, nazikçe söylemeye çalıştı- "öyle şeyler mutlaka fark edilir. Bay Page ve o yerliler devriyeye çıktığında atların nal sesleri gelir gelmez karavanlardaki insanlar çıkıp merdivenlerine oturur ve kendi silahlarıyla gösteri yapar. Bazen uyarı olsun diye ateş ederler. Başladılar mı mutlaka görürsün." Başını eğip, soyulmuş siyah ojeli, tırnakları yenmiş ve parçalanmış ellerine baktı. "Leroy yalan söylüyor, öyle olmak zorunda."

13.

Darren Jefferson'daki Marion İlçesi Şerifi'nin minik bürosuna girdiğinde Quinn birkaç memuruna, "Page'e göz kulak olunmasını istiyorum," diyordu. Büronun tamamı Cardinal Hotel'de kaldığı süitten çok da büyük değildi. Resepsiyonda yetmiş yaşlarında beyaz bir kadın oturuyordu. Kadın burası suçluların incelenip sıralandığı, doğrudan ilçe hapishanesine bağlı bir karakol değil de emlak ofisi veya pediyatri kliniğiymiş gibi masaya bir kavanoz çilekli şeker koymuştu. Kestane rengi kırlaşmış saçları mükemmel bir şeklinde kabartılmış ve spreylenmiş resepsiyonist Darren'a şöyle bir bakış attıktan sonra, "Diğerleri şurada," dedi.

"Diğerleri" dün geceki takım elbisesini giyen Greg Heglund'la ondan biraz daha yaşlı, siyah takımı ve kravatıyla fazla resmi görünen başka bir federal ajandan oluşuyordu. İkisi koridorda Şerif Quinn ve memurlarını takip ederken kafalarını birbirine yaklaştırmıştı. Darren yaklaştığında son yirmi dört saatte ona karşı epey soğuyan Quinn gergin bir şekilde başıyla selam verip, "Thomason senindir," dedi. O kadar görev aşkıyla hareket ediyorlardı ki memurlardan biri Darren'a Gil Thomason'ın olduğu sorgu odasına kadar eşlik etmeyi teklif ettiğinde Darren geride kalarak, daha önce başka bir federal ajanla bu kadar süratli yürüdüğünü görmediği Greg'le konuşmayı denedi.

Greg, Quinn'e, "Biz Bay Page'in evi için arama izni almaya çalışacağız. Eğer bu düşündüğümüz şeyse Büro federal iddianame oluşturmak için bütün zamanını ve kaynaklarını harcamaya hazır," diyordu.

Darren, Şerif'in yanında sözü Quinn'e vererek kendisini büs-bütün görmezden gelen arkadaşına, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Bay Thomason, Bay Page'in kendisine ve Marnie King'e tacizde bulunduğunu, Levi King'i şiddetle tehdit ettiğini açıklayan yeminli bir ifade imzaladı. Dört gündür bu çocuğu ne gören var ne duyan, yani ortada olanın peşine düşme zamanı geldi. Ajan Heglund, FBI'ın cinayet soruşturmasının başına geçirildi, biz de elimizden geldiğince yardımcı olacağız."

Greg sonunda ona baktığında Darren yüz ifadesinde mahcubiyet gördü, davanın gidişatı iki adam arasındaki kardeşliğe yakın ilişkiyi o kadar inceltmişti ki deliklerinden sızan soğuk hava hissedilebiliyordu. "Leroy Page bir numaralı şüphelimiz."

Demek aradığın nefret suçunu buldun.

Bu sözleri kendine sakladı, arkadaşıyla böyle yüzleşemezdi. Ancak aralarında bir uçurum oluşmuştu. Yirmi küsur yıllık arkadaşlığın sonunda, tenlerinin rengi ayaklarına dolanmış, ikisi için de birbirini kaybetmeden diğerine uzanmanın imkânsız olduğu bir hâle gelmişti. Yoksa yalnızca işlerini bildikleri en iyi şekilde mi yapıyorlardı? "Peki Thomason?" diye sordu Darren. "Uyuşturucular?"

"Onun yakın zamanda eve dönmesi mümkün değil," dedi Quinn.

"Peki sizce o bunu bilmiyor mu? Bence kendi kıçını kurtarmak için ağzına geleni söylüyor."

Darren'ın da istediği bu değil miydi? Ronnie Malvo cinayetinde Thomason'un Bill King'in ismini vermesi için suçluların kendini kurtarma içgüdüsünü kullanmak? Tembel polis soruşturmasının her iki tarafı da etkileyebileceğini tahmin etti. "Sırf uyuşturucu suçlamalarının yolda olduğunu bildiğinden kendini kurtarmak için Leroy Page hakkında masallar anlatıyor."

"Sadece o değil," dedi Greg. "Marnie King, Leroy Page'in silahlı ekibiyle at sürerek insanları Hopetown'dan kaçırmak için korkut-

tuğunu ve oğlundan özellikle hoşlanmadığını doğruladı. İkisi konuşmuş, yetişkin adam çocuğa küfretmiş."

"Evine sprey boyayla zenci yazan, yerlilerin kutsal kabul ettiği, ibadet ettikleri yeri yakmaya çalışan çocuğa."

"Bunlar da iddianamede olacak," dedi Greg. "Tahrik nedeni olarak."

Darren, konusunu doğru düzgün takip edemediği bir korku filminin sonuna yetişmiş gibi hissetti. Ama ekrandaki herkesin berbat kararlar verdiğinden emindi. *Durdurun şunu*, diye bağırmak istedi. "Kızla konuştum. Dana'yla, Marnie'nin diğer çocuğu," dedi, şimdi doğrudan Greg'le konuşuyordu. "Gil'le Marnie'nin bütün gece eve gelmediklerini söyledi. Levi'yi arayan oymuş ve Leroy Page'in o akşam dışarıda olmadığını, Levi'yi görmemesinin imkânsız olduğunu söyledi."

"Yani yaşlı adam çocuğu canlı gördüğü hakkında yalan mı söylemiş?" dedi Quinn. "Bu durum onu kesinlikle aklamıyor."

Darren söze girdi: "Page'i şüpheli saymanızın tek sebebi çocuğu gördüğünü söylemesi. Eğer kafası karıştıysa, geceleri birbirine karıştırdıysa..."

"Üzgünüm D ama bu dediğin doğru olamaz," dedi Greg. "Yaşlı adamın Levi King hakkındaki ifadelerini, şimdi de ek olarak oğlanın annesini ve onunla aynı evde yaşayan erkek arkadaşını dinledik." Aralarının iyi olduğu konusunda güvence almak için Darren'a baktı. "Endişelenme, her şeyi özenle halledecek, büyük jürinin önüne götürmeden önce her taşın altını arayacağız. Bu işi sıçıp batırırsak bize pahalıya mal olur." *Güven bana*, diyordu gözleri. *Taktik yapıyorum. Oyunun uzaması daha hayırlı.* Ancak bunun üzerine beyaz adamların önünde –yani diğer federal ajanla Şerif Quinn'in– önünde şunları söyleyerek her şeyi mahvetti: "Eğer ırklar tam tersi, siyah çocuk ölüp beyaz komşusu onu tehdit etmiş olsa, komşu şüpheli olurdu." Greg'in Darren'ın ırkını ve kendini haklı çıkarmak için, siyahlarla beyazların birlikte yaşa-

dığı bir yerde birinin bunu yapmaya hakkı olduğunu varsayması Darren'ı daha önce hiçbir şeyin yapmadığı kadar incitti.

"Ölse mi?" dedi Darren. "Ceset yok. Dosya yok, Greg."

"Göreceğiz," dedi Quinn, destek verir gibi elini Greg'in omzuna koyarak.

* * *

Darren'ın sorgu odasında Gil Thomason'la geçirdiği vakit, aşırı içtikten sonra işemeye gitmek kadar verimsiz ve nahoştu. Başı da fena hâlde ağrıyordu. Bu dosyanın gidişatından, Leroy Page'e karşı duyduğu şüphelerden ve Greg'in doğru şeyi yaptığına dair ukala tavırlarından dolayı Darren dikkatinin dağıldığını kabul ediyordu. Dana'ya ve kardeşi için döktüğü yaşlara inanıyordu. Fakat yaşlı adam neden kaybolduğu akşam Levi'yi gördüğü yalanını söylemişti?

Gil de tam olarak işbirliği yapmıyordu. Bir kollarını sıkıca göğsünde kenetleyip ahşap sandalyeyi arka ayaklarına doğru iterek soğuk davranıyor, sıkılmış ve nereye varacaklarını merak edermişçesine Darren'a ırkçı söylemlerde bulunuyordu. *Zenci. Rakun. Zencikun. Hamamböceği. Rozetli maymun.* "Ortalama bir siyah adamın IQ'sunun beyaz birine göre yirmi puan düşük olduğunu biliyor muydun? Yani muhtemelen rozet olsun ya da olmasın, senden çok daha zekiyim, Ranger."

"IQ kelimesinin açılımını söyleyebilirsen inanırım," dedi Darren.

Gil bir anlığına gerçekten durup düşündü. Cevap, içine gömülü şaka kadar basit olduğundan kelime oyununu bulmak için iyice beynini çalıştırdı ve sonunda ağzı açık, sürüklenen bir ağaç kadar aptal bir hâlde kalakaldı. Ve bunun üzerine iyice sinirlendi. *Zenci. Rakun. Bonus kafa. Siktiğimin karabaşı.*

Bronzlaşmış, kuvvetli kollarında tek bir dövme dahi görünmü-

yordu. Boynunda da aynı şekilde akne izleri ve şakakları boyunca uzanan saç çizgisinden başka bir şey yoktu. Darren, Gil Thomason'un karavanındaki *Kavgam*'ın ufuk açıcı anlamını bilmeyi bir yana bırak, Hitler'in kim olduğunu bildiğinden bile emin değildi. Ve on beş dakika sonra Gil'le yeterince zaman kaybettiğine karar verip yapacağı kirli pazarlık için iştahını kaybetti; ne de olsa koca bir ormanı küle çeviren şey iyi bir neden için yakılan ateşti. Memurlardan biri gelip Marnie'nin *kendisiyle* konuşmak istediğini söylediğinde karakoldan çıkmak üzereydi.

* * *

Marion İlçesi merkez karakolunda iki sorgu odası olmadığından Marnie bunca zaman boyunca radyatörün fazla ısıttığı, pencere altlarındaki boyaların döküldüğü Quinn'in daracık ofisine kapatılmıştı. Dava dosyaları her yere yığılmıştı ve Quinn'in yakın zamandaki seçim kampanyasının bahçe tabelaları, ters bir şekilde duvara yaslı duruyordu, tahta kazıklarıysa kilise kulesi gibi tavana dönüktü. Ancak Darren'ın dikkatini çeken Quinn'in masasının ucunda, bir kavanoz dolusu çeyrekliğin yanında duran MAGA* şapkasıydı; âdeta bir siren, bir uyarı sinyaliydi. O zamana dek Şerif'in Marnie'yle işi bitmişti ama Darren'la onu ofisinde yalnız bırakmaya niyetinin olmadığı açıktı. Parmaklarını kenetleyip göbeğinin üzerine koyarak masasına oturdu, karakola çıplak ayak getirilen Marnie çamurlu ayak parmaklarını düz, gri halıya sürterek Darren'ı izledi. Sıcağa rağmen, kadın, Quinn'in masasının karşısındaki sandalyeye otururken titriyordu. İki adam da bu rahatsızlığı üzerine almadı. Darren, Leroy Page'in ailesine karşı tavırlarını abartarak anlattığı için kadına kızgın olsa da, kibar davranacak kadar meraklanmıştı. Marnie'nin boynunu kaldırma-

* Make Amerika Great Again, yani "Amerika'yı yeniden büyük yap" anlamına gelen, Donald Trump'ın seçim kampanyasının sloganı. (ç.n.)

sını istemediğinden gözlerine bakabilmek için önünde diz çöktü. Kadının gözyaşları kurumuştu ancak gözleri şişkindi ve makyajı akmıştı. Dediği ilk şey, "Gil konusunda üzgünüm," oldu. "Sürekli *zenci zenci* deyip duruyor. Ama onun tek yapabileceği konuşmaktır, sergilediği kadar nefret dolu biri değildir. Tanırsanız anlarsınız."

"Hanımefendi, genelde ilk *zenci* deyişlerinde insanlara notlarını veririm," dedi Darren. "Böyle daha az zaman kaybı oluyor."

"Gil'den nefret etmiyorum aslında."

"Sizin adınıza sevindim."

"Sadece onca pisliği çocuklarımın yakınına getireceğini düşünmenizi istemiyorum," dedi, akan bir damla sümüğü silmek için elinin arkasını burnuna sürttü. "Bill'in bile evde uyuşturucu ve silah bulundurmasına izin vermedim. O tür şeyler için güvenli evler var. Ama Gil daha kabul edilmedi ve aptalın teki."

"Ama o zamanlar Bil'in ne yaptığını bildiğiniz kesin," dedi Darren.

"Çok fazla şey biliyorum," dedi Marnie. "Çocuğumu bulursanız istediğiniz her şeyi bilirim. Lütfen, Ranger Mathews, oğlumu bulmanız için yalvarıyorum size." Darren'a, bugün Dana'nın karavanda yaptığı gibi ümitsizce, acımasız bir aynaymış, gözlerinde hayattaki seçimlerinin perişanlığını görüyormuş gibi bakıyordu. Darren'ın da bunların, yenmiş tırnakların, nikotinin sararttığı dişlerin, zaman ve yetersiz beslenme yüzünden buruşmuş tenin ötesini görmeye ihtiyacı vardı. Onu, Rosemary King'in kabaca söylediği gibi, bir çöp olarak değil de bir kadın, birinin kalbi kırık annesi olarak görmek istiyordu. "Bill King hakkında istediğiniz her şeyi hatırlar, her şeyi imzalarım."

İşte, diye düşündü Darren, çantada keklik.

O anda Marnie başını eğdi, gözyaşları tekrar düşerken yüzü kızardı. "Sadece oğlumu istiyorum," dedi. "Ben iyi bir anneyim. Rosemary siktirsin gitsin."

Quinn öne doğru eğilince sandalyesi hafifçe gıcırdadı. "Hanımefendi, oğlunuza olanları öğrenmek için elimizden geleni yapıyoruz."

"Öldüğünü düşünüyorsunuz."

Quinn bu ifadeyi düzeltmedi, bunun üzerine kadın Darren'a döndü. "Açıklayamam ama bebeğimin ölmediğini bir şekilde biliyorum."

"Umudunuzun olması önemli," dedi Quinn. "Ama bizim kolluk kuvvetleri olarak her ihtimali düşünüyor olmamız gerek, hanımefendi. Umut ederken kanıtların elimizden kayıp gitmesine izin veremeyiz."

Kadın Darren'a, "Lütfen bulun onu. Lütfen," dedi. Sonra, "Bill hakkında istediğiniz her şeyi veririm," diye ekledi, sanki burada olmasının asıl nedenini biliyormuş, Texas Ranger'ları kadar önemli bir kuruluşun karavan parkında yaşayan bu oğlan için endişeleneceğine inanmıyormuş gibi.

"Hiç Ronnie Malvo ismini duydunuz mu?" diye sordu Darren, kelimeler ağzından durdurulamadan çıktı. "San Jacinto İlçesi'ndeki TAK'ı?"

Marnie ona bataklık yeşili gözleriyle baktı, Darren'ın kahverengi gözlerinde bunun karşılığını aradı. "Evet evet, Bill'in bahsettiğini duymuştum."

"O hâlde sanırım öldüğünü biliyorsunuzdur?"

"Öldü mü?"

Quinn masasından bu karşılıklı top atışını kaşlarını çatarak izliyor, gözünün önünde değişen sorgunun yönünü takip etmeye çalışıyordu.

"Öldü," dedi Darren. "Öldürüldü, birkaç ay önce."

Marnie başını yavaşça salladı, daha fazla teslim olmayacaktı.

"Peki Bill?" dedi Darren. "Hiç Malvo'yla kanlı bıçaklı olduğundan, ona zarar vermek ya da öldürmek istemesine neden olacak bir şeyden bahsetti mi?"

"Aslında olabilir," dedi kadın dikkatle, anlaşma yaptığını anlasın diye doğrudan Darren'ın gözlerine baktı. "Ama Levi'nin acısı, geceleri uyumamam, oğlum için endişelenmem yüzünden başka bir şey düşünemiyorum. Ama oğlumu bulursanız üzerine düşüneceğim ve bahse girerim aklıma gelecek."

Darren iç çekti ve duruşunu iyice dikleştirdi.

Buna karşılık Marnie panikledi, onu, son umudunu kaybedeceğinden korktu. "Lütfen," dedi, ayağa kalkarak. "Yaşıyor." Gözlerine kısarak Quinn'e döndü. "O bana inanmıyor." Tekrar Darren'a baktı. "Açıklayamam, sadece... Babam öldüğü gün, koltuğunda *Hogan's Heroes*'un tekrarını izlerken kalbi durmuş. Eve döndüğümde hâlâ televizyonda aynı şey oynuyordu. Ama biliyordum. Daha kapıyı çalmadan öldüğünü anlamıştım. Açıklayamam. Kasabadayken içime bir ürperti geldi, hemen eve koştum." Gözyaşları aktı, yeşil gözleri ıslandı ve Darren bir kere daha Caddo Gölü'nü düşündü. "Oğlum Levi hâlâ hayatta. Biliyorum."

14.

Yarım saat sonra telefonda konuştuklarında bu olayın bir kısmını Wilson'a anlattı. Nihayet asıl görevi için bir şey yapıyordu. Texas Aryan Kardeşliği suçlamalarının kayıp parçalarından biri olan Bill King'e yükleyebileceği bir şey çıkmıştı. "Ronnie Malvo?" dedi Wilson telefonda. Ardından inanmıyormuşçasına *puff* benzeri bir ses çıkardı. Darren yalnızca birazcık anlatmaya, sonradan fikrini değiştireceği bir söz vermemeye dikkat etti. Marnie King'le hemfikir olana kadar her şeyi bırakmaya hazırdı: "Oğlumu bulursanız Bill King'i hayatının geri kalanı boyunca hapiste tutabilirsiniz," demişti, Quinn'in ofisinden çıkarken. "Bir şey bildiği belli," dedi Darren patronuna. "Ama çocuk yüzünden dikkati dağınık, anlayacağınız üzere bu konuda konuşmaya hazır değil."

"İyi bulmuşsun, Mathews." Wilson'ın sesinde belli belirsiz bir gurur olsa da bütün konuşmayı gölgeleyen şüphe sisini gizleyemiyordu. "Yani bunun altından bir şey çıkarsa sadece Ronnie Malvo'ya olanları açıklamakla kalmaz, Bill King'e karşı hem ağırlaştırılmış cinayet hem de komplo suçlamaları oluşturur. Ve tekrar soruyorum; San Jacinto İlçe Bölge Savcısı'na bu tür bir şeyden bahsetmediğine emin misin? Onlar da bu olayı çözmeye çalışıyor, hâlâ senin hakkında sorular soruyorlar ve sonra böyle bir şey kucağına düşüyor..." Duraksayarak Darren'a onun için mantıklı bir açıklamada bulunma fırsatı verdi. Basit olmasını istediği belliydi ancak hikâyeyi Darren'ın satmasına, bu konuşmanın üzerine sis gibi çöken pis kokuyu dağıtmaya yardım etmesine ihtiyacı vardı.

"Sizi bilmem ama bana küçükken bir atın ağzına çok yakından bakmamayı öğrettiler, özellikle de ucu federal bir davaya varıyor sa.

Wilson hafifçe güldü. Darren ofis sandalyesinin gıcırtısını duydu ve yaşlı adamın arkasına yaslandığını, başının neredeyse arkasındaki çerçevelenmiş başarı belgeleriyle dolu duvara çarpıyığını hayal etti. "Eh, bu bana Vaughn'u Malvo davası için geri aramamak için bir neden sağlıyor. Elimizde gerçekten bir şey olduğundan emin olana dek bekleyeceğim."

Darren boğazındaki yumruyu yutkundu. "Yine mi aradı?"

"Önemli değil."

Teğmeninin üzerinden ağır bir yük kalkmıştı sanki. Wilson'ın sesi yumuşadı, neredeyse neşeliydi. "İyi iş çıkardın, Ranger," dedi. Bunun kolaylığı, yetiştirilme şekline tamamen ters düşmesi Darren'ın midesini bulandırdı. Her konuda doğrudan şaşmayan amcalarını düşündü. Ronnie Malvo çakma bir adaletten fazlasını hak ediyor olsa bile yaşlı siyah bir adamı hapisten kurtarmak için yalan söylemek onurlu bir hareket miydi? Yaptığı herhangi bir şeyi gerçekten haklı gösterebilir miydi? O anda, yaptığı her şeyi geri almak istedi.

Durumu biraz daha eşeleyene kadar bilgiyi kimseye anlatmaması için Wilson'a söz verdirtti. Ve tabii bir de çocuk meselesi vardı. Bir süre Marion'da kalmasının mantıklı olacağından bahsetti. "Tabii tabii," dedi Wilson, hâlâ Darren'ı Bowie İlçesi'ndeki Telford Unit'e sokmaya çalıştığını ekleyerek. "Ama zor oluyor."

"Engel olan ne?"

"Adliye Departmanı'ndaki birileri izin çıkarma işini ağırdan alıyor. Ama endişelenme, seni bir şekilde Bill King'in önüne çıkaracağım."

Darren şu anda hiçbir konuda bu kadar isteksiz değildi. Fakat bulaştığı karmaşanın stresini bastırıp, "Elbette, efendim," dedi.

* * *

Wilson'la konuşması bittiğinde Hopetown'a giden yolu yarılamıştı bile.

Yaşlı adam ön kapıyı açmadı. Atlar ahırlarındaydı ve Buick öndeki çim alana park edilmişti ancak Leroy Page'den herhangi bir iz, açık bir pencere ya da eski radyodan gelen bir ses yoktu. Ama müzik duyuluyordu. Mızıka, davullar ve bir çeşit flüt; ses tiz, zayıf ve aynı zamanda sıcaktı, davullar neredeyse hoş, kalp ritmi gibi kadar tanıdık geliyordu. Çok sevdiği caz türünde değildi, havada kutsal bir şeyler vardı ve aklına ilk olarak Hopetown'ın biraz üzerindeki kulübe şeklindeki barakayı, yeni kesilmiş çimlerin yemyeşil olmadığı tek yeri, yani kiliseyi getirdi. Böylesi bir müzik bir ibadethaneden geliyor olmalıydı. Barakanın etrafında yarım daire çizerek giriş kapısını arıyordu ki arkasında bir adamın uyaran, kalın ve ani sesini duydu. "Senin ve diğer domuz memurların burada yeri yok."

Darren döndüğünde annesinin sarı evinin verandasında duran Donald Goodfellow'u gördü. Bacaklarının arasındaki davulun üzerine bir tüfek yerleştirmişti. Yanında ahşap bir flüt tutan oğlu Ray ve Darren'ın tanımadığı, kot gömleğinin ön cebine mızıka ve aynı şekilde on beş santimetre uzunluğunda, güneş ışığını Darren'ın gözüne yansıtacak kadar cilalanmış ceviz saplı bir Buck bıçağıyla oturuyordu. Darren gözlerini kısıp temkinli bir şekilde adamlara yaklaştı. Önce netleştirmesi gereken şeyler vardı. "Memur değilim beyefendi, Şerif'e hesap vermiyorum. Karşınızda bir Texas Ranger'ı var, şimdi sizden kibarca o silahları kaldırmanızı rica ediyorum. Bunlara hiç gerek yok." Bıçak deri kılıfına girdi. Darren, Donald Goodfellow'un henüz tüfeğini kaldırmadığını fark etti. "Bay Page'i arıyorum," dedi.

"Buraya uğrayan diğer polisler de arıyordu."

İşte o zaman mekânı, Bay Page'in arazisini koruduklarını anladı. "Benim bir alakam yok, Bay Goodfellow," dedi.

Ray, Darren'a dik dik baktı. "Burada olmaya hakkın yok."

"Texas yasalarıyla yönetilen her yerde bulunmaya hakkım..."

"Tik tak, tik tak," dedi Ray, çenesini dikleştirerek. "Yerinde otur sen." Babası ona ters bir bakış atınca Ray'in çenesi kaplumbağa gibi içine çekildi.

"Ne oluyor burada?" Margaret Goodfellow tel kapıyı açarak başını dışarı uzattı. Bakışları olay yerinde, gergin bir şekilde duran Darren'ın ve tüfeğini çıkarmış oğlunun üzerinde gezindi. "Donald, hemen onu kaldır." Annesinin sözleri belli ki Ranger'ınkinden daha etkiliydi çünkü Donald tüfeği davulunun üzerinden kaldırarak ayağının dibine yerleştirdi. "Öğle yemeğinde *dush'-cut* ve *dah-bus* var," dedi kadın Darren'a. Genç Ray Goodfellow'u kızdıran açık bir davetti.

"Leroy'un peşinde, *E'-kah*," dedi.

"Balığa gitti," dedi Margaret, Darren'a. "Ama beklerken bize katılabilirsin."

Diğerlerine gökyüzünün maviliği konusunda tartıştıkları için aptallarmış gibi bakarak açıkça Darren'dan bahsetti. "Ondan hoşlandım. Nazik gözleri var. Müziğe ara verin. Yemek yiyeceğiz."

Darren Mathews'un bir kadından verandasında yemek yeme teklifi alıp reddettiği hiç olmamıştı. Kibar yetiştirildiği için geri çevirmesi mümkün değildi. Bu yüzden sonraki bir saati Margaret Goodfellow'un yemek odasında, ailenin etrafına yerleştiği yer sofrasında bacaklarını büküp oturarak geçirdi. Onlara Donald'ın karısı Virginia ve Donald'dan çok daha genç olan kız kardeşi Saku ya da Sadie –Darren iki ismin de kullanıldığını duymuştu– ve başka bir kadın katıldı. Tombul, daha doğru düzgün yürüyemeyen bebeği yemek boyunca kadının kucağında oturdu ve annesi çömlek kaptan aldığı fasulyeleri altın rengi ekmeğin üzerine koyup üfleyerek oğlanın ağzına verdi. Ekmek hafif tatlı ve pek çok aşçılık maharetinin karışımıydı: Dışı yağla kızarmıştı ve içi donut kadar yumuşak ve sakızımsıydı. Ekmeğin pişmiş fasulyeyle

uyumu mükemmeldi; Jefferson'da yediği her Kreol yemeğini ezip geçerdi. Erkekler onu çoğunlukla görmezden gelse de Margaret Darren'a ailesini, nereden geldiğini sordu. Karşılık olarak kendisi ve Sadie ya da Saku'nun kucağındaki küçük Benji dışında masadaki herkesin Hopetown'da doğduğunu söyledi. O Marshall'daki hastanede dünyaya gelmişti, nesillerdir hastanede doğan ilk çocuktu. "Bir yıl önce ebemizi kaybettik," dedi Virginia yas tutarcasına, Darren'a dilimlenmiş elmanın yanında ikram ettikleri tatlı çaydan bir fincan daha doldururken. "Bu yüzden Hopetown'da doğan son kişi Ray'di. Daha doğrusu Ray ve Leroy'un kızı Erika."

"Onu araziyi satmaya teşvik eden kızı mı?"

Oda o kadar sessizleşti ve o kadar uzun süre öyle kaldı ki Darren evin arkasındaki gölü, kuşların cıvıltısını ve bir yerdeki servilere yuva yapmış leyleklerinin sesini duyabildi. En sonunda Margaret insanlara Darren'a güvenmelerini söylediği bilge tonda konuştu. "Leroy bizi korur," dedi. Darren bunun nasıl olacağını sorduğunda yirmi saniyelik duraksamadan sonra şöyle dedi: "Her şeyin icabına bakıldı."

"Ailenizin buraya nasıl geldiğini sorabilir miyim?" dedi Darren.

"Geçtiğimiz yüzyılın başında Leroy'un ataları bizim atalarımızı Hopetown'a davet etti," dedi, aklında Caddolarla siyahların yan yana yaşadığı bir tür görüntü dönerken gözlerinin çevresi mutlu bir şekilde kırıştı. "Aileyiz biz."

"Halkınızın Texas'a nasıl geldiğini sormak istemiştim," dedi Darren.

Margaret elbisesinin cebinden pipo ve bir paket tütün çıkarırken Darren'a muzipçe baktı. Sadie ya da Saku, annesine kendi evinde içmemesini söylemek yerine bebeği odadan çıkardı. Margaret tütünü yerleştirirken Darren'ı izledi. "Yani sana bu rozeti verip tarihi anlatmadılar, öyle mi?" Mutfak kibritiyle piposunu yaktı, yanan tütün hafifçe kiraz koktu. "Texas atalarımızın evidir,"

dedi, Darren'ı utandıran dikkatli bir sabırla. Mathews ailesine *gerçekte* nereden geldiklerini soran beyazlar kadar aptalca konuşmuştu. *Texas olduğunu biliyorum ama ondan önce...* Amcası Clayton bu soruya sertçe şu cevabı verirdi: "Biz burada yetiştik, Mathews adında bir siyah Texas'ta kabilesini kurana kadar pamuk tarlalarında etimizi kemiğimizi bıraktık. Texas'tan önce birer toz tanesiydik."

Darren eyalet tarihi ve zorunlu göç konusunda cahilmiş gibi konuşmak istememişti, sadece Goodfellow'ları on dokuzuncu yüzyılın ortasında eyaletten sürülen çoğu Texas yerlisinin politik bağlamına oturtmaya çalışıyordu. "Çoğu Caddo'nun Oklahama'ya yerleştiğini sanıyordum. Sizlere orada yer ayrılmıştı, değil mi?" Belli belirsiz gülümseyip piposunu tüttüren Margaret'a baktı.

"Ailem Oklahama'yı hiç görmedi," dedi kadın.

Donald Goodfellow nihayet nakışlı peçeteyi masaya fırlatarak konuşmaya başladı. "Ülkenin bu tarafında pek çok Caddo topluluğu var. Kuzey Texas'taki Red River'da ve Arkansas'ta, Güneydoğu Oklahama'da Kadohadacho ve Louisiana'daysa Natchitoche'ler var. Bu aile, yani biz Hasinai'yiz ve gerçek evimiz Doğu Texas'tır. Ailemizin efsanelerine göre inatçı bir *Caddi*, yani şef tarafından yönetilen küçük bir Hasinai topluluğu Texas'ı asla terk etmemiş. Ne antlaşma ne diğer Caddoların araziyi teslim etme planı ne de onları kovan cani beyazlar varmış. Biz son Hasinai Caddo yerlileriyiz."

"Size bu rozet hakkında bir şey söyleyeceğim," dedi Darren, gömleğinin kumaşını rahatsız edercesine çekiştiren ağırlığa dokunarak. "Ranger'lar, sözde beyaz arazilerden yerlileri temizlemek için toprak sahipleri ve hükümet tarafından kullanılıyorlardı," dedi, şimdiki gibi kahverengi tenli insanların arasında değilse asla bahsini açmadığı ırkçı Texas Ranger'ı tarihini anlatarak. "Aileniz, atalarınız nasıl oldu da yakalanıp kuzeye gönderilmekten kurtuldu?"

Donald annesine bir bakış attı. Kadın piposunu üfleyerek, "Göze batmamanın yolları vardır," dedi. Gülümserken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar âdeta Darren'a göz kırpıyordu. Darren kadının daha fazla konuşmasını beklese de ahır kapısı gibi gelen ancak aslında Margaret'ın evinin arkasındaki kayıkhanenin kapısının açıldığını belli eden bir ses duyuldu. Kadın birden piposunu bıraktı ve ayağa kalktı, elbisesinin etekleri şelale gibi zeminde döküldü. Mavi-kırmızı kumaş şeritleriyle işlenmiş, üzerine sarı boncuklar dikilmiş bir elbiseydi. "Leroy döndü."

Darren ayaklandı, Margaret'a yemek için teşekkür etti ve masasının etrafında kendisine pek de ısınmayan, çoğunlukla sessiz kalan adamlara nazikçe veda etti. Margaret ona duymak istediğini söylediğinde Stetson'unu başına geçiriyordu. "O oğlana zarar vermediğini biliyorsun, değil mi? Leroy altmış yıldır arkadaşımdır. Onu *tanırım*. Asla böyle bir şey yapmaz."

* * *

Bay Page balıkçı ekipmanlarını sürükleyerek, yanında ne soğutucu ne de tek bir kedi balığıyla kayıkhaneden çıktığında Darren yaşlı adamın ön verandasında onu bekliyordu. Hemen konuya girerek neden cuma akşamı Levi'yi gördüğüne dair yalan söylediğini sordu. "Şimdi bunu aleyhinize kullanacaklar," dedi. "Bakın, ne yaptığınızı bilmiyorum ama avukat tutma konusunda ciddiyseniz, şimdi tam sırası."

"Sadece o puşta evimden defolmasını söyledim."

Darren hiddetle ellerini kaldırdı. *Uyarmadın deme.* "Sizin için arama izni çıkaracaklar. Evinizi arayacaklar."

"Güzel," dedi Leroy, Darren'ın yanından evine girdi, balıkçı ekipmanlarını rastgele öndeki oturma odasına bıraktı. "Aşağı taraftaki beyazların evine girmek için arama izni çıkardılar, benim için de aynı şeyi yapmaları gerekecek. Rozetli siyah bir adamın

sırf iyi niyetini kullandı diye evimi aramasına izin vermeyeceğim. Beyazlara yapılan muamelenin aynısını istiyorum."

"O kadar mı yani?" dedi Darren. "Beni bu yüzden mi dışarı attınız?"

"Beğenmedin mi?" Koridordan mutfağa geçti. Saniyeler içinde radyoyu ve buzdolabını açmıştı. Birasını açtı, ardından önceden hazırlanmış, hepsi gevşek bir biçimde yağlı kâğıda sarılmış iki düzine kadar sosisli sandviçten birini çıkardı. Bu görüntü Darren'ı açıklayamadığı bir sebepten dolayı üzmüştü. Radyoda cazvari zydeco müziği çalıyordu, akordeondaki Beau Jocque eve dönüş hakkında bir şarkı söylüyordu; mekâna ve zamana dair anlaşılmaz düşünceler anlatan şarkılardan biriydi. Darren daha önce ayağının altını *ev* kabul eden bir caz şarkısı duyduğunu sanmıyordu. Hayır, ev her zaman tozlu yollarda yürümek, kaçak olarak bir yük arabasına binmek veya usul usul giden bir trenle Jordan'a gitmekti. *Tek ihtiyacın olan motorların uğultusunu duyacağına dair inanç*. Beau Jocque'ye göre ev, annesinin olduğu yerdi. *Çünkü ben oraya aitim*, dedi zydeco tarihindeki en mükemmel gitar sololarından biri çalmadan önce; Batı Louisiana'dan çok Doğu Texas'ı, siyaha boyanmış Fransızları anımsatıyordu. Tenorun gırtlaktan gelen özlem dolu sesi, bu müzikle büyümüş, Camilla'daki eve her gittiğinde amcasının müzik setine caz kayıtları koyan, çünkü oradayken bile *evin* zamanda geriye uzanmak olduğunu bilen Darren'a tanıdık geliyordu. Hâlâ ev fikrini tam olarak kafasında oturtamamıştı. Ev bazen yemekti; ocaktaki bir tencere bezelye ve domuz ayağıydı. Hikâyelerdi. Ancak ona ev hissi veren tek şey müzikti. Eve giden yol Texas cazıydı.

Darren, "Cuma akşamı Levi King'i gördünüz mü, görmediniz mi?" diye sordu.

"Evimde bana yalancı denmesine izin verecek değilim."

"Marnie King'in kızı Dana o akşam devriyede olmadığınızı söylüyor."

"Kızın ne tür bir çöplükte yaşadığını gördün mü?"

"Onu yalancı çıkarmaya çalışmayın."

"Ama benim, bir ev sahibinin ve hayatı boyunca tek bir belaya karışmamış, bu ülkeye hizmet edip gazi olmuş bir adamın yerine onun sözüne mi inanacaksın?"

"Sizi asla görmediğini söylüyor."

"Yanlışı var," dedi Leroy. Biranın yarısını kafasına dikti.

"O hâlde üzerinden birlikte geçelim. Oğlanı gördüğünüzde ne yapıyordunuz?" diye sordu Darren. Leroy Page öyle uzun durakladı ki mutfağın bir yerinden gelen, kuma düşen gözyaşlarını andıran su sesini duydu. Aşağıya doğru baktığında Bay Page'in paçası katlanmış iş tulumunun dizden aşağısının sırılsıklam olduğunu fark etti. Ne çeşit bir balık avlıyordu da neredeyse tüm vücudunu ıslatmıştı? İnce su damlaları, bulanık timsah gözyaşları misali linolyum zemine akmaya devam etti. Yaşlı adam biradan geriye kalanı da içip hafifçe geğirdi. "Yürüyordum," dedi en sonunda.

"Yürüyor muydunuz?" dedi Darren. "At, devriye yok muydu yani?"

"Hiçbir zaman devriyede olduğumu söylediğimi hatırlamıyorum."

Darren söylediğine emindi. Ama beş saniye sonra *devriye* kelimesini kullananın Quinn mi yoksa Page mi olduğunu hatırlayamadı. Page, Donald ve Ray Goodfellow'la ilk karşılaşmalarından sonra not tutmadığı için kendine küfretti. Görev ekibi için bilgi toplamaya, Bill King'in hapse atılmasının ve ailesinin berbat durumunu kendi çıkarı için kullanacağı plana öyle odaklanmıştı ki çocuğu bulmak hep sonradan aklına gelmişti. Ancak Levi King ona gerçek geliyordu. Oğlanın fotoğrafı hâlâ gömleğinin cebindeydi.

"Demek sadece dolaşıyordunuz... Karavanların orada mı?"

"Orası da benim mülküm," dedi Leroy sinirle.

"Silahsız mıydınız?"

"Aptal olduğumu söylemedim."

"Ve çocuğu gördünüz?"

"Çocuğu gördüm," dedi Leroy. "Büyükbabasının teknesini Lester'in eski kayıkhanesine bağlıyordu."

"Konuştunuz mu?"

"Yok. Galiba Margaret'ın kilisesine yaptıktan ve kapıma boyayla çirkin kelimeler yazdıktan sonra ona sövdüğüm için benden korkmaya başladı. Ve hayır, Levi bir şey demedi, ben de demedim."

"Levi'nin ablası Dana'yı karavanın penceresinde gördünüz mü?"

"Karavana bakmadım, sadece yürümeye devam ettim."

Darren iç çekti, şapkasını çıkardı ve başının arkasını kaşıdı. Hikâyenin Leroy'un daha önce anlattığından biraz farklı olması hoşuna gitmemişti, tıpkı adamı korumaya çalışmasından hoşlanmadığı gibi. Greg'le o barda oturduğunu, yirmi bilmem kaç yıllık en yakın arkadaşının ona, siyahlar ve köklerine duyduğu hürmet duyguları söz konusu olduğunda -özellikle de ileri yaştaki siyah erkek ve kadınları koruma ve kollama içgüdüsü devreye geçtiğinde- gerçekleri göz ardı ettiğini kabullendirmeye çalıştığını hatırladı.

"Neden Şerif'e, FBI'ya burayı satmayı düşündüğünüzü söylemiyorsunuz?" dedi Darren, aldığı hukuk eğitimi aklından çıkmıyordu. "Eğer satmayı ve yakın zamanda buradan taşınarak karavanlardaki beyazların pisliklerini arkanızda bırakmayı planladığınızı öğrenirlerse Levi King'e zarar vermek için bir nedeniniz olmadığını düşünürler."

"FBI mı?"

"Durum ciddi, Leroy. Seni haber malzemesi hâline getirmek istiyorlar. Artık işin içinde sadece şerif departmanı yok. Onlara araziyi Sandler Gaines'e satmak üzere anlaştığını söyle, yeter, böylece soruşturmanın yönü değişir."

Yaşlı adam buzdolabını açıp bir bira daha çıkardı. Kahverengi şişeyi Darren'a uzattı, o da tereddüt edip reddetti. "Adını hiç duymadım," dedi Leroy, şişenin kapağını açarak. Sudan geldiği için elleri buruşuk ve soluk renkliydi. Darren'ın dikkatini daha önce görmediği çizikler çekti. En az iki-üç günlüklerdi.

"Sandler Gaines, bir müteahhit. Hopetown'ı alan adam."

"Ben topraklarımı Rosemary King'in yönetim kurulunda olduğu bir tarih koruma vakfına sattım. Adı Marion İlçesi Tarih Vakfı gibi bir şeydi. Burası Caddo yerlileri için kutsal bir bölge ve öyle kalmaya devam edecek. Rosemary söz verdi."

Darren başını salladı; çelişkili bilgiler at sineği sürüsü gibi hızla üzerine geliyordu. Açıkça görmesi, duyduklarını mantık çerçevesine yerleştirmesi gerekiyordu. "Yani Rosemary, vakfıyla yaptığınız anlaşmanın sonucunda Levi'yi, annesini ve ablasını araziden zorla çıkarabilecek, öyle mi? Gidecekleri bir yer olmamasına rağmen onları kapı dışarı edecek?"

"O insanlar kadının soyundan değil ki," dedi Leroy. "Rosemary'nin aralarında umursadığı tek kişi oğlu."

"Levi mi?"

Leroy başını olumsuz anlamda sağladı. "Bill, kendi oğlu."

Darren pes ederek Leroy'dan biralardan birini uzatmasını istedi. Yaşlı adamın fırının yanındaki tele asılı şişe açacağına uzanışını izlerken duvara yapıştırılmış krem rengi kartvizit dikkatini çekti. Darren kartın bir avukatlık bürosuna ait olduğunu çıkarabildi. Demek yaşlı adam *sahiden* bir avukatla iletişime geçmişti. Bu konuda konuşmak istese de adamın Darren'ın karttan habersiz olduğunu düşünmesi fikri daha çok hoşuna gitti.

Leroy Page bir konuda haklı, diye düşündü Darren. Rosemary King, dokuz yaşındaki torununun nerede olduğundan çok oğlu Bill'in refahıyla ilgileniyordu. Ancak Leroy'un bunu nereden bildiği başlı başına bir gizemdi. "Bayan King'i nereden tanıyorsun?" diye sordu Darren. Yosun kaplı, bataklık kenarındaki küçük Ho-

petown köyü Rosemary'nin merkezdeki evinden dünyalar kadar farklı görünüyordu. "Yani bu anlaşma için yardımını isteyip Hopetown'ı özel bir vakfa verecek kadar nasıl tanıyabildin onu?"

"Ha, bana ulaşan Rosemary'ydi," dedi Leroy, bu kısmı açıkça belli etme arzusuyla. Birasını bırakarak sandviçini yemeye başladı ve ağzında lokmayla konuştu. "Daha önce de dediğim gibi, siyahlar dünya üzerindeki en bağışlayıcı insanlardır."

Bu kez söyleme biçiminde bir sertlik vardı. Adamın nereye varmaya çalıştığını, aslında onu hiç anlamadığını fark eden Darren'ın yüzü asıldı. Hopetown'a vardığı andan beri adamın yaşlı, siyah yüzüne baktığında amcalarını, büyükbabalarını ve büyük büyükbabalarını görmüştü; Geneva Sweet'i ve Lark'taki siyahları, hapisten kurtarmaya çalıştığı uzun süreli aile dostları Mack'i görmüştü. Fakat Leroy Page'i aslında tanımıyordu ve tanıştıklarından beri kendisine karşı hiç dürüst olmadığını düşünüyordu. Ellerindeki çizikleri işaret etti. "Bunlar nasıl oldu?" dedi.

Leroy ellerine, ardından ütülü bir pantolon ve gömlek giymiş, parlak rozetini göğsüne iğnelemiş Darren'a baktı ve saklamaya tenezzül etmediği bir aşağılamayla, "Ben ellerimle çalışırım, evlat," dedi.

Darren ilk kez adama karşı derin bir hoşnutsuzluk hissetti. "Ranger diyecektiniz."

Belki huysuzluğunun kaynağı biraydı. İçinde böyle bir etki edecek kadar alkol olmadığı kesindi ancak Darren kafaya gerçek bir içki dikmek istiyordu. Artık kamyonetinde bir şişe taşımadığı için kendine küfretti. Leroy Page'e avukat tutma tavsiyesini tekrarlayıp verandaya çıkar çıkmaz bu ziyaretten pişmanlık duyarak oradan ayrıldı.

Leroy'un evinin önünde iki ekip otosu duruyor, iki polis onu şüphelinin evinden çıkarken izliyordu. Polisin arkasında ise karavan parkındaki beyaz erkekler ve kadınlar arabalarıyla bir duvar oluşturmuşlardı. Hepsinin yüzü Leroy Page'in ön kapısına dö-

nüktü. Pikaplarında tüfek askıları vardı, ön panellerden tabancaların parıltısı görünüyordu. Hepsi silahlı ve savaşa hazırdı; birkaçı yüksek sesle kendilerinden birine bulaşan zenciyi koruduklarını için şerif departmanını suçladı. Polisler onları durdurmak için bir şey yapmadılar ama hiç kimsenin Leroy'un evine yaklaşmasına da izin vermediler. Bu esnada Margaret ve ailesi ön verandalarına çıkmıştı. Onlar da silahlarını ellerine almışlardı, hatta Margaret'ın inci kabzalı tabancası beline bağladığı önlüğe sıkıştırılmıştı. Hepsi Rosemary King'in çimenliğinde yapılan İç Savaş canlandırmalarındaki Doğu Texas'ın tarihi figürleri gibi mevki almıştı, havada araba motorlarından ve Donald'ın silahına yerleştirdiği fişeklerden duyulan bir şiddet tehdidi yankılanıyordu. Darren, Levi King bulunmadan Hopetown'da birilerinin ölmesinin an meselesi olduğunu düşündü.

15.

Leroy Page yalan söylüyor, diye düşündü Darren.

En azından Sandler Gaines ismini hiç duymadığına inanmıyordu. Darren'ın planı kasabadaki Cardinal Hotel'e dönmek ve gayrimenkul müteahhidini bulup Hopetown satışıyla ilgili daha belirgin bir fikir almaktı. Belki böylece Bay Page'in asıl kişiliği hakkında daha çok şey öğrenirdi. Memleketini satma ihtimali konusunda mantıklı ve iyimser miydi? Yoksa bu konuda belli ettiğinden daha mı kızgındı? Bay Page'in memleketiyle ilgili hislerine rağmen çiftliğini satmaya kalkışması Levi'nin tacizleri, annesinin erkek arkadaşı ve çıplak ayaklı, kırmızı suratlı çetesi yüzünden miydi? Ve bu durum Leroy'yu öfke krizine mi sokmuştu? Darren fotoğraftaki sarışın oğlanı hayal etti, yalnızca etrafındaki erkekleri taklit eden bu çocuğa ne denli borçlu olduğunu hesaplamaya çalıştı. Çünkü olan buydu, değil mi? Çocuk yalnızca büyüklerini kopyalıyordu. Bu ülkenin, geldikleri topraklar kadar acı, öfke ve zehir dolu ırkçılar yetiştirdiğini düşünmekten nefret ediyordu. Levi King ona inanılmasını hak ediyordu, değil mi? Darren gerçekten dokuz yaşında bir çocuk için umudun olmadığı bir dünyada yaşamak istiyor muydu?

Otelde Sandler Gaines'i bulması gerekiyordu.

Belki önce gömleğini değiştirip biraz kendine gelirdi.

Ancak otel odasının kapısını açtığında karısı Lisa battal boy yatağın üzerinde oturuyordu, kan kırmızısı kadife örtünün üzerine birkaç dava dosyası serpiştirilmişti. Tam olarak gecelik giyi-

liyor sayılmazdı ama saçı açıktı ve giydiği iç elbise siyah, dantelli ve minik, kemik beyazı kurdelelerle süslenmişti. Onu yatağın üzerine bırakılmış bir hediye paketi gibi gösteriyordu. Bir anlığına Darren'ın kafası karıştı. İlk olarak, dürüst olması gerekirse Lisa'nın Jefferson'a gelmekle ilgili söylediklerini unutmuştu. İkincisi, karısı seksi giyinmişti ama aynı zamanda okuma gözlüğü takıyor ve dişinin arasına sıkıştırdığı kalemiyle dosya karıştırıyordu? Çok kısa bir an için, iki kez odasına anahtarsız girildiğinden güvenlik zafiyeti nedeniyle otel değiştirmeyi düşündü.

Lisa başını kaldırdığında onu görüp utanarak gülümsedi, sonra kâğıtları toplayarak onları ve kalemi komodinin üzerine yerleştirdi. "Ne zaman döneceğini bilemedim."

Yataktan kalktı, kocasını öpebilmek için parmaklarının üzerinde yükseldi. Şapkasının siperliği engel olunca, Darren'ın asla yapmayacağını bildiğinden, şapkayı çıkardı ve fırlattı. Şapka şifonyer yerine yere düştü. Çoktan kemerine uzanmış Darren karısını durdurup şapkasını yerden alarak düzgün bir şekilde şifonyerin üzerine koymamak için kendine zor hâkim oldu. Ancak bu tutku gösterisinin karısının bir jesti olduğunu biliyordu; onu durdurmanın, yaklaşık dört saat araba kullanıp Jefferson'a geldikten sonra yazdığı senaryoyu oynamamanın kaba ve incitici olacağını biliyordu. Lisa onun üzerine atlayınca Darren nefesini tutacak zamanı bile bulamadı. Ağırdan almak, tadını çıkarmak istiyordu, yalnızca ağzını değil, boynundaki en hassas noktayı da tatmak istiyordu. Tüm bunları usul usul yapmak istiyordu. Ama Lisa'yı gücendirmekten korktu. Bu yüzden filmlerde gördüğü, kafasında tutkunun resmi olarak canlandırdığı şeyi yapmasına izin verdi. Ama tabii bu Darren'ın da eğlenmediği anlamına gelmiyordu. Darren hayatı boyunca sadece birkaç kadınla ilişki yaşamıştı ancak Lisa daima onun evi olmuştu, akademik kariyerleri yüzünden ayrı kaldıkları yıllarda, üniversite ve hukuk fakültesinde karşısına çıkan kızlar hep Lisa'nın gölgesinde kalmıştı. O kızları ya da yur-

dun ortak salonundaki koltuklarda ve bir kere de çamaşır odasındaki kurutucunun üzerinde yaşanan kısa, önemsiz ilişkileri zar zor hatırlıyordu. Princeton ve Chicago'daki yıllarını yalnızca Lisa'ya dönmeyi bekleyerek geçirmişti.

Sonrasında kırış kırış olmuş kadife örtülerin üzerine kan ter içinde uzandılar. Örtü Lisa'nın sırtında Darren'ın parmaklarıyla takip ettiği buruşukluklar oluşturmuştu. Oda aralarındaki hararetin nemiyle yumuşamıştı, Darren Lisa'nın terli omuzlarını öpüp ona teşekkür etti. Lisa daha önce hiç Darren'a sahadayken eşlik etmemişti çünkü bu, genel merkez tarafından yasaklanmamış olsa bile kötü bir fikirdi.

"Geldiğine sevindim," dedi Darren. Sahiden derinden etkilenmişti. Lisa'yı kendine doğru çekerek onu öptü, sırf kendisiyle olmak için üç yüz küsur kilometre araba sürdüğü için onu ne kadar sevdiğini söyledi. Lisa gururla parlayan gözleriyle bu ânın tadını çıkardı ki bu da Darren'ın biraz tadını kaçırdı. Lisa'yı, puan tuttuğunu, kazandığı zaferden zevk aldığını sezecek kadar iyi tanıyordu. Bu fedakârlık gösterisiyle bir şekilde üstünlük kazanmıştı. Bu güçle, ifade etmesi ağır bir soru sordu. Yolculuk, gecelik, bir dakika önce beline dolanmış bacaklar... Artık hepsi bir kurmaca, acı bir ilacı yutmak için ağza çalınan bal gibi geliyordu. "Artık sır saklamıyoruz, değil mi?" dedi Lisa, gözlerine bakmak için dönerek. Korku Darren'ı acıyla kıvrandırdı. Aklına ilk gelen şey Randie'ydi. Lisa aralarında bir şey olduğunu mu düşünmüştü? Bu konuyu aşmışlardı, değil mi? Yoksa itiraf edecek bir şeyi olan Lisa mıydı? Darren dirseklerinden kuvvet alarak tamamen kalkıp nemli sırtını yatak başlığına yasladı. Odaki sıcaklık geçmişti, bu yüzden serinlik hissediliyordu. Havadaki nem odanın halısında uzun zamandır gömülü olan kokuyu yeniden ortaya çıkarmıştı. Tiksindirici, çürümüş meyveye benzer bir kokuydu.

"Bell'le aranızda ne dönüyor?" dedi Lisa nihayet.

Darren önce rahatlama hissetti. Ama bu, yalnızca Lisa yatakta

oturup, "Clayton ona para verdiğini söylüyor," diyene kadar sürdü.

"Neden annemle ilişkim hakkında konuşuyorsunuz?" Şimdi puan çizelgesinin kendi lehine döndüğünü hissediyordu, amcası Clayton'la arkasından konuştuğu için Lisa'ya kızarak, ona kayıp silah ve annesinin şantaj yaptığını anlatmaktan kurtulabilirdi. Bu konu Dr. Long'la yaptıkları dört seansta sayısız kez gündeme gelmiş ve Lisa, bunun Darren'ın hukuk fakültesi, Ranger olması ve özellikle de Ranger'lıkla ilgili seçimleri söz konusu olduğunda kendisinin ve Clayton'ın ona karşı cephe oluşturduğu hissetmesine yol açtığını kabul etmişti. Clayton, Darren'ın annesini hayatından çıkarmasını istiyordu. Lisa ise terapistin ofisinde anlaştıkları kuralı bozuyordu.

"Bunun önemli olduğunu zannetmiyorum," dedi Lisa soğuk bir edayla.

"Ben de olmadığını zannetmiyorum."

"Konu Clayton değil." Darren ona bir bakış attıktan sonra Lisa konuştu. "Evet, beni aradı, annenin seni dolandırdığından falan endişe ettiğini, kirasını ödemek için ondan para götürmesini istediğinden bahsetti. Ve bana söyleyemeyeceğini düşündüğüne inanamıyorum. Sonra Frank Vaughn ofisime geldi ve..."

"Ne?"

"San Jacinto İlçe Bölge Savcısı."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Darren, aynı anda hem sinirlenmiş hem de paniklemişti. "Houston'daki ofisine ne diye geldi? Bir şey söylemedin, değil mi? Mack'in evine gittiğim akşam hakkında?"

"Ronnie Malvo'nun ölümünden iki gün önce mi yani? Hayır, Darren, Bölge Savcısı'na gecenin bir yarısı yanına destek almadan bir kovboy gibi bir adamı vurmaktan vazgeçirmek için Mack'in evine gittiğinden bahsetmedim." Ayaklarını yataktan sarkıttı, Darren'ın tepesinde kollarını kavuşturarak dikildi. "Yani bir yalan, Darren. Bir yetkiliye yalan söylemiş oldum."

"Sana o konuyu sordu mu? Doğrudan?" Darren de ayaklandı. Vaughn çoktan öğrenmiş miydi?

"Hayır."

"O zaman yalan söylemiş sayılmazsın."

"Hukuk fakültesinde iki yıl okumamış gibi davranma, Darren. Bir cinayet soruşturmasına müdahale etmek adaleti engellemektir. Barodan kovulabilirim."

"Öyle bir şey olmayacak. Mack bir şey söylemeyecek. Ve ben ne ona ne de sana bir şey olmasına izin vermem, söz veriyorum Lisa."

"O mu yaptı?"

"Vaughn sana ne sordu?"

"Soruma cevap ver, Darren. Ronnie Malvo'yu Mack mi vurdu?"

"Bilmiyorum."

"Sana inanmıyorum," dedi karısı. Kollarını bırakarak kabuğundan sıyrıldı, âdeta savunmasız yanını ortaya çıkardı. "Eğer bu konuda sana inanmazsam güvenemem de. Ve sana güvenmiyorsam, burada ne yapıyoruz Darren?"

"Seni korumaya çalışıyordum," dedi. "Ve Mack'i."

"Mack'i ben de seviyorum," dedi Lisa ama Darren yalan söylediğini biliyordu. Mack'i onun gibi tanımıyordu, adamla birlikte büyümemişti. Houston'lı bir kız, taşralı siyahların arasındaki bağı, aynı toprak üzerinde mevsimler geçirdiğiniz yabancıların aileniz olmasını, insanların yiyeceklerini ve yuvalarını paylaşarak birbirlerine nasıl yardım ettiklerini bilemezdi; hangi kasabalardan ve yollardan uzak durulması gerektiğiyle ilgili anlatılan uyarı dolu hikâyelerin Doğu Texas'lılar için ölüm kalım meselesi olduğunu anlayamazdı. Mack'e duyduğunu iddia ettiği sevgi, sonra söylediklerini yatıştırmak içindi. "Ama birini öldürdüyse," dedi tekrar kollarını zırh misali etrafına sararak, "kim olduğu umurumda değil, kendinin ya da mesleğinin bu olaya bulaşmasına izin vereyim deme."

"Çok geç," dedi Darren.

O anda uçmanın, teslim olmanın, itirafta bulunarak bu uçurumdan atlamanın çekiciliğini hissetti. Lisa'dan kanepeye oturmasını istedi, sonra kendisi de yatakta karşısına oturdu ve Mack'le kayıp silahı anlattı. Mack'in onu Camilla'daki Mathews çiftlik evine sakladığından, bu şüpheyi haftalardır içinde taşıdığından bahsetti. Bu konudan söz etmeyerek büyük jüri önünde yalancı şahitlik yapmaya çok yaklaştığını söyledi. Üstüne üstlük silah Bell Callis'deydi. Lisa sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca donup kaldı ama bu süre zarfında iki dakika boyunca boğa gibi burnundan solumuş, iki dakika da Darren'ın gözlerine bakmaktan kaçınmıştı. Bir anda kalkıp giyinmeye, şimdi farklı bir evliliğe ait gibi gelen dantelli geceliğinin üzerine koyu gri, ipek gömlek elbiseyi geçirmeye başladı. Düğmelerini iliklerken başını kaldırıp, "Tamam," dedi.

"Tamam ne?"

"Tamam, sen hallet," dedi, soğuk bir tavırla. "Vaughn işin peşini bırakmayacak. Evde silah olup olmadığını, ait olmayan bir şeye rastlayıp rastlamadığımı sordu. Arama emri çıkarabilir, Darren."

"Bir şey bulmayacak."

"İçeri girdiler mi istedikleri müddetçe her şeyi bulabileceklerini biliyorsun."

Sırtını Darren'a dönerek sarı Tory Burch babetlerini ayağına geçirdi.

"Gidiyor musun?"

"Greg'e onunla akşam yemeği yiyeceğimizi söyledim," dedi.

"Hıı." Şaşkın bir homurtuydu. Lisa'nın Greg'le ne zaman konuştuğunu, onun da Jefferson'da olduğunu nereden öğrendiğini bilmiyordu. Yatağın yanındaki telefon çaldı. Darren açtığında karşı tarafta yumuşak bir kadın sesi duydu; her hecesinde izinsiz aradığı ya da cinsiyeti için özür diliyormuş gibi bir his vardı. "Monica Maldonado'yu arıyorum," dedi kadın. Lisa kapıya yö-

nelirken Darren kadına yanlış odayı aradığını söyleyip telefonu kapattı. Karısı omzunun üzerinden, yatağın yanında hâlâ çıplak bir şekilde duran Darren'a baktı. "Seni aşağıda bekliyorum," dedi gözlerine bakmamaya devam ederek ve Darren'ı kendi utancına terk etti. "Hapse girebilirsin, Darren," dedi. "Hallet şu işi."

O kapının diğer tarafına geçer geçmez Darren çıplak, bedenen ve ruhen aciz bir hâlde ayaklandı. Anında midesinin bulandığını hissetti. Karısıyla kavgası, Darren'a duyduğu küçük düşürücü hayal kırıklığı ve hayatlarını tehlikeye atacak bir karar vereceğinden korkması. Şu anda Levi King'in kayboluşunu Darren'ın Leroy Page'e güvenmese bile desteklemeyeceği bir yola sokmaya çalışan Greg'le yenecek yemeğin olasılığı. Ve bir şey daha vardı. Karşı tarafın söylediklerini anlayamadan telefonu kapatmıştı. Giyinmeden önce aklına gelmesini umarak bekledi. Ancak sonuçta nereden duyduğunu veya ne anlama geldiğini hatırlayamadı; elinin yetişemediği bir kaşıntı gibiydi.

* * *

Restoranı Greg seçmişti, Cardinal Hotel'den birkaç blok uzakta, geçen yüzyılda inşa edilmiş eski banka binasından bozma bir et lokantasıydı. Masaları ikinci kattaki balkondaydı, kararan hava ve balkonun demir detaylarıyla tezat oluşturan keten örtüler yepyeni ve beyazdı. Greg'le Darren'ın dün akşam buluştuğu Froggy's adlı mekândan oldukça farklıydı; bu lüks değişimin bir uzlaşma jesti olarak kendisi için mi yoksa Lisa için mi olduğunu merak etti. Karısının kahverengi teni, mumların ve balkondaki plastik çobanpüskülü çelenklerini süslemek için kullanılan küçük, beyaz ampullerin ışığı altında koyu bal renginde ve çok güzel görünüyordu. Restoran, akşam yemeği müdavimleri için Noel şarkıcıları tutmuştu. Şarkıcılar sokağın ortasında başlarını ikinci kattaki balkona doğru kaldırmış şekilde, yirmi iki derecelik havada "The

First Noel"i söylüyordu. Darren, Jefferson'ın şehir merkezini görüyordu ve bu yükseklikten, şehrin asil uysallığının yerini, etrafını çevreleyen çam ormanlarının ıssızlığına bıraktığını görebiliyordu. Caddo Gölü'ne dökülen Cypress Nehri, restoranın arkasında kalıyordu, Sandler Gaines'in sahte buharlı gemisinden pek uzakta değildi. Jefferson'ın iki farklı dünyasının, İç Savaş öncesi zarafetiyle sert ve yabani Caddo Gölü'nün birbirinden yalnızca birkaç mil uzakta olduğuna inanmak zordu, tıpkı on dokuzuncu yüzyıl kadınlarının jüponları ve güneş şemsiyeleriyle fazla büyümüş meşelerin arasında yürüdüklerini hayal etmenin zor olması gibi.

Jefferson'ın merkezinde uygunsuz görünen bir şey daha vardı: Hopetown'daki karavan parkına ait pas lekeli, sarı bir minibüs. Et lokantasının bulunduğu sokağın karşısında duruyordu, Darren ön penceresindeki Konfederasyon havlusunu ve sürücü penceresinden kırmızı sakalları gün batımında alev gibi görünen Bo'yu gördü. Beyzbol şapkasının siperiyle gölgelenmiş gözlerini Darren'a dikmiş, balkondaki yemek davetini izliyordu. Darren içgüdüsel olarak tabancasına uzandı, göstermek için kılıfından yavaşça çıkarıp aleni olarak beyaz masa örtüsünün üzerine yerleştirdi. Bo omuzlarını silkti, hatta avantajlı duruma göz kırpmış bile olabilirdi; uzaktan belli olmuyordu. Açıkça görünen tek şey izlendiğiydi. Lisa silahı görünce irkildi. Greg yüzünü buruştursa da görmezden geldi.

Aklında başka, çok daha önemli şeyler vardı.

Daha ilk kadehler doldurulmadan Darren, Greg'e soruşturmasının içine etmeyeceğini ya da herhangi bir şekilde müdahale etmeyeceğini, çünkü kendisinin de artık Leroy Page'den emin olmadığını açık açık belirtti. Ancak içinde adamın katil olmadığına, oğlanın hâlâ yaşadığına dair bir umut vardı. "Bu davayla bir şeyleri ispatlamak ve nefret suçu konusunda Adalet Bakanlığı'nı harekete geçirmek istediğini biliyorum ama çocuk hâlâ yaşıyorsa, bu olayın derinlemesine araştırılmasına engel olacaksın," dedi

Darren. "Ben yine de büyükannenin bildiği her şeyi söylemediğini düşünüyorum. Ve Levi'nin ablası Dana teknenin geri döndüğünü görmediğini söyledi, yani Leroy da görmemiş olabilir."

"Biliyorum, söylemiştin," dedi Greg.

"Aklım suya gidip geliyor işte," dedi Darren. "Belki cevap önümüzde bir yerdedir. Belki olay basit bir kazadan ibarettir."

"Su çok sığ. Şerif Quinn'den orman bekçisine kadar herkes bunun pek mümkün olmadığını söylüyor."

"Bu, timsahlara yem olmadığı anlamına gelmez. Kim bilir? Belki teknede bir şey olmuştur ve oğlan servi ağaçlarından birine asılmış, birinin gelip kendini kurtarmasını bekliyordur."

Greg başını salladı, hatta Darren'ın düşüncesiyle ilgilenmediğini göstermek için menüye baktı. "Teknede bir şey olduysa, Dana geri döndüğünü görmediyse, o zaman tekne neden kayıkhanede duruyor? Page'in oğlanın döndüğü konusunda doğruyu söylemesi daha mümkün... Bu da onu Levi King'i sağ gören son kişi yapıyor."

Bunun üzerine Lisa iç çekti. Geldiklerinden beri kocasıyla ne konuşmuş ne de ona dokunmuştu. Greg'le selamlaşması bile Darren'a davranışından daha sıcaktı. Greg aralarındaki soğukluğu fark ettiyse bile bu konudan bahsetmeyecek kadar kibardı. Lisa kâğıt menüyü elinde sallayarak potansiyel cinayetlerden ve federal suçlardan başka bir konuya geçmeyi önerdi. Dakikalar sonra, misafirleri inceleyip ev sahibinin kim olduğunu ayırt etmek için eğitilmiş, ancak masadaki dinamiği anlayamayacak kadar heyecanlı, ince, beyaz tenli bir erkek garson geldi. *Yalnız değilsin*, diye düşündü Darren. Lisa étouffée, Greg ise ızgarada kedi balığı söyledi. Darren hakkını, tuhaf bir şekilde bu Texas et lokantasındaki en güzel et olan Kansas City kontrafilesinden yana kullandı. Fakat elbette Jefferson küçük bir kasabaydı ve rokoko tarzı mimarisine, Viktoryen usulü, büyük kolonyal evlerine, cazibeli ve sofistike görünümüne rağmen küçük, sert, taşralı kalbini gizleyemiyordu.

Sert kalpli taşralı demişken, Darren tırabzanlardan aşağıdaki sokağa baktığında Clyde'ın Rosemary King'in gümüş Cadillac'ının arka kapısını açtığını, yaşlı kadının yeni, lacivert elbisesi ve gümüş kemeriyle arabadan dışarı çıktığını gördü. Kadın restoranın kapısına yönelirken misafiri arabanın diğer kapısından indi. Darren önce saçını, başının tepesindeki bukleleri tanıdı. Sandler Gaines, Rosemary'nin birkaç adım arkasından restorana girdi. Lisa'yla Greg, Dallas'taki Southern Methodist Üniversitesi'nden lisans öğrencileri olarak geçirdikleri günleri yâd edip Boaz Hall'daki patlak boru ve ikinci kattaki erkekler tuvaletinde pantolonu inmiş vaziyette yakalanan araştırma görevlisiyle ilgili, Darren'ın sayısız kez dinlediği hikâyeyi tekrar anlatırlarken o, peçetesini masaya fırlatıp iznini istedi. Aynı masada olmayı bir yana bırak, en son ne zaman üçünün birlikte aynı odada bulunduğunu dahi hatırlamıyordu. Darren, Lisa ve Greg. Şimdi, Lisa'nın Greg'in Jefferson'da olduğunu nereden bildiğini, bunu ne zaman konuştuklarını, bu yemeğin nasıl ve neden ayarlandığını sormak için iyi bir zaman olabilirdi. Ancak bu soru dizisini dillendirmek ve hüzün içinde öylece, zararsız ve amaçsızca süzülen aklını bir şeye takmak şu an ağır geliyordu.

Rosemary ve Sandler Gaines dikkatini dağıttığı için memnundu.

Koyu bir perdenin arkasındaki özel bir masaya oturmuşlardı; siyahi garson ihtiyaçları olur diye dikkat kesilmiş hâlde, duvarın önünde bekliyordu. Darren garsondan sek Bourbon getirmesini, onun dışında üçünü yalnız bırakmasını istedi. Rosemary bu davetsiz misafire karşı çıkmak üzere oturduğu yerden hafifçe kalktı ama Darren garsona rozetini gösterdi ve bu kadarı yetti; adam perdenin arkasında gözden kayboldu. Darren, Rosemary'nin karşısındaki boş sandalyeye oturup, "Demek Hopetown'daki araziyi ikiniz alıyorsunuz, öyle mi?" dedi. Rosemary geri oturdu. Darren kadının birden pembeleştiğini fark etti. Teninin aldığı renk, boy-

nundaki incileri daha beyaz göstererek âdeta bir dizi dişi andırdı. Kadın dudaklarını birbirine bastırdı ve telefonunu almak için Darren'ın yanındaki sandalyede duran deri çantasını uzandı. İkisiyle de konuşmadan numarayı çevirdi; açıkça Darren'ı görmezden geliyordu.

Gaines dümdüz bir gülümsemeyle Darren'a döndü. "Araziye baktım, orası doğru ama korkarım benimkinden daha yüksek bir teklif gelmiş." Tombul omuzları ve boynu yüzünden neredeyse görünmez bir şekilde hafifçe omuz silkti. "Benim kaybım sanırım."

"Peki şu anda asıl satın alan kişiyle kutlama yapmanız da tesadüf mü oluyor?"

Gaines içtiği kırmızı şarap kadehini kaldırdı. "Galiba yanılıyorsunuz, Ranger. Arazi bir vakfa devredildi."

"Onu da siz ayarladınız," dedi, Rosemary'ye hitap ederek.

Kadın telefonda bir şeyler fısıldıyordu, o kadar kısıktı ki Darren karşı tarafa sesini ulaştıramayacağını düşündü.

Gaines onun yerine konuştu. "Rosemary'le ben birbirimizi yıllardır tanırız."

"Hiçbir şey söyleme," dedi kadın ona. "Roger gelene kadar sus."

"Avukatınızı mı aradınız?" diye sordu Darren, bu hareket onu neredeyse etkilemişti.

"Masamdan uzaklaşmazsan hemen sonra Şerif Quinn'i arayacağım." Rosemary telefonunda başka bir numara tuşladı ve sonunda, özel odanın loş ışığı altında en az mavi-siyah elbisesi kadar koyu mavi görünen gözleriyle doğrudan Darren'a baktı. "Haklarımı biliyorum. Şerif Quinn'in söylediğine göre torunumun kaybolmasıyla ilgili soruşturma altında değilim ve sana *tek* kelime etme zorunluluğum yok, Ranger." Karşı taraftaki cevap vermiş olmalıydı çünkü tatlı ses tonuna dönüp konuşmaya devam etti. Haklıydı. Levi King dosyası artık Quinn'de, onda değilse bile FBI'daydı. Ve Darren'la alakası kalmamıştı.

Geri çekildiğini belli etmek için ellerini kaldırdı ve omzunun üzerinden bakarak Bourbon'u aradı; dili istekle yanmaya başlamıştı bile. Sonra rastgele bir hareketle Gaines'e döndü ve düz bir şekilde, "Neden Cardinal'da kaldığınız odanın yanındaki odalardan birini kiraladığınıza dair yalan söylediniz?" diye sordu.

Rosemary hemen bakışlarını kaldırdı, boynundaki kırmızılık iyice belirginleşti.

"İki yüz yedi numaralı oda başka bir misafire tahsis edilmişti, bir kadına," dedi Darren. "Dediğiniz gibi size değil. Ama anahtar sizdeydi."

"Sanırım bunları sabahın erken saatlerinde, siz deli gibi yarı çıplak bir hâlde hayalet ve ruh seslerini falan kovalarken konuşmuştuk. Hikâye son derece önemsiz. Bir hanımla tanıştım, cilveleştik, işimiz bittiğinde de gitti. Bu kadar. Oda anahtarını bana vermesi cömertliğimin bir göstergesi olabilir."

Darren bir şey mi gözden kaçırıyordu yoksa Gaines kadının seks işçisi olduğunu mu ima ediyordu? Dün akşam Rosemary'nin evinin yanından geçtiğini, içerideki yanan avizeleri, aile servetinin ihtişamını hatırladı. "Bir fahişe, hatta telekız evinizde ne yapıyor olabilir, Bayan King?" diye sordu. Ardından Gaines'e baktı. "İkinizin Bayan King'in evinden birlikte çıktığını gördüm." Rosemary telefonunu bıraktı.

"Bunun Levi'yle alakası yoksa gitmenizi istiyorum," dedi.

Şerif, Bourbon'dan önce geldi.

Üzerinde hâlâ üniforması vardı ve ofisten buraya koşmuş gibi nefes nefeseydi. Ellerini kalçasına koyup kendini karmaşanın ortasında bulan ve hangi çocuğu önce azarlayacağına karar veremeyen bezgin bir anne gibi masaya bakındı. Darren gitmek üzere aheste aheste ayağa kalktı. Bir şerifin topluluk içinde bir Texas Ranger'ını paylayarak kendini utandırmasını izlemeden masadan ayrılacaktı. Fakat artık Şerif'e alışmıştı, bu yüzden Sandler Gaines'e yangını körükleyecek başka bir soru sordu: "Peki dün gece yan odanızdan geldiğini duyduğum gürültü?"

Gaines şaşkın bir ifadeyle Şerif'e, ardından Darren'a baktı. "Ne gürültüsü?" dedi. "Odayı gördünüz. Dediğiniz gibi bir şey olsaydı mücadele izleri olurdu, değil mi?"

Darren, Gaines'in *mücadele* sözünü aklına not etti.

Ancak elinde, bu küçük şehirdeki herkesin örtbas etme ve yanlış yönlendirme konusunda uzmanlaştığına dair duyduğu histen başka bir yoktu. Marnie King ve Gil Thomason, Rosemary ve Sandler Gaines, Leroy Page, hatta Margaret Goodfellow. *Hiçbiri sana hikâyeyi öylece anlatmayacak*, diye düşündü. Burada, Caddo Gölü'ndeki servi ağaçlarından sarkan grimsi yosunlar gibi gizlenen bir şeyler vardı. Gerçeği bulmak ve buralı birinin basit bir soruya doğrudan cevap verdiğini görmek neredeyse imkânsızdı. Ama Marnie King'in umutsuzluğu gerçekti. Dana'nın kardeşi için döktüğü yaşlar gerçekti. Hatta Bill King'in yardım yakarışları bile Darren'a adamın ırkçı hakaretleri ve şiddeti kadar gerçek geliyordu. Hiçbirine saygı duymuyordu, Bill King'in yüzüne tükürülecek biri bile olduğunu düşünmüyordu ancak Bill'in Marnie'nin ve Dana'nın Levi'yi sevdiğini ve onun bulunmasını istediğini biliyordu.

* * *

Masasına döndüğünde kimse yoktu, ana yemeğe doğru düzgün dokunulmamıştı. Ucuz bifteğinin üzerindeki otlu tereyağı erimiş, tabağın kenarına doğru bulanık bir su gibi akıyordu. Lisa'nın étouffée kâsesinde yağ havuzları oluşmuş, yanındaki pilavı parlak bir turuncuya boyamıştı. Darren karısının sesinin alttaki sokaktan geldiğini duyduğunda misafirlerinin nerede olduğunu, bu kadar hızlı nasıl ve neden gittiklerini öğrenmek üzere garsonu çağırmak üzereydi. "Hayır," diyordu, hafif kalın, zoraki bir sesle. "Şu anda bunu yapmayacağız. Zaten zar zor tutunuyoruz." Darren tırabzanın üzerinden göz attığında Greg'in karısının koluna uzandığını ve Lisa'nın adını sahiplenici ya da aksi bir şekilde değil

de sanki kendisine borçluymuş gibi söylediğini gördü. "O zamanlar çocuktuk zaten," dedi.

Darren aşağı, restoranın merdivenlerine indiğinde Lisa'yla Greg artık birbirlerine temas etmiyordu. Hatta artık birbirlerine yakın bile durmuyorlardı. Greg Darren'ın sırtını belli belirsiz sıvazlayıp yakında konuşuruz dedi ve Ford Taurus'unun durduğu yöne doğru yürüyüp gitti. Lisa ona döndüğünde Noel ışıklarının yansımaları yaşlı gözlerinde parıldıyordu. Daha önceki öfkesi gözyaşlarının sebebiyle beraber yok olup gitmişti. "Benden nefret etme," dedi. Darren ona sarılmak için uzandı, söyleyeceği şeyi sindirmeye hazırdı.

Lisa kollarında kıpırtısız durdu ve ona yalan söyledi. "Yarın adliyede olmam lazım. Sonunda Hâkim Caselli'nin duruşmasını ayarladık ve sözlü yargılamadan önce ekibimle hazırlık yapmalıyım."

"Gidiyor musun?" dedi Darren. "Şimdi mi?"

"Gitmek zorundayım."

"Lisa..." Karısının yüzünü inceledi. *Sır yok, değil mi?* Ancak Lisa çoktan telefonunu çıkarmıştı. Nedense o anda arama yapmak zorunda olduğu için özür diledi ve otel odasından eşyalarını toplarken de Darren onu arkadaki bir arsada duran arabasına kadar eşlik ederken de telefonu kapatmadı. "Dikkatli sür, Lis. Ve eve gittiğinde ara." Lisa başını sallayıp onu yanağından soğuk, kuru bir şekilde öptü. Darren hiçbir şey bir şey söylemeden, 59. Otoyol'dan çıkıp güneye gitmek için Marshall'ı geride bırakışını izledi. Akşamın bir noktasında Bo'yla paslı minibüsünü gözden kaçırmıştı ve karısının peşine kimsenin takılmadığından emin olmak istiyordu.

Bir kalp acısı geliyordu, bunun farkındaydı; Lisa'yla Greg'i sırlarıyla masada bıraktığında kara bulutlar iyice toplanmıştı. Yine de onu yapacağı şey için özgür bırakan ufuktaki acıya ve bu acının temsil ettiği şeye karşı garip bir minnet duydu.

16.

Randie'nin telefon numarası haftalardır elindeydi.

Onunla, Lark'tan, kocasının soğumuş bedeninin sahip çıkılmayı beklediği morgun önünde ellerini tutarak ona ilk kez dokunduğu Dallas'tan beri hiç görüşmemişlerdi. Ancak o Darren'a ulaşmış, Michael'ı memleketi Tyler'a gömmeye karar verdiğini, Doğu Texas'ın evladını tekrar topraklarına getirdiğini haber vermiş ve Darren'ın cenazeye gelmek isteyip istemeyeceğini sormuştu. Sadece ikimiz olacağız demişti. Michael'ın annesiyle babası ve elbette amcası Booker vefat etmişti, hukuk fakültesinden arkadaşlarının ve şirketindeki meslektaşlarının katıldığı anma etkinliği mesleğini yaptığı North Shore'da yapılmış ve anma konuşması, takım elbise yerine koyu renkli bir hırka giymiş, *Texas* kelimesini dile getirecek kadar bile Michael'ı tanımayan bir adam tarafından yapılmıştı. Randie'yi ikna eden, Darren'ın Michael'ın Doğu Texas'ta toprağa verilmesi konusunda haklı olduğuna karar vermesini sağlayan da bu olmuştu. Sonra birkaç hafta önce ona bir kartpostal göndermiş, Dallas'taki bir tasarımcıyla çalıştığını yazmıştı. Ki orası Darren'ın hâlâ evliliğinin son eyleminin saf ve ekşi kokusunu aldığı otel odasından birkaç saat uzaktaydı. Ek deyince aklına *fermente* kelimesi geldi, değişmiş tatlı bir kokuydu aslında. On dakikadır elinde tuttuğu cep telefonuna baktı.

Sonra onu aradı.

İlk başta kadının sesini çıkaramadı, bunca zaman boyunca aslında elinde yanlış numarayı tuttuğunu düşündü. Ancak aslında

kadın uykudan uyanmıştı. Aslında hâlâ Dallas'ta değil, dünyanın öbür ucundaki Floransa, İtalya'daydı ve orada saat sabahın dördüydü. Darren utandı. Aralarındaki uzaklıktan dolayı hissettiği hayal kırıklığıyla birlikte özürlerini sıralamaya başladı ama Randie onu durdurup, "Sorun değil. Aradığına sevindim," dedi. Sesi uykudan ötürü boğuktu ama ona geçmişi hatırlattı. Hem de çok yoğun bir şekilde. Garrison denen kasabanın sınırında, Shelby İlçesi'nin hemen yanındaki mola yerini ve sarhoş olup hayatlarından ve aşklarından bahsettikleri o günü anımsadı. Joe ve Geneva Sweet'in bakış açısına göre kader ya da tesadüf sayılabilecek aşk hikâyesini anlatan Randie'yi ve teninde dans eden bar ışıklarını capcanlı hatırlıyordu. Onlarınki, yolları beklenmedik bir şekilde Lark'ta kesişmiş bir hikâyeydi; aşk onları üzerinde yaşadıkları yoldan çekip çıkararak karşılıklı oturtmuş ve kulaklarına *İşte. Karşındakine dikkatle bak*, demişti. Darren telefondan Randie'nin yatakta hareket ettiğini duyabiliyordu; porselen ve elle boyanmış lambayı yakmak için uzandığını, ardından oturup kapitone yatak başlığına yaslandığını gözünde canlandırdı. "Aradın," dedi kadın. Sesinde sahte bir azar vardı, onu bekleme konusunda tamamen ciddi olmadığını göstermeye çalışarak, "Sonunda," diye ekledi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Darren, cesaretini kaybetmemek için hızlı konuşuyordu. "Ve sadece bana cevap ver ve karşılığında bir şey sorma, olur mu?"

"Tamam," dedi Randie, bunu beklercesine; bu soruyu, bu aramayı, bu ânı.

Darren kendi sesini yeniden bulana dek başını eğdi. "Michael'ın seni aldattığını nereden anladın?"

"Ah, hayır." Bu bir fısıltıdan sonra uzun bir sessizlik oldu, o kadar büyük bir sessizlikti ki Darren, sabahın erken saatlerinde Floransa sokaklarında teslimat yapan kamyonların seslerini duyabildiğini düşündü. "Yapma ya."

"Greg," diye fısıldadı.

"Arkadaşın olan mı?"

Sonra, yalnızca boynuzlanma ihtimalinden dolayı değil, bunu başka bir kadını arama bahanesi olarak kullandığı için de utanarak, "Bilmiyorum," dedi. Sahiden ne biliyordu ki? Sadece otel odasına yalnız girdiğini ve Randie'yle konuşmak istediğini.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Darren."

Darren başını sallayıp özür diledi. "Düşünemedim," dedi. "Bunlardan bahsetmek acı veriyor olmalı." Lark'ta soruşturmanın, Michael tarafından aldatıldığı gerçeği ve onun ani ölümünün sarsıcı acısıyla başa çıkmaya çalışmasının üzerinden yalnızca birkaç ay geçmişti.

"Hayır, karın hakkında konuşabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Bir süre sessiz kaldı. Darren kadife perdelerin arasından mum ışığının titreşimlerini gördü ve camın ardından gelen kıkırtıları duydu. Hayalet turları yine başlıyordu. Bu yüzden... Randie'ye bu turlardan, Jefferson'da geçmişin ticarete dönüştürülmesinden bahsetti. Hatta iç savaş öncesine ait korsajlı, açık sarı renkte bir elbise giymiş –bunun aslında *Güzel ve Çirkin* temalı bir Cadılar Bayramı kostümü olduğu düşünülebilirdi– kadının da aralarında bulunduğu tur grubunu tasvir edebilmek için perdenin bir köşesini kaldırarak dışarıya baktı. Bu durum Randie'yi güldürdü. Ve Darren konuşmaya devam etti. Ona odasına dadandığı iddia edilen hayaleti, rüyadan kalkıp Penelope Deschamps'ı yatağın ucunda silahla gördüğünü sandığını anlattı; en az Randie kadar dayanılmaz bulduğu aralarındaki gerilimi kırmak için elinden geleni yaptı. Randie de kaldığı, Ponte Vecchio'nun yakınındaki butik otelden, Fransız *Vogue* için fotoğrafladığı deri kıyafetlerden, yalnız olduğundan ve her çarşıda, her sokakta, sigara içerken güzel ve göz alıcı görünen insanları gördükçe sigaraya tekrar başlamamak için geldiğinden beri birkaç günde ağırlığınca dondurma yediğinden bahsetti. Randie, Darren'ın Lark'tayken rol yapmak, zararsız ve önemsiz görünmeye çalışmak, silahlı saldırıya uğra-

dıkları kasabadaki barın otoparkına girmek için sigara kullandığını hatırladı. Darren alaycı bir şekilde inledi ama bu umulmadık hayatta kalma taktiğini hatırlamak ona zevk vermişti. Randie'ye kamyonetini kullanırken ne kadar alakasız göründüğünü hatırlattı ve aralarına tekrar sessizlik çökene, hava söylenmemiş şeylerle dolana kadar güldüler.

"Peki hiç gerçekten sigara içmedin mi?" diye sordu Randie. "Üniversitede falan?"

"Hayır. Annem içiyor. Cazibesini orada kaybetti."

Randie daha önce hiç bahsetmediği annesini sordu. Darren çocukluğundan, onu amcalarının yetiştirdiğinden ve bunun nedeninden bahsetti. Annesiyle aralarındaki karmaşık ilişkiyi, Bell'i ve huysuzluğunu, içten içe asla sahip olmadığını bildiği şeyleri kendisine borçlu olduğunu hisseden o yetişkin kadını tanıyabilmesi için Bell'in potansiyel cinayet silahını sakladığından söz etmesine gerek yoktu. Randie'nin annesiyle babası hâlâ yaşıyordu, boşanmışlardı ama ikisi de Washington'daydı ve onlarla her yönden uzak olduklarını belirtti. "Seninle gurur duyuyor olmalılar," dedi Darren. Randie yine sessizleşti ve konuyu değiştirip neden Jefferson'da olduğunu sorduğunda sesi bu kez melankolik çıkmıştı. Darren ona kayıp çocuktan ve dosyanın karmaşıklığından bahsetti. "Babası katil, Texas Aryan Kardeşliği'nin bilinen bir üyesi." Ona Hopetown'ı, şimdiye dek öğrendiği tarihinin kısa bir bölümünü, siyahlarla Caddo yerlilerinin nesillerdir birlikte yaşadığını anlattı. Randie bunu filme almak istediğini söyledi. "Yok olmadan önce." Ve bu Darren'ı öyle üzdü ki, yokluğunda doldurulduğunu umduğu mini barı açtı. Ancak bir süredir konuşuyorlardı ve Randie Floransa'da güneşin doğduğunu söyledi. Bir şekilde kendini Jefferson'dan çok, son bir buçuk saattir Randie'yi hayal ettiği, şafağın söktüğü İtalya'daki otel odasındaymış gibi hissetti ve içme hevesi kaçtı. Randie şu anda Arno'yu aydınlatan altın rengi ışığı tarif ederken bu taşralı oğlan, Camilla'daki çiftlik evlerinin veran-

dasındaki gün doğumunu; Doğu Texas'ın çalılıklarını aydınlatan o açık sarı rengi; arkadaki otuz dönümlük arazide rastgele karşılaşabileceğiniz, kafasını ağaçların arasından çıkaran, yeşil gözleri ve siyah burnuyla ıslak çimlerin ve çamların bal kokusunu insanlar gibi içine çeken yavru bir geyiği; ağaçlarda vıcıldayan çayır bülbüllerinin sesini; -görecek kadar şanslıysanız eğer- verandaya konan mavi kuşları ve yemyeşil çimlerin üzerindeki çiy damlalarını elmasa çeviren güneşi Avrupa'dakiyle kıyaslamaya çalıştı.

"Bir gün görmek isterim."

"Evet," dedi Darren yavaşça, kelime hava kaçıran bir balon gibiydi, bu hayal ağızdan çıktığı anda olasılığını kaybediyordu. İkisi de bunun asla olmayacağını biliyordu. Darren, Randie'nin kocasının cinayetini çözen bir Texas Ranger'ıydı. Bu onları ne yapıyordu? Arkadaş mı? Ama arkadaştan öte bir şey oldukları kesindi. "Texas'tan nefret ettiğini sanıyordum," dedi, zihninden onu tekrar görme fikrini uzaklaştırarak. Randie'yi tekrar görmek için bir sebebi olmadığını hatırlattı kendine. İşini yapmış ve konu kapanmıştı.

Otelin telefonu çalıyordu. Başta duymazdan gelse de Randie, "Darren... Açman gerekmiyor mu?" diyene kadar devam etti.

"Evet, bir dakika."

"Aslında burada da saat iyice geç oluyor. Yedi olmuş."

"Doğru," dedi Darren, göğsünün sıkıştığını hissetti. Konuşmaya devam etmek istese de o an geçmişti ve otelin telefonu bir türlü susmuyordu.

"Seninle konuşmak güzeldi, Darren," dedi Randie. "Gerçekten."

Darren onu göremiyor olsa da başını sallayıp gülümsedi. "Benim için de öyle."

Sonra yumuşak bir sesle, "Darren," dedi.

Randie'nin ağzından adını duymak bunun zararsız bir konuşma olduğuna dair inancını kırdı. Bu kadının ona bu kadar güven vermesi açıklanamaz ve bir o kadar da gerçek bir şeydi. Ve bu

gerçeğe sarılmış arzuyu artık görmezden gelemezdi.

"Onu affetmelisin, ne olursa olsun," dedi Randie. "Keşke ben de aynısını Michael'a yapabilseydim. Keşke ona karşı koz olarak kullanmamış olsaydım."

* * *

Bir telefonu kapatıp diğerini açtı.

Otel hattındaki kadın, Darren merhaba diyemeden konuşmaya başladı. "Oranın 207 numaralı oda olmadığının farkındayım. Ama iki gündür aramama rağmen resepsiyon bana hiçbir şey söylemiyor."

207 numaralı odayı duyunca hemen yataktan kalktı. Geçen gece tuhaf sesler duyduğu, Sandler Gaines'in hakkında düpedüz yalan söylediği odaydı. "Sakin olun," dedi. "Daha önce de aradınız, değil mi? Bu akşamüstü?"

"Evet. Acaba yanlış oda numarasını mı aldım, yoksa onu bulamamamın başka bir sebebi mi var diye merak ediyordum."

"Kimi?"

"Monica Maldonado."

"Onu bulamadım derken neyi kastediyorsunuz?"

"Randevumuz vardı ve gelmedi. Telefonunu da açmıyor."

"Adınız ne?" dedi Darren, komodindeki kalem-kâğıt setine uzandı. Üzerine kabartmalı gül sarmaşıkları işlenmişti.

Kadın duraksadı. "Sorun çıkarmak niyetinde değilim, sadece..."

"Hanımefendi, benim adım Darren Mathews, Texas Ranger'ıyım ve bir şeylerin yolunda olmadığını düşünen tek kişi değilsiniz."

Bunun üzerine kadın, "Gail Combs," dedi, adını neredeyse rahatlamış gibi söylemişti. "Jefferson'da noterlik yapıyorum. Bayan Maldonado birkaç hafta önce kasabaya geldiğinde, imzalaması gereken resmi evraklar için bana ulaştı. Kendisi sözleşmeyi imza-

layan taraflara ulaşmak için seyahat etmek zorunda olduğundan bahsedince ödemeyi önden istedim ve hizmetimin faturasını kestim. Ofisine gönderdim..." Bundan sonrasında sarf ettiği isimleri dikkatle elindeki evraktan okuyordu sanki. "Virginia'dan Chafee, Humboldt ve Greene hukuk bürosu. Herhangi bir ödeme ya da faturayı aldıklarına dair geri dönüş almadım ve dediğim gibi Bayan Maldonado randevusuna gelmedi. Belki işlerine burnumu sokuyorum ama telefonuna cevap vermemesi tuhaf geldi ve bana bu otelde kalacağını söylemiş olmasına rağmen resepsiyon o isimde bir müşterileri olmadığını söyleyip duruyor, üstelik onlara beni ilk aradığında iletişim bilgisi olarak bıraktığı oda numarasını söylediğim hâlde."

Ve Darren 207 numaralı odayı sorduğunda, odadan tuhaf seslerin geldiği gece misafirin otelden ayrıldığı söylenmişti. Yani Darren'ın, Gaines'in sarhoş kadına -ki artık bu kadının Monica Maldonado olduğunu düşünüyordu- otelin giriş kapısına kadar eşlik ettiğini gördüğü gece. "Umarım güvendedir," dedi Gail. "Kocam bana çok fazla *Dateline* izliyorsun diyor ama tek başına seyahat eden, şimdi de kaybolan bir kadın..."

Kaybolan...

Darren bu kelimeyi irdeledi. Yaşanan durum için abartılı bir değerlendirme gibi geliyor ve Marion'da iki kayıp vakası olması istatistiksel olarak olası görünmüyordu. Bunu kafasında tarttı. Noter korktuğunu kabul ediyor, Darren'a ödeme yapılmadığını ve kaybolduğu ortada olan bir kadını doğru düzgün araştırmadığını hatırlatarak onu iyice dolduruşa getiriyordu. Sandler Gaines'in yanındaki sarhoş kadının Monica Maldonado olduğunu varsayacak olsa bile polise kadının koyu renk saçından başka bir şey eşgal veremezdi. Tüm bunları uydurduğuna, Monica Maldonado'nun hiç Marion'a gelmediğine veya Cardinal Hotel'e giriş yapmadığına ya da öyle birinin hiç var olmadığına inanmaya neredeyse meyilliydi. Neredeyse. Fakat Gail Combs'un telefonunu kapattıktan

sonra aklına iki şey takıldı. Birincisi, Lisa odadan çıktığında gelen ilk aramaydı, Monica Maldonado isminin nereden tanıdık geldiğini anlamaya çalıştığı, sanki hemen oradaydı da bir türlü hatırlayamıyordu. Ve ikincisi, o hukuk bürosunun ismini nerede gördüğünü anımsamıştı. Her şeyi bir araya getiren de buydu. Chafee, Humboldt ve Greene beynine kazınmıştı çünkü o isimleri bugün, Leroy Page'in duvarına yapıştırılmış kartvizitte görmüştü. Darren kartta Virginia adresini görmemiş olsa da ismi anımsıyordu. Monica Maldonado'ydu.

KISIM DÖRT

17.

Bir sonraki sabaha kadar odaya giremeyeceğinden gecenin çoğunu Chafee, Homboldt ve Greene hukuk bürosu hakkında farklı arama motorlarında bilgiler arayarak geçirdi. Ancak yalnızca Virginia'daki adreslerini ve Martindale.com adlı hukuk rehberinden medeni hukuk davalarına baktıklarını öğrenebildi. Bu da Leroy Page'in bir suçtan dolayı Monica Maldonado'nun müvekkili olmadığı anlamına geliyordu. Birkaç saat uyuduktan sonra kafası daha karışık uyandı; kadının şu anda nerede olduğunu bırak, Jefferson'a neden geldiğini bile bilmiyordu. Darren, Monica Maldonado'nun Jefferson'da olduğunu teyit etmeye ve orada ne için bulunduğunu öğrenmeye çalıştığında ne sekreteri ne de yaptığı birkaç arama sonucunda ulaştığı (ikinci aramayı Doğu Yakası saat dilimine göre sabah dokuzda yapmıştı) ortağı bilgi vermedi.

"Ne yazık ki bu özel bir bilgi," dedi Dale Godwin adındaki ortak. Bir Texas Ranger'ının iş arkadaşını soruşturması adamı endişelendirmişe benzemiyordu. Darren'ın bildiğine göre Bay Godwin, tıpkı eyalet dışındaki çoğu kişi gibi Ranger'ların Texas'taki kolluk kuvvetleri içindeki rolünü anlamıyordu; sesindeki zorlamaya bakılırsa adam park bekçisiyle konuştuğunu varsayıyor olabilirdi. En azından Monica'nın Chafee, Humboldt ve Greene'de çalıştığını doğruladı ancak Darren'a onun *yetişkin bir kız* olduğunu –tam olarak böyle söylemişti– ve kendi başının çaresine bakabileceğini temin etti.

"İki gündür otelinde görünmedi ve kasabanın noteri olan Gail

Combs'la ayarladığı görüşmeye gitmedi, bahse girerim noterin faturası şu anda dosyalarınızın arasında bir yerdedir," dedi Darren. Ekleme yapmadan önce adamın bunu sindirmesini bekledi. "Ama eminim büronuz son kırk sekiz saat içinde Bayan Maldonado'yla iletişime geçmiştir, değil mi Bay Godwin?"

Avukat ağır ve sesli bir nefes verdi. Batı müziğinde, ufukta tehlike olduğunu işaret eden baslara benzediği söylenemezdi. "Sekreteriyle konuşayım," dedi Godwin. "Sonra size geri dönüş yaparım."

Bir saat kadar sonra hâlâ Darren'a geri dönüş yapmamıştı.

Lobinin yemek salonunda kahvaltı servisi yapılırken Darren ikinci kata yöneldi, resepsiyonun yanından geçerek, inatçı saçlarını başarısız bir şekilde sıkıca toplayan, sıska siyahi temizlik görevlisi kadının peşine takıldı. Kadının Sandler Gaines'in kapısını çalıp hoş ama sıkıcı bir tonda, "Temizlik," deyişini izledi. Cevap gelmeyince ana anahtarla kapıyı açtı. Bay Gaines'in ortalıkta olmadığını öğrenince korkuları azalan Darren kadına rozetini gösterdi ve 207 numaralı odaya girmesi gerektiğini söyledi.

"İçerisi boş, efendim," dedi görevli.

"Fark etmez," dedi Darren sesinde zoraki bir otoriteyle soru sormasına izin vermeyecek bir hızda. "Oraya girmem lazım, hanımefendi. Eyaletle ilgili son derece ciddi bir durum. Odayı aramam emredildi."

Yaka kartına göre ismi Barbara olan temizlik görevlisi bu işin içinde saçmalık olabileceğini düşünüyormuş gibi ona baktı ancak Darren siyah ve rozetli olduğundan ona inanmaya karar verdi. Tabii 207 numaralı odanın kapısını açarken, "Bu yüzden beni kovmasalar iyi olur," demeden de yapamadı. Ardından onu yalnız bıraktı.

Kadife perdeler açıktı ve Darren'ın alt kattaki odasının baktığı iç bahçe görünüyordu. Bir kat yüksekte olduğundan birkaç misafirin dışarıda kahve içtiğini ve onlardan birinin, arkaya doğru yalatılmış saçları sabah ışığında altın gibi parlayan Sandler Gai-

nes olduğunu fark etti. Adam odasını karıştırdığını görmesin diye hızla pencerenin önünden çekildi ve ayağının altında bir çıtırtı hissetti. Başını eğdiğinde çizmesinin topuklarının altında parçalara ayrılmış bir tarak olduğunu gördü. Ucu yatağın altından çıkmıştı ve Darren daha yakından bakmak üzere eğildiğinde sedef işlemeli tarağın çoktan kırık olduğunu fark etti. Diğer yarısı yatağın diğer ucundaydı. Gölgeler arasında bile ucundaki saçlar seçilebiliyordu. Beyaz gömleğinin ucuyla tarağın iki parçasını da eline aldı. İkisini de dolaptaki kirli çamaşır poşetine koymadan önce saç öbeğini inceledi. Sandler Gaines'ın yanında gördüğü kadınınki gibi parlak, siyah bir saçtı.

* * *

Austin Street'teki şerif ofisine aradaki birkaç bloğu yürüyerek gitti.

Tarak, 207 numaralı odada duyduğu gürültü, Sandler Gaines'ın yanında gördüğü kadın, Monica Maldonado'yu arayan noter... Tüm bu ipuçlarını birleştiren Darren tüm geceyi DFW ve Jefferson'a en yakın büyük havaalanı olan Love Field'daki kiralık araba şirketlerini aramakla geçirmiş ve her seferinde başarısız olsa da Texas-Louisiana sınırı üzerindeki Shreveport havaalanındaki Avis kiralık araba şirketini aradığında piyangoyu tutturmuştu. Gece vardiyasında çalışan genç kadını telefonda bir Texas Ranger'ına bilgi vermeye ikna etmek pek zor olmamıştı. Virginia'daki Russell Road'da yaşayan Monica Maldonado dün havaalanına teslim etmesi gereken beyaz bir Pontiac Sunfire kiralamıştı. Şerif Quinn'in MAGA şapkalı ve çeyrekliklerle dolu turşu kavanozu detaylı küçük ofisine gittiğinde kadının kartvizitini Leroy Page'in Hopetown'daki mutfağında gördüğünü, Bayan Maldonado'nun gerçekten var olduğuna ve bir ara Marion'da bulunduğuna kanıt olarak sundu.

Dün akşam et lokantasında giydiği kıyafetleri giyen Quinn koltuğunda geriye yaslandı ve koltukaltındaki sararan lekeleri ortaya çıkararak ellerini başının arkasına yerleştirdi. "Peki ne demeye çalışıyorsun, Ranger?"

"Kadının kayıp olabileceğini düşünüyorum," dedi Darren. "Ve Sandler Gaines'in onu gören son kişi olduğunu düşünüyorum. İkisini birlikte gördüm."

"Kadını tanımlayabilir misin?"

Darren duraksadıktan sonra yalan söyledi. "Evet."

"Peki Page... Onun bunlarla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum ama kadınla iletişime geçtiği ortada."

"Bu şehirde seri katil olduğunu mu söylüyorsun?" Bu fikir Quinn'i korkutmaktan çok mutlu etmişti. "Hopetown'da da sorun çıkarmayı becerdin, değil mi?"

"Anlamadım?"

"Bay Page."

"Kadını gören son kişinin Sandler Gaines olduğunu söyledim."

Şerif Quinn kollarını indirip masanın üzerine koydu, ciddi bir ifadeye büründü. "Bu olaydan önce Leroy Page'le hiç sorun yaşamadım," dedi Quinn, Darren'ı duymamış gibi konuşarak. "Ve açıkçası o çocuğa zarar verdiğine hiç inanmak istemedim ama konuşulanlar, şimdiki dedikodular ve şüpheler, göz ardı edilir gibi değil, Ranger. Leroy Page'in adını Gil Thomason ve karavan parkı ekibinin yanında söylemesen iyi ederdin. Daha federaller tutuklama şansı bulamadan adamın ölüm fermanını imzalamış oldun."

Darren'ın midesi bulandı. Kulağı çınlıyor ve Quinn'in sözleri sanki uzaktan geliyordu. Şerif Quinn öylece, "Leroy Page dün akşam vuruldu," derken uzun bacakları tutmaz hâle gelerek tir tir titredi.

Darren başını salladı, ilk başta hissizlik içinde inanamadı fakat sonra öfkelendi. "Evinin önüne koyduğunuz adamlara ne oldu?"

"Nasıl olduysa onları aşmışlar," dedi Quinn, Darren'a göre faz-

la ciddi, Page'in evinin önündeki memurların sadece gösteriş için orada olduklarını kabul eder gibi söylemişti. "Bir şekilde evin arkasından girdiklerini düşünüyoruz."

"Onlar derken kimi kastediyorsunuz peki?"

"Memurlarım karavan parkını didik didik arıyor. Aptal değilim, Ranger. O pisliklerin yaptığını biliyorum."

"Peki Bay Page, o..."

"Yaşıyor," dedi Quinn ve birden ayaklandı. "Marion İlçe Hastanesi'ne zamanında yetiştirmişler. Gerçi yaşından dolayı durumu riskli. Caddolar hastanenin üçüncü katında onun için dua ediyor. Kurtulabilir." Yüzyıldan fazla süredir siyahların arasında yaşayan küçük Caddo yerlilerinin inançlarını ve yöntemlerini anlamadığını belli etmek için omuz silkti, ayrıca yeni bir husumet başlatarak cennetten men edilmemek için onların ilahi otoritesini sorgulamayı reddetti.

"Sandler Gaines'le konuşun," dedi Darren, şerifin ofisinden çıkarken. "Rozetim üzerine bahse girerim, Monica Maldonado'ya ne olduğunu biliyor."

Quinn ismi not etse de yapacak daha önemli işleri olduğu, ödenmemiş ücret için peşine düşen noterden başka hiç kimsenin aramadığı yetişkin bir kadını bulmak uğruna elindeki yığınla işi bırakamayacağı konusunda ısrar etti. "Shelby'deki şerife yaptığın gibi üzerime basıp geçmene izin vermeyeceğim." Demek Lark'ta yaptığı tutuklamalar, özellikle Wally Jefferson'la Geneva Sweet'in kocasının cinayeti konusundaki husumeti, oradaki şerifi neredeyse tutuklattıracağı bilgisi Marion'a ulaşmıştı. Şerif Quinn Darren'a samimiyetsiz bir saygı, kızgınlık ve mücadele ettiği bir başka duyguyla –korku belki?– baktı. Darren bir kere daha göğsündeki rozetin anlamlı gücünü hissetti ve Quinn'in haklı olup olmadığını düşündü. Hopetown'da Leroy Page'i araştırması adamın hayatını gerçekten tehlikeye atmış mıydı?

* * *

Marion'da kurşun yediğinizde birilerinin sizi Shreveport'a ya da 59. Otoyol'un birkaç kilometre güneyindeki Marshall'a götürecek kadar mantıklı olmalarını umardınız, zira bu iki kasaba diğerlerin daha büyüktü ve Jefferson'a göre ateşli silah yaralanmasıyla daha iyi ilgilenebileceklerini düşünürdünüz. Ancak Leroy Page, işinin büyük kısmı inatçı şeker hastalarına hayatta kalmaları için gerekli yaşam tarzını aşılamak olan ama her katında yirmi metre aralıklarla Dr Pepper ve Twix çikolataları satan otomatlardan bulunan tıp merkezinde, çift kişilik bir odada kalıyordu.

Darren uzun vadeli hastaların kaldığı üniteye yönlendirilmişti. Mavi kantaron ve kızılcık ağacı desenli, uzun çerçeveli tabloların yanından geçerken botlarının topukları hafif yapışkan zeminde sökülen banta benzeyen bir ses çıkarıyordu. Sonunda, asansörden indiğinden beri yanından geçtiği üçüncü hemşire masasının bitişiğinde Bay Page'in odasını buldu. Bay Page odayı, *Whataburger* poşetinden bir şeyler yiyen ve telefonla konuşan kırklarındaki beyaz bir adamla paylaşıyordu. Adam Darren'ı ve rozetini görünce dönüp bir daha baktı ama bunun dışında yemeğinden ve telefonundan dikkatini ayırmadı. Odanın diğer tarafındaki perdenin arkasında Bay Page uyuyordu ya da en azından gözlerini kapatmıştı. Vücudu kendi kendine titriyor gibiydi, yatağın yanındaki taburede oturan siyah kadın bir elini üzerine koyarak adamın kollarını yanında sabitledi. Darren, bu küçük hastanenin özel odası sayılabilecek alana girdiğinde kadın döndü. Benzerlikleri ortadaydı; aynı koyu renkli, bazı yerleri kızarık ten, hafif dalgalı ve gür siyah saçlar, yay şeklinde dudaklar. Bay Page'in dudakları kuru ve çatlamıştı, kenarlarında beyaz bir madde vardı, kadınınkilerse solmuş, koyu pembeye boyanmıştı ve sol tarafı patlamış, kanamış gibi görünüyordu. Kadın şapkasını, rozetini, Ranger üniformasının tamamını süzerek Darren'a baktıktan sonra büyük bir

yoğunlukla, acıyan yerlerindeki etleri ve kemikleri görüyormuş, zihin gücüyle acılarını yok edebilirmiş gibi babasını izlemeye döndü. "Erika," dedi Darren, çünkü evlerinde yemek yerken Margaret adının böyle olduğunu söylemişti. Bu kadın Leroy'un küçük kızıydı. Darren odadan –Leroy'un mavi hastane önlüğündeki ıslak noktalardan gelen ekşi koku dışında– tütün kokusu aldı.

Döndü ve daha önce orada olduğunu görmediği Margaret'ın odanın arka köşesinde durduğunu fark etti. Sanki tütün açık kahverengi tenini nüfuz etmiş, böylece koku kadının bir parçası hâline gelmişti; evindeyken dikkatini çekmemişti ama şimdi iyice anlıyordu. Pişmiş vişne ve ıslak ağaç kabuğunu andıran tatlı bir kokuydu ve Darren'a belli belirsiz bir rahatlık veriyordu; bunun yanında Erika göz ucuyla Margaret Goodfellow'un görünüşünü inceliyor, omuzlarındaki kırmızı-mavi şala, kadının eğik başına bakıyordu. Margaret sessizce fısıldıyor, sözleri neredeyse göğsünden bir nefes gibi çıkıyordu. Kadın gayretle, ancak gizlilikle dua ediyordu.

"Babamın seni burada isteyeceğini sanmıyorum." Erika, Margaret'a bakıyordu ancak Darren'la konuşuyordu. "Sen onun katil olduğunu düşünüyormuşsun."

"Neden böyle titriyor?"

"Ateşten," dedi. "Her yirmi dakikada bir şeyler yapmalarını istiyorum. Kırk buçuk derecenin üzerine çıkarsa buzlu battaniye getireceklerini söylediler."

"Babana yardım etmeye çalıştım. Ona avukat tutmasını söyledim."

Erika, Darren'la konuşmak için döndüğünde boynundaki ince, altın haç hastane yatağının diğer tarafındaki dikdörtgen pencereden giren güneş ışığıyla parladı. "Babam yanlış bir şey yapmadı. Saçmalık bu. Babam Lester'ın torununa asla zarar vermez. O adamı severdi."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Darren, ayaktayken tuhaf,

boyu yüzünden ucube gibi, etrafındaki insanlardan uzak hissediyordu. Tabureye doğru eğilerek acıyan bacaklarının üzerinde çömeldi. "Monica Maldonado kim ve neden babanla çalışıyordu?"

"Kim?"

"Hopetown'ın satışıyla bir alakası var mı?"

"Satış falan yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Darren. "Baban bunların hepsinin senin fikrin olduğunu söyledi."

Arkasında Margaret'ın duasını keserek *hıh* sesi çıkardığını duydu.

"Yani," dedi Erika, "evrakları imzalamadı. Hepsini evdeki çekmecenin üzerinde buldum. Ne oluyor bilmiyorum ama karar veremiyor veya fikrini değiştirdi..." Yataktaki babasına bakmak için döndüğünde sesi kayboldu. Leroy'un göz kapakları, yumuşak bir ritim tutturan spazmlarıyla birlikte kıpırdadı. "Babacığım," dedi Erika.

Komodinin üzerinden bir havlu alıp plastik bardaktaki suya daldırdı, sonra da onunla babasının kuru ağzını nazikçe sildi. "Her halükârda, bu olaydan sonra burada kalamaz. Ne olduğu umurumda değil. Elli-altmış yıldır gerçek bir kasaba, topluluk bile olmayan bir yer için hayatını riske atmayacağım. Hopetown bir anı, zamanı geçmiş bir fikir sadece."

Bunun üzerine her kelimesini dinleyen Margaret onaylamayan bir ses çıkardı. Bıkmış durumdaki Erika kalkıp yüzünü yaşlı kadına çevirdi ve parmağını ona doğru kaldırdı. "Siz olmasanız yıllar önce gitmiş olurdu. Sizi korumaya çalışmıyor olsa Lester'ın berbat ailesi taşınıp her yere pisliklerini bulaştırdığında çekip giderdi."

Margaret gözlerini açtı. "Baban onurlu bir adam."

"Babam, atalarının toprakları üzerinde kontrolünü kaybetmiş yaşlı bir ahmak."

"Atalarının mı?" dedi Margaret, gözlerinde keyiflenmişe ben-

zer bir ifade belirdi. "Kendi tarihini doğru düzgün bilmiyorsun, kızım. Benim ve sizin atalarınız arasındaki minnet borcu çift taraflıdır. Baban bunu bilir."

O anda Leroy'un gözleri aniden açıldı ve yatakta oturdu, yüzü acıdan ya da aklında gördüğü şeyin dehşetinden ötürü ekşimişti. Erika'nın, "Baba!" çığlıkları eşliğinde yatak örtüsünü fırlattı ve serumu kolundan çekip çıkardı. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da bacakları hemen büküldü ve Darren çevik davranarak soğuk zemine düşmesini engelledi. Adamdan gelen sıcaklığı hissedebiliyordu; teni Goodfellow'ların güneşte kalmış davulları kadar gergin ve sıcaktı. Leroy Page, ya dik kalabilmek ya da Ranger'i yolundan çekmek için Darren'ın kolunu kavradı, hangisi olduğunu anlamak zordu. Gözleri irice açılmış ve kızarıktı; Darren'ın omzunun üzerinden kapıya doğru çaresizlikle bakıyordu.

"Gitmem gerek, evlat," dedi Bay Page. "Burada kalamam. Yapmam gereken şeyler var. Çok geç olmadan buradan çıkmama yardım etmelisin."

Bay Page'in oda arkadaşı yardım çağırmış olmalıydı çünkü kapı bir anda açıldı ve iki hemşire koşarak içeri girdi; arkalarından bir hademe geldi, dikkatle ve zorla Bay Page'i yatağına yatırdı, sonrasında da hemşireler serumunu tekrar takarken başında bekledi. O anda Erika ağlayarak konuşuyordu. "İyi olmadığını söylemiştim. Hiç mantıklı konuşmuyor. İkinci kez gitmeye kalkıştı."

Leroy'un titremeleri yeniden başlamıştı.

Erika yine kolunu babasının üzerine uzattı.

Ancak hastane çalışanları gittikten sonra Leroy'un vücudu sakinleşti. Önce kızına, sonra Margaret'a baktı; az önce yaşananlar yalnızca bir rüyaymış gözlerinde huzur belirdi. Darren ona yaklaştı, nazikçe elini adamın bacağına koydu ve "Size ateş edeni gördünüz mü, efendim?" diye sordu.

"Rosemary," dedi Leroy. Ancak Darren'a bakıyor, soruyu duyuyor gibi görünmüyordu. "İstese Rosemary her an durdurabilirdi."

"Neyi durdurabilirdi baba?"

Ardından doğrudan Darren'a baktı. "Onlara güvenme."

"Kime?" diye sordu Darren.

"Hiçbirine," dedi yaşlı adam bağırarak, ağzı köpürüyordu. "Kefaretinden, geçmişteki günahlarından kurtulmuş bir gelecek yok. Bir karışını verirsen kasabayı kaptırırsın."

Darren bu çarpık aforizmaların Leroy'un ateşinden mi kaynaklandığını yoksa ona bir şey mi anlatmaya çalıştığını anlayamadı. "Bay Page, Monica Maldonado kim? Avukat hani? Sizde kartviziti vardı."

Cevap gelemeden hastane odasının kapısı tekrar açıldı, bu kez öyle sertti ki Margaret Goodfellow şok içinde elinde tuttuğu fark edilmeyen dua kitabını düşürdü. Erika'nın ayağa kalktığını, kadının vücudunun gerildiğini ve ellerini sıkıca yumruk yaptığını görünce arkalarından içeriye Marion İlçesi'ne bağlı polis memurlarıyla iki koyu renk takım elbiseli adamın girdiğini fark etti. Greg kapının yanında duruyordu. Federal ajan olduklarını anladığı takım elbiseli adamlardan biri Bay Leroy Edwin Page'in Levi King cinayetinden gözaltına alındığını ilan ederken Greg arkadaşının gözlerine bakmadı. Hastane yatağındaki adamı kelepçelerlerken Erika babasının üzerine atıldı. "Ne oldu, Kiki?" dedi Leroy, sersemce. "Ne oluyor?" Ajanlar ve memurlar zanlının yatağının etrafını sarınca Darren yoldan tamamen çekilmiş oldu. Sonunda Margaret'ın yanına giderek sırtını duvara yasladı; kelepçe sesleri, Erika'nın ağlaması, Leroy'un şaşkın iniltileri ve deli gibi atarak odayı inleten nabız ölçüm cihazının öfkeli biplemeleri arasında tekrar edilen duaların mırıltısı onun için bir sığınak oldu.

18.

Koridorda Darren Greg'i neredeyse yakasından tutarak en uzaktaki hemşire masasına, diğer ajanların duyamayacağı bir yere çekti. Memurlara değişimli vardiyalar hâlinde Leroy'u izlemeleri emredilmişti. İki ajan, kapısının önünde telefonda konuşuyordu. Leroy'un oda arkadaşı koridora çıkmış, farklı bir odaya geçmesini sağlayacak birilerini arıyordu. Darren tam olarak ne hissettiğini bilemiyordu. İhanet mi? Ama kim tarafından? Bay Page'i tutuklADığı için Greg'in mi? Yoksa suçlu olabileceği için yaşlı adamın mı?

"Arama yaparken bulduk," dedi Greg. "Çocuğun birkaç parça kıyafeti, aralarında Levi'nin iç çamaşırı da var."

Darren bunu gözünde canlandırınca yüzünü buruşturdu. "Peki çocuğun kanını, saçını falan buldunuz mu? Ona ait olduklarını kanıtlayan testler yapıldı mı?" diye sordu, FBI'ın bile bu kadar hızlı DNA testi yaptıramayacağını bilerek. Bu tutuklama aceleye gelmiş gibi görünüyordu ve Darren, Greg'in bununla gündem yaratmaya çalışıp çalışmadığını merak etti. Belki de en baştan beri planı buydu. Böylece Trump'ın Adalet Bakanlığı'na FBI'ın beyazlara karşı işlenen suçlar konusunda işe yaradığını gösterecek ve bakanlık görevlilerinin yeni ofislerinde girdikleri anda bunu unutmalarını umacaktı. "Elinizde ceset bile yok."

"Üzerinde çalışıyoruz," dedi Greg. "Ama şu anda elimizde Page'in çocuğu gören son kişi olduğunu söylediği ifade var ve annesiyle ablası kıyafetlerin oğlana ait olduğunu doğruladı." Ellerini pantolonunun ceplerine sokunca omuzları havaya kadar kalktı,

bu hâliyle utanç içinde ve ikilemde gibi göründü. "Bu şekilde olmasını istemezdik. Gerçekten, D."

"Hadi be," dedi Darren. "Seni gayet iyi tanıyorum."

Greg bir süre sessizleşti. "Bak, dün gece..."

Darren, karısının adını Greg'in ağzında duymadan önce onu durdurdu. Ve zaten Lisa'yı düşünmek aklına bir şey getirmişti.

* * *

"Chafee, Humboldt ve Greene."

"Hiç duymadım," dedi Lisa.

"Virginia'dalar, başka yerde ofisleri varsa da bulamadım."

Karısı iç çekti. Onu Houston'daki adliyenin koridorlarında yakalamıştı ve etrafındaki sesler telefonda yankı yapıyordu. Topuklu ayakkabı sesleri, gelen asansörün zili, adliye çalışanlarının ve avukatların sesleri ve Lisa'nın bu görüşmeye karşı hissettiği rahatsızlık. Ancak Darren'ın bir yanı, dün gece aniden ayrılmak için yalan söylemediğini ve dediği gibi bu sabah adliyede, görevinin başında olduğuna düşünmeden edemedi.

"Ne için soruyorsun, Darren?"

"Dosyayla bir alakası olmalı," dedi. "Az ya da çok."

"On dakikaya duruşmada olmam lazım."

"Sadece hangi davalara baktıklarını, büronun neyle döndüğünü bilmek istiyorum. İnternette kesin bir şey bulmak zor. Ve Lexis hesabım olmadığından ne yaptıklarını anlamakta zorlanıyorum."

"Şimdi de sekreterin mi oldum yani?" Sesinde şakacı bir ton vardı, dün akşam kırılan ve tuhaflaşan bir şeyleri düzeltmeye çalışıyordu sanki. "Biraz beklesene," dedi ve Darren onu koridordaki bir banka otururken hayal etti. "Aslında ben bir bakıp seni tekrar arayayım."

Darren, Marion İlçe Hastanesi'nin otoparkındaydı, kamyonetine yaslanmıştı. Hava Jefferson'a geldiği zamanki kadar serin,

ancak rutubetliydi; hastanenin otoparkına asılmış büyük çanlar ve kırmızı-yeşil kurdeleler âdeta kımıldamıyordu. Noel'e yalnızca birkaç hafta kalmıştı ve Darren normalde yılın bu zamanlarında Camilla'da olurdu. Marion'daki hiçbir şey ona ev hissi vermiyordu. Darren caz duymak isterken bu ilçe ona zydeco sunuyordu. Baharatlı sosis isterken Marion tabağına kan sosisi koyuyordu. Yazın ölü sıcağında bile, ona evinde geçirdiği bayramları hatırlatan çam ağaçlarını görmek istiyorken burada bataklık meşeleriyle çevrilmişti. Buradan bir an önce gitmeye hazırdı ancak bir şey, hikâyeye uymayan, matruşka bebekleri gibi birbirinin içinden çıkan gizemli parçalar buraya çakılı kalmasına neden oluyordu.

Lisa'ya henüz Noel hediyesi almadığını düşünüyordu ki aklı dün geceye, dünyanın diğer yarısındaki Randie Winston'u arayan yanına ve kaçındığı duygulara kaydı. Lisa'yla Greg'in arasında ne vardı? Eski arkadaşlardı, birbirlerini liseden beri tanıyorlardı. O ikisinin arasında bir şey olsa mutlaka fark ederdi, değil mi? Kanıtlar açık ve ayrıntılı, ancak bir o kadar da zorluydu. Lisa'nın kolunu tuttuğunda Greg'in yüzündeki ifade. İçindeki o *istek*. Seksten çok affedilmek istiyor gibiydi. Ama Darren ne için affedilmek istediğini bilmiyordu.

Lisa aramasını ilk çalışta açtı. Dün akşam et lokantasından çıktığında Greg'le ne konuştuklarını öğrenme isteğini bastırdı. Bunun yerine karısı Harris İlçe Adliyesi'nde oturduğu yerden, başka bir büronun işlerini bir çeşit avukat-müvekkil gizliliğini ihlal ediyormuş gibi fısıldayarak anlatırken onu dinledi. "Chafee, Humboldt ve Green dediğin gibi medeni hukuk davalarına bakıyor, benim büroma bir hayli benziyor. Sözleşme hukuku, tazminat davaları, bazı fikri mülkiyet davaları. Ama Brandan Chafee kurucu ortak olmadan önce federal hükümet lobicisiymiş, yani açık açık belli etmeseler de, önceki mesleğinin şu anki işlerine sıçradığını tahmin edebiliyorum."

"Ne gibi?"

"Hükümette işlerini gördürmeye ihtiyaç duyan insanlar gibi," dedi, nefesi ağırlaştı. Darren ayağa kalkarak eşyalarını toplamaya başladığını düşündü. "Bak Darren, şu anda gerçekten ama gerçekten Caselli'nin mahkeme salonuna geçmem gerek."

"Peki kâr amacı gütmeyen işler? Bir sit alanını satışa çıkarmak gibi?"

"O tür şeyler genelde devlet düzeyinde yapılır. Chafee tamamen federaldi; Hazine'yle, İskân ve Kentsel Kalkınma Dairesi'yle, İçişleri Bakanlığı'yla uğraşıyordu." Sonra durdu ve *hımm* sesi çıkararak düşündü. "Federalleri ilgilendiren bir alanı korumak için yapılmış olabilir. Ama Chafee, Humboldt gibi büroların kâr amacı gütmeyenler için çalıştığını hiç görmedim. Texas'tan bahsediyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bilemiyorum Darren ama gerçekten gitmem lazım."

"Sağ ol, Lisa," dedi.

Darren'ın tatlı bir samimiyet olarak algıladığı "rica ederim" kelimelerini söyleyecek kadar telefonda kaldı, sonra kararsız bir sesle ekledi: "Sonra konuşuruz, değil mi?"

"Lisa," diye başladı Darren, ona veya kendine bir şeyden ötürü güvence vermek isteyerek.

Ancak telefonu çoktan kapatmıştı.

* * *

Elinde başka bir şey olmadığından Marion İlçesi Tarih Vakfı'nın telefon numarasını ya da adresini bulmaya çalıştı fakat ne Google'da ne de Bing'de bir şey çıkmadı, tabii küçük bir kasabanın kâr amacı gütmeyen bir vakfı olmasına pek şaşırmadı. Telefonunu pantolonun cebine koyup hastane kapılarından içeri girdi, ilçe telefon rehberini bulmak için etrafa bakınırken klimadan yayılan dezenfektan kokusu âdeta üzerine çullandı. Telefon rehberlerinin

internette bulduklarından daha güvenilir olduğunu düşünüyordu. Küçük kasabadaki iş insanları için telefon rehberinde yer almak hâlâ bir gurur kaynağıydı; bir bilgisayara göre -ki herkesin evinde olmayabiliyordu- sizi daha meşru kılıyordu.

Resepsiyon masasının ötesinde bir dizi ankesörlü telefon vardı, her biri parmak izleriyle dolu panellerle bölünmüştü ve her birinin altında sakız ambalajları ve mum kalıntılarının döküldüğü parçalanmış kâğıt bardaklar gibi eşyaların olduğu küçük bir bölme vardı. Hatta bir tanesinde, Darren'ın serçe parmağı büyüklüğünde küçük bir plastik bebek duruyordu. Yalnızca sondaki "kabinde" Marion İlçesi telefon rehberi duruyordu. Darren iş listesini açarak "M" harfinden başladı. Uzun parmaklarını isimlerin üzerinden gezdirip orada olmadığını kabullenene dek iki kere kontrol etti. Tarih vakfı listede yoktu. Ancak parmakları Marion İlçesi Tarih Vakfı'nın olması gereken yerin hemen üzerinde durdu. O tanıdık isme, adamın işletmesi için seçtiği havalı ada gülümsedi: MARCUS ALDRICH'İN GERÇEK VE HAZİNELERİ. Amcasının tarih doktorası yapmış eski üniversite arkadaşı hâlâ, Clayton'ın deyimiyle eski ve ölü kasabada çalışmaya devam ederek yeteneğini ve vaktini harcıyordu.

Belki de öyle değildir, diye düşündü Darren.

* * *

Dükkân Doğu Austin Caddesi'nden, yöresel beyaz şaraptan akağaç şurubuna, kovboy çizmesi tozluklarından Konfederasyon bayraklı bikinilere kadar her türlü ürünün satıldığı Jefferson Çarşısı'nın yanındaydı. Karşısında, tren yolunun diğer tarafında, önünde Texas eyalet bayraklarının dalgalandığı, kapıları paslı neon tabelalar ve içerideki hoparlörlerden gelen Oak Ridge Boys'un "Because of Him" melodileriyle uyumlu şekilde yanıp sönen Noel ışıklarıyla süslenmiş bir sıra antikacı vardı.

Marcus'un dükkânı pek süslenmemişti.

Ön camına erkenden Kwanzaa kinara* koymuştu, kırmızı, siyah ve yeşil mum geçen aralıktan beri oradaymışçasına kurumuş ve tozla kaplanmıştı. Pencerelere birkaç sararmış fotoğraf, göl tablosu ve Caddo yerlilerine ait bir çizim, bir de küçük bir kulübede toplanmış, derileri yaralı, kemikleri eklem yerlerinde boğum boğum olmuş köle resimleri vardı ancak dükkânın önü ve içi bunlar dışında neredeyse boştu. Darren yüzünü cama dayamak için şapkasını çıkardı. İçeride açık, karton bir kitap kutusu, üzerinde hesap makinesi, kâğıt-kalem olan bir masa olsa da, ne müşteri ne de mülk sahibinin içeride olduğuna dair bir işaret vardı.

Fakat kapı kilitli değildi.

Darren içeri girdiğinde naftalin ve tütsü kokusu aldı. Dükkânın arka tarafındaki pencerelerden birinde klima ünitesi sallanıyordu, gerçi *dükkân* kelimesi Marcus Aldrich'in Gerçek ve Hazineleri'ni tanımlamaktan çok bir alay sıfatı gibiydi. İçeride, görülebilir bir düzen olmadan uzun masasın üzerine serilmiş daha fazla fotoğraf duruyordu. Hepsinin üzeri köşesinde ufak, yeşil, sarı, mavi çemberli etiketler olan plastik ambalajlarla kaplanmıştı. Darren, parmaklarını fotoğraf yığınının üzerinde gezdirdi. Gözleri kraliçenin üzerinde durdu: Dagerreyotipi tarzında basılmış fotoğrafta belini olduğu kadar boğazını aynı ölçüde saran, tanıdık gelen beyaz fırfırlı bir elbise giymiş bir kadın vardı. Siyah gözlerini ve zoraki gülümsemesini görünce yatağının üzerinde dururken hissettiği paniği hissetti. Elinde cep tabancası olmasa da bu, aynı kadındı. Kim bilir, belki bir hayalet, belki de rüyaydı ama ilkine inanmak istemiyordu.

"Sarılar elli," dedi bir ses.

Darren başını kaldırır kaldırmaz Marcus'u hatırladı. Saçları iyice kırlaşmıştı ancak hâlâ kırışık Hawaii gömlek, kot pantolon

* Yedi kollu şamdan. *Kwanzaa*, çoğunlukla ABD'de yaşayan Afrika kökenlilerin kutladığı, dini öğeler taşımayan bir kış bayramıdır. (yhn.)

ve ayak parmakları görünecek kadar eskimiş bal rengi deriden çizmeler giyiyordu. Bileğinde renkli, örgü bir bileklik vardı ve Afro buklelerinin arasına rahatça ulaşmak için bir kalem sıkıştırmıştı. Marcus, başıyla Darren'ın elindeki, üzerinde sahiden de yeşil etiket olan fotoğrafı işaret etti ve bir kez daha, "Onlar ellilik," dedi.

"Dolar mı?" diye sordu Darren, bu fikir sesinin çatlamasına yol açtı.

"Sent," diye açıkladı Marcus. "İnsanlar genelde buraya kitap için gelir."

Kendi yayımladığı belli olan, kırmızı kapaklı büyük kitabı gösterdi. Kitabın adı siyah ve yeşil harflerle yazılmıştı. GERÇEK VE HAZİNELER: GERÇEK JEFFERSON. DR. MARCUS L. ALDRICH. Kutudaki artakalanlar dışında fotoğraf koleksiyonunun bulunduğu masanın üzerinde de birkaç kopya vardı. Darren birini aldı, masanın üzerinden Marcus'a uzattı ve "Bunu da alıyorum," diye ekledi. Hayalet kadının fotoğrafını kaldırdı. "Elli sentten ucuzunu bulamam," dedi, savaş öncesine ait beyaz bir kadın fotoğrafını alma nedenini hafifletmeye çalışarak. Marcus başıyla onayladı, satışı tamamlamadan önce Darren'ın rozetine ve şapkasına bakmak için durdu. Burası sadece nakit geçen yerlerdendi ve Darren ödemek üzere cüzdanına uzandığında Marcus onu tanımaya çalışarak gözlerini yüzüne dikti.

Darren şakacı bir tavırla, "Belki amcam Clayton adına imzalayabilirsin," dedi.

Marcus öyle büyük bir şekilde sırıttı ki Darren dişlerindeki tütün lekelerini, gülüşündeki kahverengi haleleri gördü. "Sen olduğun tahmin etmiştim, Darren."

Tezgâhın arkasından çıkıp Darren'a sarıldı, onunla Jefferson'da karşılaşma ihtimaline güldü. "Seni en son Clayton eski karımın evinden taşınmama yardım ederken görmüştüm, o zamanlar amcanın peşinde geziyordun."

"Doğru." Darren bu anıya gülümsedi; Clayton'la baş başa maceraya çıktıkları yegâne anlardan biriydi.

"Ve Prairie View eğitimimi burada harcadığımı yüzüme çarpıp duruyordu..."

"Babamın insanların hayatlarını yaşama şekilleriyle ilgili pek çok fikri vardır." Sürekli Darren'inkine karışmıyor muydu? Evliliğine karıştığı kesindi.

"Bu söylediğin o kadar doğru ki." Marcus küçük dükkânına göz gezdirdi ve yaşamına Darren'ın, dolayısıyla Clayton'ın bakış açısıyla baktı. "Burada mutluyum. Sessiz bir yer. Boşanma parasıyla bu dükkânı açtım. Kitabımı satıyorum, bir şeyler yazıyorum, canım istediğinde gölde balık tutuyorum."

Darren onu yargılamadığını göstermek için ellerini kaldırdı. Elinde hâlâ yeni aldığı dagerreyotipi fotoğrafı tutuyordu.

"Penelope Deschamps," dedi Marcus. "Jefferson tarihinin en kötü buharlı gemi kazalarından birinden, *Magnolia*'dan sağ çıkan iki kişiden biriydi. İç Savaş'ın öncesinden, herkesin hatırladığı *Mittie Stephens* kazasının yıllar öncesinden bahsediyorum. Onda altmış bir kişi ölmüştü, 1872'deydi ama bana sorarsan *Magnolia* tarihi ve ilçeye etkisi bakımından çok daha ilginç." Darren'a bir bardak çay ikram etti. Arka ofisteki mini buzdolabındaki bir sürahide tutuyordu, söylediğine göre yarım litre Chivas da vardı, bir bardak çaya tat katıyordu. Bu sabah yaşadıklarına rağmen Darren yalnızca çayda karar kıldı. Marcus ofisten döndüğünde yanında şeker katılmış bir bardak soğuk çay ve Darren için sandalye getirdi.

Sonra bir hikâye anlattı.

Ana fikrini Darren zaten biliyordu; İç Savaş öncesindeki Texas'ta Jefferson'ın altın elma olmasıydı. Ekonomisini Doğu Texas'ta her daim önemli olan köle işçiliği ve keresteyle ticaretiyle büyütmüştü. Ama bunun bir nedeni de –on dokuzuncu yüzyılın ortasında kıyı şeridindeki Galveston dışında– hiçbir Texas şehri-

nin başaramadığı bir şeye dönüşmesiydi: Jefferson, Caddo Gölü ve Cypress Nehri'den geçerek kasaba merkezine gelmeyi mümkün kılan birinci sınıf buharlı gemi seyahatlerinin liman şehriydi. Shreveport, New Orleans ve Mississippi'nin en kuzeyindeki kasabalardan gelen pamuklar ve kaliteli ketenler, yeni zenginler için mobilya gibi ürünler, Caddo Gölü'nün bulanık sularından geçerek Jefferson'a ulaşıyordu. Yıllar boyu, servi ormanlarının ve minik şehirler gibi yüzen nilüferlerin ortasında yükselen adaların arasından ve dikenli bataklıklardan geçmek için daha yeni bir buharlı gemi teknolojisi gerekmişti. Kuytularında neler döndüğüyle hiçbir kolluk kuvvetinin ilgilenmediği o adalar, bir zamanlar kanun kaçaklarını, New York kadar uzaklardan gelen zindancıları ve Mississippi'nin bu yakasında bulunan en büyük gölün ortasındaki bu el değmemiş ormanlara sığınan kaçakları gizlemekle ünlü olmuştu. Adalardan birinde yerlilerin, çoğunlukla huzur içinde yaşayan, ancak adalarına kanoyla gelen herkesi bıçaklayan Caddoların olduğuna dair dedikodular vardı. Darren, Margaret Goodfellow'un dediklerini hatırladı: *Göze batmamanın yolları vardır.*

Buharlı gemiler ticari malları ve aynı zamanda memleketlerdeki kültüre yakın bir yerde yeni hayat kurmak isteyen yüzlerce New Orleans yerlisi zengin yolcuyu taşırdı. Bu durum yoğunlukla İç Savaş'tan sonra, *Mittie Stephens*'in kaza yaptığı yıllarda olsa da hâlâ devam ediyordu. Penelope Deschamps'ın hikâyesi de böyle başlamış ve *neredeyse* böyle bitmişti. Marcus onun zavallı, narin bir şey olduğunu, Acadia Parish'deki Penny Deckerd'da arazilerini siyahlara kiraya veren beyaz bir ailede doğduğunu söyledi. Babası sinirli bir adamdı, zencilerin işlerini yapıyor ve her yıl biraz daha batıyordu. Düzenli olarak içiyordu, tarlada yanında çalışacak tek oğlu olduğundan Penny'yi besleyecek başka bir boğaz olarak görüyor ve onu evlendirip göndermenin yollarını arıyordu. Elinde olmayan parayla *Ladies' Magazine* sayıları alarak Penny'ye onları

baştan sona okumasını, böylece hanımefendi olmayı öğrenmesini istiyordu. "Tanrı biliyor ya, annenden bir gram bile öğrenmemişsin. Sana domuz kesmeyi öğretebilir ama bu, evlenecek birini bulmana yetmez."

Penny çabuk öğreniyordu. Her iki haftada bir banyo yaptı, saçını, ismini tam olarak bilmediği ve telaffuz edemediği *chignon* şeklinde şekillendirmeye başladı -fonksiyonel bir cahil olduğundan daha çok dergilerdeki güzel çizimlerden yararlanıyordu- ve çok geçmeden ailesine ve kiliseden birkaç arkadaşına kendisine Penelope demelerini emretti. Tarlada çalışması gerekmediğinden ve mutfakta işe yaramadığından ailesinin yaşadığı, kölelerden uzak, fakat onlarınkilerden sadece birazcık büyük, toprak zeminli kulübenin olduğu eski arazinin çevresinde yürüyüş yapmaya başladı. Duruşunu geliştirmek için kilise olarak da kullanılan okul binasından büyük evin yan tarafındaki kraliyet meşesine kadar başının üzerinde kitap ya da ona benzer aletler taşıyarak yürüdü. Babası onu kuyudan su taşıyan zenciler gibi kitaplarla yürürken gördüğünde Penelope'yi kırbaçladı. "Bu saçmalığı hemen bırak." Kimse Penelope'nin ne yaptığının ne kadar farkında ya da şansının bunda ne kadar etkili olduğunu bilmiyordu ancak 1857'de Louisiana Eyalet Üniversitesi'nde geçirdiği tek sömestirden sonra eve dönen efendinin oğlu Penelope'yi bir kere gördükten sonra iş bitmişti. Louis Deschamps, Penelope'nin babasından evlilik için izin isteme zahmetine dahi girmedi, onunla düğünden önce konuşmadı. Niyetini öylece kendi babasına söyleyerek *onun* onayını istedi ve Penelope'ye kendini evliliğe hazırla dedi.

Mart 1858'de evlendiler. Penelope kocasıyla beraber büyük eve taşındı ve Louisiana'nın oy birliğiyle Birleşik Devletler'den çekildiği ve İç Savaş'ın yakın olduğu dönemde ona bir kız ve erkek evlat verdi. Efendi, savaş başlamadan önce öldü, böylece Penelope babasının hayatı boyunca didindiği plantasyonun sahibesi oldu. Baba ve kızın bu ironiden rahatsız olmasına zaman kalmadı

zira çok kısa süre sonra babasıyla erkek kardeşi savaş alanında öldü ve kocası, iki çocuğunun babası Louis kızıl hastalığından vefat ederek işletme mekanizmalarından anlamayan ve öğrenmeye yetecek zekâsı ve sabrı olmayan genç Penelope Deschamps'ı plantasyonun sahibi olarak bıraktı. Konfederasyon askerleri arazilerini mahvedip büyük eve el koydu, gümüşlerini çalıp ateş yakacak odun olsun diye gardıroplarıyla yataklarını parçaladı. Bu işin sonunda elinde tek metelik kalmayacağını anlayan Penelope, New Orleans'taki bir avukatla iletişime geçerek araziyi değerinin dörtte bir fiyatına sattı, sonra da kendisi, annesi, iki çocuğu ve sevdiği altı köle –mutfakta çalışan bir erkek ve kız kardeşin, kız kardeşin kocası ve onların çocukları– için *Magnolia*'da bilet aldı.

Yolculuğun ilk günü hadisesiz geçti, Penelope zamanının çoğunu talihsizliğinden kurtulma yolları arayarak geçirdi. Plantasyonun satışından elde ettiği para bir süre yaşamalarına yeterdi ancak hâlâ genç bir kadındı ve hayatta kalmak için kendine yeni bir iş kurmak zorunda kalacağının farkındaydı. Birkaç odasını kiraya verebilecekleri bir pansiyon satın almayı düşünüyorlardı. Kazan dairesinin yanında patlama olduğunda annesiyle ustalaşabilecekleri farklı tarifleri konuşuyorlardı. Alevler *Magnolia*'yı dakikalar içinde yuttu. Penelope yanan erkek ve kadınların Caddo Gölü'nün sularına atlayışlarını izlerken çocuklarına koştu. Annesini alevlerin arasında kaybetti, oğlunuysa asla bulamadı. Kızıyla birlikte gemiden atlamaya zorlandılar, dumanların ve pusun ortasında suda titrerken, Uncertain'ın bir kasabasından alevleri gören bir balıkçı tarafından kurtarıldılar. Penelope'nin bir elinde tüm parası, diğerinde beş yaşındaki kızıyla, sırılsıklam, heybesini kavramış hâlde çıktığı bu kara, adı kadar belirsizdi.* Annesi, oğlu, gemi tayfasının çoğunluğu ve yolcular gitmiş, ya boğulmuş ya da yanarak ölmüş, cesetleriyse asla bulunamamıştı. "Köleler de asla bulunamadı," dedi Marcus. "Öldükleri varsayıldı ama buradaki

* *Uncertain* İngilizcede belirsizlik anlamına gelir. (yhn.)

çoğu kişi kaçtıklarına inanıyor. Ya da yüzdüklerine, bence..."

Darren'ın telefonu *tekrar* çalınca durdu.

İlk iki çalışında numarayı tanımadı ama arayan teğmeni Fred Wilson'dı. Darren, Marcus'a açmak zorunda olduğunu işaret etti. Kendini kaptırmış izleyicisini kaybedeceğini hisseden Marcus, işlerinin olduğu masanın üzerine eğildi. "Bu kasabanın turizm endüstrisini kalkındıran bu süslü tarih unutkanlığına farklı bir perspektif kazandırmaya çalışıyorum sadece. Bizim gibiler için Jefferson'da hayat hep zordu; güzel kadınlar ve balolar falan yoktu. Jefferson Konfederasyoncularla kol kola savaşa girdikten sonra başına gelenlerin hepsini hak etti: Jefferson kendisinin es geçilip Marshall'a demiryolu yapılmasını hak etti. Red River'ın açılması Caddo Gölü'nün su düzeyini düşürdü, böylece buharlı gemiler artık gölde ilerleyemez oldu. Bu da hızla kasabanın sonunu getirdi," dedi, biraz neşeyle. Şimdi daha çok kendi kendine konuşuyordu, Darren ayağa kalkarak Marcus'tan uzaklaştı. Telefonunu açtı.

"Adliye'den sana ulaşmaya çalışıyorlar," dedi Wilson. "Bill King'le görüşmeni ayarladık ama bugün gitmek zorundasın. Neden bu kadar zorlaştırıyorlar bilmiyorum ama böyle anlaştık. Saat üçe kadar Bowie'deki Telford Unit'te olmak zorundasın."

"Orası bir saat uzakta."

"İşi batırayım deme, Mathews. Başka şansımız olmayabilir."

19.

Marcus'a hızlıca veda edip kitabı ve Penelope Deschamps'ın fotoğrafını aldı. Ancak kamyonetine bindiğinde onlarla ne yapacağını bilemedi. Ön koltuğun arkasına fırlatarak Arkansas sınırına fazla yakın olan New Boston'a bağlı Telford Unit cezaevine hangi yoldan gideceğine karar verdi. Bütün gün ağzına tek lokma koymamıştı, bu yüzden kedi balığı satan yere uğradı. Yemeğini kuzeye doğru giderken yolda yedi.

Şaşırtıcı bir biçimde gergindi; ellerini direksiyondan kaldırdığında titriyorlardı. Gömleğinin yakasının terle ıslandığını hissetti. Ve Jefferson'dan otuz kilometre uzaklaştıktan sonra yediği kızarmış balık onu rahatsız etmeye başladı. Daha önce katillerin karşısına oturmuştu ancak bu seferki farklıydı. Bill King'in suçları kişisel geliyordu. Telefonu tekrar çalarken geğirerek etrafı kokuttu.

Arayan annesiydi.

Öfke, Texarkana'nın eteklerinden çıkıp New Boston'ın batısındaki hapishaneye giderken telefondan hissettiği titreşim için bu tanım hafif kalırdı. "Demek amcanı peşime yolladın?" dedi Bell. "Kahretsin, Darren, neden annenin canını yakıyorsun? Birbirimizi anladığımızı sanmıştım."

Darren'ın kafası karışmıştı. "Anne," dedi, ona yeni bulduğu evlat bağlılığını hatırlatarak.

"Yok, bunlar için artık çok geç. Sana güvenebilir miyim bilmiyorum, yani şu anda ne yapsam bilemiyorum. Anlaştığımızı sanmıştım."

"Anne, neden bahsediyorsun sen? Clayton seni mi aradı?"

"Aradı mı? O kendini beğenmiş zenci evime geldi. Charles Gölü'nden döndüğümde bahçemde durmuş senden para aldığım için beni azarlıyordu. Silahı biliyor, Darren. Her şeyi biliyor ve beni bu cinayete karışan benmişim gibi göstermekle tehdit etti. Yemin ediyorum Darren..."

"Hayır," dedi, kamyoneti yan şeritteki arabaya biraz fazla yaklaştı. Darren bağrından boynuna kadar kızardı. Korkunun getirdiği hararet aracın içine dolarak sürücü penceresini buğulandırdı. "Sana Clayton'ı ben yollamadım."

Ona silahtan da hiç bahsetmedim, diye düşündü.

Sonra hatırladı. Lisa. *Tanrım.*

O kadar sinirlenmişti ki görüşü kararadı ve direksiyon başında olsa da kısa bir an için gözlerini sıkıca kapadı. Lisa yine yapmıştı. Clayton'la Darren hakkında konuşmuş ve durumdan dolayı telaşlanan Clayton doğrudan Bell'e gidip ona benden uzak durmasını söyleyerek yeğenini korumaya yeltenmişti. Daha kötüsü, Darren'la uğraşmayı bırakmaz ve silahı vermezse onu bir şekilde suçlu duruma düşürmekle tehdit etmişti. Bell, oğlu onu sattığı için gerçekten kırılmış gibiydi, haftalardır ona alttan alta şantaj yapmış olması bir şeyi değiştirmiyordu. "Bu ikimizin arasındayken özel, sadece benim seni koruyabileceğim bir şeymiş gibi gelmişti," dedi, konuyu tamamen anne bakımı ve korumasına çevirerek. "Ama Clayton her şeyi mahvetti."

"Hayır anne, hayır."

"Eğer o Bölge Savcısı şimdi gelip beni sorguya çekerse kendimi korumak zorundayım, oğlum."

"Sadece sabret," dedi Darren, sesi umutsuzlukla yükseliyordu. "Yapacak bir şey yok. Ben San Jacinto'ya dönene kadar hiçbir şey yapma, söz veriyorum işleri tekrar yoluna koyacağım. Bir süre yetecek kadar paran var mı?" Midesi bir kez daha bulandı ve bu sefer gerçekten kusacağını zannetti. Kendinden, annesinden, bu

durumdan bıkmıştı. Ve Clayton'a, özellikle de Lisa'ya o kadar öfkeliydi ki beyni alev almıştı. Kamyonetin klimasını açtı. "Mack, Puck'a vereceğin kira parasını getirdi mi?"

"O adamın yanıma yaklaşmasını istemiyorum," diye bağırdı Bell. "Biliyor mu?"

"Silahı bulduğunu mu?"

"Evet."

"Hayır, anne," dedi Darren. "Onu tüm bunlardan korumaya çalışıyorum."

"Sen önce kendin için endişelen çünkü bak diyorum, sorguya çekilirsem ne yaparım bilmem. O Bay Vaugh gelip..."

"Hiçbir şeye kalkışma, anne," dedi sertçe. "Ben işleri yoluna koyacağım." Şantajcısına para getirene kadar beklemesi ve aceleyle bir şeyler yapmasını engellemek adına yalvardığı için kendinden nefret ederek telefonu kapattı.

* * *

Üzeri sarmal dikenli tellerin ardındaki hapishanenin otoparkına geçtiğinde Lisa'ya ihanetini yüzüne vuran bir mesaj, aynı şekilde Clayton'a da Bell'den ve bu olaydan uzak durmasını söyleyen bir sesli mesaj bıraktı. *Neye sebep olduğun konusunda hiçbir fikrin yok.* Ve kamyonetin motorunu söndürüp nefes almak için pencereleri açtıktan sonra Mack'in evini aradı. "Bazı şeyler duyabilirsin," diye başladı Darren, "ama hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmanı istiyorum. Sen hikâyeni değiştirmediğin sürece ikimiz de bu işten sağ salim kurtuluruz."

"İkimiz mi? Darren, ne diyorsun sen?"

"Telefonda söyleyemem," dedi, güçlendirilmiş çelikten parmaklıkların ardındaki hapishane kapısına, gözetleme kulelerindeki silahlı adamlara bakarak. Taze etin kokusunu alan şahin misali potansiyel bir suçlunun yakınlarda olduğunu hissedip ko-

nuşmalarını duyabilirlermiş gibi geldi. "Ama dediğim gibi, Bölge Savcısı Vaughn ile ilgili yeni bir gelişme yok. Ne sorarsa sorsun daha önce söylediğinin aynısını söyle, Ronnie Malvo'yla arazinde münakaşa ettiğinden asla bahsetme."

Mack hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Torunumu sorgulamasını istemiyorum."

"Ona da sana söylediğimi söyle," dedi Darren. "Yakında San Jacinto'ya döneceğim ve her şeyi halledeceğiz, yemin ederim." Gerçi artık bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Bu karmaşanın kontrolünü kaybetmişti.

* * *

King'in kaldığı bloktaki avukat-müvekkil görüşme odasına gittiğinde kendinden nefret ediyordu. Bu nedenledir ki içeride bekleyen Bill King'den nefret etmesi onu rahatlatmış, çarpık ahlaki pusulası bu beyaz adama yöneltildiğinden hissettiği küçültücü öfke memnun etmişti. Sırf eğlence olsun diye siyahları avlayan bir adamın karşısında kendi ahlaki yargılarıyla ilgili kafasının karışması nasıl mümkün olabilirdi? Evet, şu anda Bill King'den öyle nefret ediyordu ki âdeta nefretin tadını damağında hissediyordu. Adamın Kardeşlik bağlantısından, yarattığı yıkımdan, yok ettiği hayatlardan nefret ediyordu. Hem bunları ne için yapmıştı ki? Kendisine hiçbir şey yapmamış, adını dahi bilmediği bir adamı, sırf toksik bir ideolojiyle diğer beyazlara sadık olduğunu kanıtlamak, uyuşturucu yapıp satmasının güvenli olduğunu göstermek için öldürmüştü. Öldürdüğü adam Keith Washington'dı; karısı ve iki çocuğu vardı, çocuklardan biri Levi King'in yaşlarındaydı ve şimdi her iki çocuk da Longview'da babasız büyüyordu. Darren, Bill King'in karşısına oturup kendi insanlığından emin olmanın tadını çıkardı.

Bill King onun için artık bir insan değildi.

Yıllardır üstünkörü çizimlerden sidik ve boka kadar pek çok şeyi kapatmak için sürülen kat kat, belki yüzlerce kat boyadan dolayı yapış yapış, gri beton duvarları olan küçük, kare odaya götürüldüğünde Bill King başını eğmiş hâlde ayakta duruyordu. İki yanında ikişer gardiyan vardı, yani küçük odada altı kişilerdi ve Darren adamların kahve kokan nefeslerini, birinin dişlerinin arasında evirip çevirdiği meyveli sakızın bayat kokusunu alabiliyordu. Sakız çiğneyen görevli, odanın ortasındaki yuvarlak masanın etrafındaki sandalyelerinden birini çekip Bill King'i iterek oturttu. Kelepçeli eller ahşap lamine masaya çarpınca zil gibi hafif bir ses çıktı. İçeride kaldığı süre boyunca Bill King'in saçları uzamış, kafa derisini kaplayan dövmelerini kapamıştı. Ve gözlük takıyordu. Başını kaldırıp Darren'a baktı, ona *efendim* diyerek görevlilerin kalmasını isteyip istemediğini sordu. "Nasıl rahat ediyorsanız," dedi.

Gözleri Rosemary'ninki gibi maviydi. Levi'nin gözleri annesine çekmişti. Fiziksel olarak Mathews erkeklerinden çok annesine benzeyen Darren da böyleydi. Bill King kısık sesle konuşuyordu ve yüz ifadesinde pişmanlıktan öte kronik bir şeyler vardı. Utanıyordu. Bu duygu, gözlerinin altında hasta gibi gösteren gri halkalar oluşturmuştu. "Sorun olmazsa Ranger, sizinle yalnız konuşmak isterim. Sakıncası yoksa özel olarak konuşalım." Dört hapishane görevlisi Darren'ın onay verip vermediğine dahi bakmadan omuz silkip kapıya yöneldi. Odanın çelik kapısının üzerinde bir pencere vardı. Bill King kelepçeli kalabilirdi. Darren gitmelerine izin verdi.

Çelik kapı kapandığında Bill sandalyenin ayaklarını yere sürterek kalkınca Darren'ı ürküttü. Darren'ın elleri hemen silahına gitti. Ancak 45'lik Colt'u Telford Unit hapishanesinin kapılarından girdiği anda alınmıştı. Geriledi, Bill'in kelepçelerine bağlı zincirlerin şıngırtısını duyduğunda Bill adamı korkuttuğunu fark edip süklüm püklüm masadaki yerine döndü. Yumuşak bir sesle,

"Hayatım boyunca -o zamanlar yarısını bile anlamadığım nedenlerden ötürü- hep sinirli bir çocuk ve sinirli bir adam oldum. Anneme çile çektirdim ve Tanrı biliyor ya, insanların hayatını mahvettim."

"Keith Washington."

"Evet," dedi Bill. "Ve Danielle, Keisha ve Jarrod."

Keith'in karısından ve çocuklarından bahsediyordu.

Adlarını biliyordu.

"Son altı yıldır her hafta onlara yazıyor, bildiğim her şekilde özür diliyorum. Başta mektuplar açılmadan geri geldi ama birkaç yıl önce gelmez oldu, yani... Belki," dedi, sesi özlemle doldu. "Mektupları attılarsa anlarım ama söylemeye çalıştıklarımı, değiştiğimi okuduklarını umuyorum."

"Buraya sözde kefaretini hafifletmeye gelmedim ve değişmiş olman falan umurumda bile değil."

"*Tanrı* biliyor."

"O kadar zamanın varsa onunla sonra hesaplaşırsın. Ben buraya..."

"Oğlumu bulmama yardım etmeniz gerek," dedi Bill. "Lütfen."

"O yüzden de gelmedim."

"Biliyorum, biliyorum, Marnie'yle konuştum."

Darren'ın kulakları neredeyse alev alacaktı, tansiyonu yükseldi ve bedeninden o ıslak, ekşi koku yükseldi. "Öyle mi?" Gerçekten bu kadar kolay mı olacaktı? Bill King konuşmadan kelimeleri duyar gibi oldu.

"Ronnie Malvo olayını üzerime alırım. Karşılığında oğlumu bulmak için uğraşmanızı istiyorum." Darren'a baktı, demek bu yüzden hapishane görevlilerini odada istememişti. Çünkü Darren'la aynı fikri paylaşıyordu. Uysalca omuz silkerek, "İlk jüri beni cinayetten suçlu bulursa müebbet yiyebilir, hatta idam alabilirim, bu yüzden fark etmez. Ronnie Malvo'yu, neyi savunduğunu biliyordum. Seve seve öldürme suçunu üzerime alırım," dedi.

"Yakında buradan çıkacağına inandığını sanmıştım," dedi Darren, Bill King'le ilk temasını, Vali'ye yazdığı mektubu hatırlayarak.

"Anneme çoktan gelecek haftayı iptal etmesini söyledim."

"Gelecek hafta ne var?"

"Ben bütün cezalarımı ödemeye hazırım."

"Gelecek hafta ne var, Bill?"

"Başka birinin başını belaya sokmak istemiyorum, sadece oğlumu bulmanı istiyorum. Levi şu dünyada yaptığım tek doğru şey ve bir gün eve dönüp oğluma gerçek bir baba olmayı, bana benzememesini sağlamayı umuyordum. Ama aslında boktan bir insanım ve o çocuğun geleceği uğruna özgürlüğümü feda etmeye razıyım. Belki de bana benzemeyeceğinden emin olmanın tek yolu içeride kalmamdır."

"Oğlunu bulabileceğimi nereden çıkardın?"

Bill umutsuzlukla karışık bir hüsranla iç çekti. "Bakın efendim, onu bulmaya çalışmanıza bile razıyım, Ronnie Malvo suçunu üzerime alırım. Lütfen efendim, en azından çocuğumu bulmaya *çalışır mısınız*?" Marnie King gibi yalvarıyordu. Bunun üzerine Darren onun ve Dana'nın gözyaşlarını anımsadı. Sevgileri gerçekti. Bill King, Levi'yi bulmaya yardım etmek için ağırlaştırılmış cinayet suçlamasını üstlenmeyi kabul ediyordu. Darren yine de tereddüt etti.

"Neden hayatta olduğunu düşünüyorsun?"

"Başka seçeneğim var mı?" dedi Bill, gözleri yaşardı. "O çocuk bu gezegendeki hayatımı, yaptıklarımı iyileştirmek için tek umudum."

"Ama yine de yaptıklarını geri alamazsın, Bill," dedi Darren, sesi sert ve kaba çıksın diye boğazındaki o sıcak taşı hissetti. "Oğlunu bulmana yardım etsem bile kim Keisha'yla Jarrod'a babalarını geri verecek? O iş nasıl olacak? Senin kefaretinin onlarınkinden önemli olduğunu mu söylüyorsun? Beyaz oğlunu

kurtarmanın -ki kendisi muhtemelen tıpkı babası gibi ırkçı bir pisliğe dönüştü, bu yüzden şu anda sana çekmediği fantezisini aklından çıkarabilirsin- Keith'in çocukları için her şeyi düzelteceğini mi düşünüyorsun?"

Ancak Bill kirli parmaklarını kısa kesilmiş saçlarından geçirdi, kelepçesine bağlı zincir masaya çarpınca şıngırdadı. Darren'ın ahlaki yeniden doğuşunu takdir etmemesi adamı perişan etmişti. Bu siyah adamın, milyonlarca insanın yaptığı bir şeyi kolaylıkla yaparak, gördüğü her siyahtan nefret etmediği için sırtını sıvazlamasını öyle çok istemişti ki. Ondan lütuf dilendi. "Günahlarım için ateş hattında yaşıyorum. Her gün ve her gün."

Darren dosdoğru Bill'in yaşlı gözlerinin içine baktı. "Ama yine de yeterli değil."

* * *

Darren odadayken hiçbir şey kabul etmedi ama gerek de yoktu. Ne yapacağını zaten biliyordu. Ancak cesaretini toplaması için birkaç içkiye ihtiyacı vardı. Hapishaneye en yakın barda durdu, ambar şeklinde inşa edilmiş binasıyla, kaba görünüşlü bir yol kenarı mekânıydı. Adı Bucky's'ti ve içerisi mesaisi bitmiş gardiyanlarla doluydu. Darren dikkat çekmeyeyim diye şapkasıyla rozetini kamyonette bırakarak barda iki kadeh Bourbon söyledi. Bar tezgâhında art arda sıralamalarını istedi, böylece içerken hiç beklemeyecek, düşünüp taşınacak zaman bulamayacaktı. Bardaki ışıklar, içkinin harekete geçmesi ve beynini susturmasıyla uzuvlarındaki yayılan sıcaklık kadar sönüktü. Hiçbir şey düşünmek ya da hissetmek istemiyordu, Teğmen Wilson'a haberleri vermek için kamyonetine geçtiğinde kelimelerin öylece akmasına izin verdi.

"Ronnie Malvo'nun vurulmasını emrettiğini söylüyor."

"Hadi canım," dedi Wilson, sesi hayret doluydu.

"Yeminli ifade gerekecek tabii."

"Bu umduğumuzdan fazlası oldu, Mathews." Ardından şanslarına, duyduklarına inanamıyormuş gibi ekledi: "Cinayet için komplo kurmak, federal tanığın ifadesini değiştirmeye zorlamak, işte bu kadar."

Neredeyse Mack'in üzerindeki baskıyı kaldırdığı için Bill King'e borçluymuş gibi hisseden Darren, göğsünde tuhaf bir sıkışmayla, "Oğlunun hayatta olduğunu düşünüyor," dedi.

"Bu fikirde olan yalnızca kendisi gibi görünüyor," dedi Wilson, sonra yapacaklarını anlatırken nefesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Ya Darren'ı tekrar göndererek ya da Texarkana'da çalışan bir Ranger'ı ayarlayarak yeminli ifadeyi hemen almaları gerekecekti. "Ve hepimiz bunun görev ekibi için ne ifade ettiğini ve sonuçlarını yakından inceleyeceğiz; Bill King, Ronnie Malvo'nun ispiyoncu olduğunu biliyorsa başka kim biliyor olabilir? Ondan bahsetmişken..." O sırada takvimini düzenlemesi ve raporları yazmaya yardım etmesi için sekreterine seslendi. "Müsait olduğunda bana San Jacinto'daki Frank Vaughn'u bağla. Frank'e görev ekibinin soruşturmayı buradan nereye taşıyacağını anlatmamız gerek."

Vaughn'dan bahsetmesi Darren'a Bill'le yaptığı anlaşmayı, bu adama karşı hissetmek istemediği vazife duygularını hatırlamasına yol açtı. "Bill'in oğlunun ortadan kaybolmasıyla ilgili yürütülen soruşturma hakkında endişeleri var."

"O mesele artık sende değil, Ranger. Darren, bak, harika iş çıkardın, imkânsızı başardın, harikalar yarattın, evlat. Kendine bir içki ve eve dönmeyi borçlusun."

Darren ilkini ikilediğini, ikincisi içinse hazır olmadığını bildiğinden acı acı gülümsedi. "Dahası var ama," dedi.

Wilson'a Rosemary King'in garip tavırlarını, Darren'la tanıştığından beri yapışık ikiz gibi gezdiği avukatını ve bu sayede –Marion'un son gizemi de dahil– pek çok sorudan kaçındığını anlattı.

Wilson'a Monica Maldonado'yu, odadaki sesleri, Gaines'le karşılaşmasını, yalanları, kadını bulamayan noteri ve Monica'nın tamamen ortadan kaybolmuş gibi göründüğünü anlattı. Lafı bittiğinde Wilson, Darren'ın kasabadan ayrılmamak için başka şeyler bulmaya çalıştığını düşünüyormuş gibi hafifçe kıkırdadı. "Evde işlerin yolunda olduğunu söylemiştin sanki."

"Kadın Rosemary King'in evinde, Leroy Page'in yaşadığı ve Levi King'in kaybolduğu Hopetown'ın satışıyla alakalı bir adamla birlikte görüldü. Ve *o da* kayboldu." Darren var olmayan bir kesinlikle konuşmuştu. Cardinal Hotel'in dışında, Sandler Gaines'le gördüğü kadının Monica Maldonado olduğuna emin olduğunu söyleyebilir miydi? Hayır, söyleyemezdi. Ancak hikâyenin burada bitmediğine emindi. "Bunun derin bir soruşturmaya değer olduğunu düşünüyorum."

"Sen yapabileceğini yaptın zaten, Ranger. Şerif'in dikkatini çektin, onun dışında bunun Texas Ranger'larıyla bir bağlantısı kalmadı. Vakit kaybetmeyi bırak ve Jefferson'dan çıkıp ait olduğun yere dön."

20.

Cardinal Hotel'deki odasına dönmeden içki dükkânından aldığı bir büyük Jim Beam'den sonra tam olarak kafayı bulmuştu, odaya girince kan kırmızısı kadife yatak örtüsüne uzandı ve Lisa'dan, Clayton'dan, Greg'den, hatta teorik olarak güzel haberler verecek olan Mack'den gelen aramaları görmezden geldi. Aramayan tek kişi annesiydi fakat Bill King'in "itirafı" tehdidi etkisiz hâle getirmiş görünüyordu ve Darren yeniden nefes alabildiğini, annesinin elindeki otuz sekiz kalibrenin hem kendisinin hem de Mack'in hayatını karartma korkusunu duymadan beş dakikalığına sessizce oturabildiğini hissetti.

Randie'yi bir daha aramak aklına gelse de dün geceki konuşmada fazla ileri gittiği ihtimalini düşündüğünden ve utandığından kendini durdurdu. Dile getirilmemiş olsa da Randie hissettiklerini anlamış olmalıydı. Peki ya o da aynısını hissediyorsa? Bu durum daha önce var olmayan bir acı hissetmesine neden oldu. Onu yalnız bırakmalıydı, bu hayatta birbirlerine rast gelmiş iki ruh olarak kalmalılardı.

Ve bilinçaltında bir şey daha uğulduyordu.

Güneş batıp Jefferson'ı mercan rengine ve mora bürüyerek odasını mavi bir pusla karartırken, Darren bütün lambaları kapattı ve çöken karanlıkta içkisini yudumladı. Bourbon tasalarını tereyağı misali eritti ancak beyninde dönüp duran öfkeli galeyanı alevlendirecek başka endişeler ekledi. Bill'le Marnie'nin oğullarının hâlâ yaşadığına inanışını, bunun doğru olmasını nasıl da

yürekten istediklerini düşündü. Levi'ye duyduğu gaddar hisleri düşünüp sonra okul fotoğrafındaki yüzünü gözünün önüne getirerek onun daha bir çocuk olduğunu hatırladı. Leroy Page'in tutuklanmasını, kızının Margaret Goodfellow'a nasıl soğuk davrandığını düşündü. Rosemary'yi ve avukatını, Sandler Gaines'in yavşak gülümsemesini ve şüpheli tavrını düşünerek bir kere daha Monica Maldonado konusunda haklı olup olmadığını düşündü. Kadın sahiden kayıp mıydı, öyleyse neden kayıptı? Leroy Page'in mutfağındaki kartviziti anımsadı. Hastanedeki sabah, Darren hezeyan içindeki adama o kadınla nasıl ve ne zaman tanıştığını sorarken Page tuhaf, saçma sapan konuşmuştu. *İstese Rosemary her an durdurabilirdi*, demişti. Tıpkı Bill King'in, *Anneme çoktan gelecek haftayı iptal etmesini söyledim*, demesi gibi.

Neden bu iki adam da gizemin çok farklı kilitli kapılarını açabilecek asıl anahtarın Rosemary'de olduğunu düşünüyordu?

Gelecek hafta, gelecek hafta.

Darren bu kelimeleri kendi kendine mırıldanıp durdu, çıkan ses hayret vericiydi. Dili şişmiş ve yavaşlamıştı ancak aklı alkol sisinin ardında bile çalışmaya devam ediyordu. Bill King'in daha önce hapishaneden çıkacağına inandığından bahsetmişlerdi. *Yakında*, Darren Vali'ye yazdığı kişisel mektupta altını çizerek böyle yazdığını hatırladı. Sezgisel olarak telefonunu aldı ve Bill King'in hapishane geçmişini araştırmaya başladı. 2010'dan beri uyuşturucu ve ağırlaştırılmış hırsızlık suçlarından içerideydi; rakibi olan uyuşturucu satıcısının evini soymuştu ve ve bu soygunda diğer adam vurulmuştu. 2012'de ve 2014'te şartlı olarak tahliyesi istenmişti. İkisinde de reddedilmişti. Şartlı tahliye duruşmalarındaki ifadesine göre Bill çoktan değişmeye başlamıştı. Cezaevi rahipleri değişimini onaylayan imzalı mektuplar yazmıştı. Bill King kendini diğer TAK üyelerinden uzaklaştırmış, hatta tek kişilik hücreye atılmak için birçok küçük ihlalde bulunmuştu ve bu da onu şimdiki düşmanlarıyla yakın olmasını engellemişti. İncil okuyor, aynı

zamanda GED* sınavına hazırlanıyor, Nelson Mandela ve Martin Luther King'in kitaplarını okuyordu. Şartlı tahliye kurumuna *Birmingham Hapishanesi'nden Mektup*'un hayatını değiştirdiğini, kendi hücresinde otururken yıllarca siyahlardan neden nefret ettiğini düşündüğünü, nedeninin fakirlikleri, sürekli bizde neden yok diye şikâyet etmeleri olduğunu ve gözlerinin bu yüzden öfkeyle kızardığını yazmıştı.

Fakirlik içinde olan beyazlar da vardır. Neden herkes bunu unutuyor? Biz neden yürüyüşler düzenlemiyoruz? Kendimden bahsetmiyorum tabii, Rosemary King'in oğlu olarak büyüdüğümden bende hep varlık içinde yaşadım. Ama yiyecek bulmak, bir şekilde yaşamak için toprağı kazıyan arkadaşlarım oldu ve siyahlar *önce ben, bize şunu borçlusunuz, bunu borçlusunuz* deyip duruyorlardı. Çok ama çok uzun süre bu öfkeyi içimde taşıdım, çünkü hiç bu konuda kitap okumuyordum. Ta ki Bay King'in kitabını okuyup başka şeylere bakarak haklı olduklarını anlayana kadar. Çok eskiden beri çektikleri için ve kötü davranışlarımız yüzünden onlara gerçekten borçluyduk. Ve yürüyüşler düzenleyen, *burada yemek istiyoruz, oy vermek istiyoruz, düzgün işler istiyoruz* diye bağıran siyahlar aslında yalnızca diğer herkes gibi ailelerini geçindirmek istiyordu. Birmingham hapishanesinde çocuklar vardı. Biliyor muydunuz? Oğluma doğuştan verilen haklar için savaşmak zorunda olan, onun yaşında çocuklar. Anlatabiliyor muyum, çocuklar.

Hepsi saçmalıktı.

Ya da değildi.

İkinci şansların olayı da buydu; neyin gerçek neyin yalan olduğunu anlamak imkânsızdı, her bağışlama bir inanç sıçramasıydı.

---

* ABD ve Kanada'da uygulanan, kişinin lise düzeyindeki beceri ve bilgilerini ölçmek için yapılan bir sınav. (ç.n.)

Leroy Page, tıpkı bu ülkedeki diğer her siyah gibi daha önce acıyı tattığını söylemişti. Ancak Darren'ın şu anda Bill King'in Malvo cinayeti için yalan itirafta bulunmasına ihtiyacı vardı.

* * *

O kelimeleri tekrar duydu: *Gelecek hafta, gelecek hafta.*

Darren üzerine gitmeye, aramaya devam etti.

Bölge şartlı tahliye kurumunun hareketlerini takip eden bir siteye göre 15 Aralık Perşembe günü Telford Unit'te bir oturum vardı; Bill Avery King kurul önüne çıkacaktı. Vali'ye yazdığı mektupta bu yüzden mi *yakında* kelimesinin altını çizmişti? Noel'e kadar evde olacağından emin olmasını sağlayan neydi? Ve Rosemary'den tam olarak neyi iptal etmesini istemişti?

Darren ağzına götürdüğünde içki şişesinin dibinde birkaç yudum kaldığını fark etti, bu yüzden içkiyi komodinin üzerine bırakarak süslü yazı setini aldı. Beş sayfa koparttı ve her birinin üzerine 15 Aralık'ta toplanarak kaderlerine karar verecek şartlı tahliye kurulu üyelerinin isimlerini yazdı. Pam Sadler, Rita Montes, Arturo Valle, Austin Collins ve J. P. Graham. Ardından hepsinin adının altına internette bulabildiği bilgilerini yazarak Rosemary King'le bağlantılarını aradı. Austin Baller'ın, Longview'daki Gaines Emlak da dahil pek çok Texas gayrimenkul müteahhidiyle çalışan bir finansör olduğunu fark edene kadar her şeye yanlış baktığını anlamadı. Bill'in şartlı tahliye oturumunun üç kurul üyesiyle (yani büyük çoğunluğuyla) bağlantısı olan kişi Rosemary değildi. Şartlı tahliye duruşmasının sonuçlarına hile karıştıran o değildi. Bunu yapan, Rosemary'nin oğlu için ağır suç işlemeye gönüllü olan Sandler Gaines'di.

21.

Ancak ertesi sabah dün geceki kıyafetleriyle uyandığında hatasını fark etti. Boş mideyle içki içmesi, Wilson'u araması, Bill King'le yaptığı anlaşma... Hepsine pişman hâlde yataktan kalktı.

Ayrıca Randie'yi aradı mı yoksa rüya mı gördü hatırlamıyordu ama ona her şeyi anlatmış, bunlar yüzünden rozetini teslim etmeyi düşündüğünü, artık kim olduğunu, niçin savaştığını ya da savunmaya yemin ettiği yasaları ezip geçmeden bunu nasıl yapacağını tam olarak bilmediğini itiraf etmişti. Ve onu tekrar görmek istediğini söylemişti. Rüyaydı. Tanrım, diye düşündü, rüya olmasını, doğru düzgün tanımadığı bir kadına içini dökmediğini umdu. Zilzurna sarhoş olmuştu, ancak birkaç metre ötesini görebiliyor, uyandığını hatırlıyordu.

Fakat kâğıtlar yerindeydi.

Şartlı tahliye kurulu üyelerinin bilgileri ve Sandler Gaines hakkında aldığı notlar, üzerinde ayağında çizmelerle cenin pozisyonunda uyuduğu kadife örtüye yayılmıştı. Hepsini gün ışığında tekrar okudu, baştan çıkmamak için şişenin dibinde kalan içkiyi banyo lavabosuna döktü. Gündüz gözüyle iradeli olmak, bir daha tek bir damlaya bile dokunmayacağına yemin etmek kolaydı. Soğuk bir duş aldı ve kasabadaki kafelerin açılmasını bekledi. Ardından Cardinal Hotel'den uzakta sıcak bir hamur işiyle kahve almak için dışarıya çıktı ve Marcus Aldrich'in dükkânına gelmesini bekledi.

* * *

"Demek yirmi-yirmi beş yıldır burada yaşıyorsun ha?" dedi, Marcus'a aldığı sade kahveyi uzatırken. Sabah sabah kremayla, şurupla uğraşmayacağına emindi ama sonra Marcus'un ofisindeki zuladan altı şeker paketi alıp bardağına boşaltışını ve kalemin silgi ucuyla kahvesini karıştırışını izledi.

"Otuz," dedi Marcus, inanmıyormuşçasına başını sallayarak. "Tezim üzerinde çalışmak için buraya taşındım, normalde birkaç ay sürecekti ama bir kızla tanıştım, âşık oldum ve bir daha dönmedim. Günü birlik gidip tezimi savundum ve Jefferson'a dönüp Betty'nin yanına taşındım." Yine üzerinde hibiskus çiçekleri olan sarı bir Hawaii gömleği giyiyordu. Ve tıraş olmamıştı.

"Betty?"

"Eski karım. Bonham'daki Dogwood Inn'i işletiyor, Marion'daki onlarca pansiyondan biri. Aslında kitabımı yazdığım süreçte orayı birlikte işlettik. İkimiz de Jefferson'ı seviyorduk ama nedenlerimiz farklıydı. Çok geçmeden bunu fark ettik ve ne desem boş, evlilik iki farklı tarih bakış açısıyla yürümüyor."

"Seninki nasıldı?"

"Bu kasabanın yalan üzerine kurulu olduğunu düşünüyorum," dedi Marcus, öne doğru eğilerek geğirdi. "Bu kasabayı bugünlere getiren hayatları görmezden gelerek, bir sahtekârlığı sürdürmek, kansız bir refah kurgusunu, İç Savaş öncesinin nezaketini ve zarafetini kullanarak vurgun yapmak. Bak sana ne soracağım, evlat. Kasabadaki hayalet turlarından herhangi birinde plantasyonlarda öldürülen köleleri, linç ettikleri insanları ziyaret ediyorlar mı? Hiç sanmam," dedi Marcus, kendi sorusuna cevap vererek. "Hep sıkıntı çeken, koridorlarda gezinen, reddedilen aşklar ya da ellerinden kaçan köleler için yas tutan beyaz kadınlar."

"Penelope Deschamps."

"Seninki," dedi Marcus, sanki bir köle sahibinin fotoğrafını de-

gil de kimsede olmayan bir beyzbol kartını almış bir hayranmış gibi onunla alay ederek. Darren o fotoğrafı neden aldığını bilmiyordu, odasında gördüğü hayal karşısında sinirlenmekten, elinde somut bir şey tutarak bundan bir anlam çıkarmayı istemekten başka bir sebep bulamıyordu.

"Peki Rosemary King'le Sandler Gaines'in olayı ne?" dedi Darren, konuyu değiştirip bu sabah buraya gelmesinin asıl nedenine geçerek.

"O övülen çakma gemiyi kasabaya getiren yaşlı delikanlıdan mı bahsediyorsun?"

"*Jeffersonian*, evet."

"Madrabaz," dedi Marcus, bir yudum daha almadan önce kahvesini üfledi.

"Longview'da müteahhitlik şirketi varmış. Yasal görünüyor."

"Jefferson'ı eski görkemine kavuşturacağına inanan ya da en azından sağlam kazanç sağlayacak turizm endüstrisinden faydalanmaya çalışan kaç adam geldi buraya biliyor musun? Outlet alışveriş merkezleri, yarış pistleri, oyun salonları, kumarhaneler, eğlence parkları, ne varsa mutlaka denenmiştir."

"Gains, Rosemary King'in cebinde ya da Rosemary onun cebinde gibi görünüyor, hangisi çözemedim," dedi Darren. "Belki nihayet bir şeyler başaracak kişi Rosemary'dir."

"O konularda bir numaradır."

"Peki bu yönettiği Marion İlçesi Tarih Vakfı ne?"

Marcus başını eğerek suratını astı. "Hiç duymadım."

"Emin misin?"

"Jefferson Tarih Derneği, Tarihi Jefferson Vakfı ve Marion İlçesi Tarih Komitesi var. Bunlardan birini mi kastettin?"

"Hayır," dedi Darren, oturduğu sandalyeden kendini biraz doğrultarak. Kahvenin midesini yaktığını, gövdesinin baştan aşağı kızardığını hissetti. Yanlış mı anlamıştı?

"Rosemary'nin işi mi?"

"Marion İlçesi Tarih Vakfı güya gölün oradaki Hopetown'ı alıyormuş..."

"Nerede olduğunu tam olarak biliyorum," dedi Marcus, ciddi bir yüz ifadesiyle. "Tezimi Texas eyaletinin eskiden köle olan toplulukları üzerine yazdım. Hopetown özgür siyahlar tarihinin büyük bir kısmını kapsıyor."

"Rosemary o toprakları bir çeşit vakfa veriyor, en azından Leroy Page'in imzaladığı anlaşmada öyle yazıyor." Kızı o belgeleri Leroy imzalamaya zahmet etmediğini söylemişti. Her ne kadar adam yeterince vakti olmadığını tekrarlayıp dursa da. *Ne için vakit yok, Leroy?* "Ama bu olayın dolap olduğuna, kadının sözünden cayıp araziyi satacağına ya da Sandler Gaines'e vereceğine bayağı eminim." Belki oğlunu hapisten çıkarmasına karşılık olarak. "Anlamadığım, Leroy gibi hayatının çoğunu beyazlardan uzakta geçiren bir adamın neden Rosemary King'le anlaştığı. Buradaki bağlantı ne?"

"Elinde tutuyorsun ya," dedi Marcus.

Darren geldiğinden beri kahve bardakları dışında boş olan ellerine baktı. Ve bu durum Marcus'u güldürdü, iyice sıraltıktan sonra kahkaha attı; anlatmak üzere olduğu masal onu eğlendiriyordu.

"Penelope Deschamps," dedi, "Rosemary'nin büyük büyük büyükannesi. İç Savaş'tan hemen sonra Cardinal Hotel'i aldı ve orayı inşa etmek için yıllarını harcadı, kızı William Thaddeus King adında bir kereste fabrikatörüyle evlendiğinde o da yardım etti. Kızı doğru bir evliliğe ve eve sahip olunca yaşlı Penny Deckard, yani tarihin bildiği ismiyle Penelope Deschamps işini bir tabancayla bitirdi."

Darren dakikalar sürmüş gibi gelen bir an boyunca hareketsiz kaldı, sıcaklık kaşlarında biriken tere dönüşüyordu. Marcus'un, Penelope'nin Texas'tan Louisiana'ya gelişine, suyun üzerindeki trajediye, *Magnolia*'nın çoğu tayfasının ve annesiyle oğlunun

içinde olduğu yolcuların ölümüne ve arazisini kaybedişine dair anlattığı hikâyeyi hatırladı. En sevdiği kölelerden altısının diğeriyle birlikte yok olduğu varsayılmıştı. Ve Marcus'un kölelerin kaçtığına diar dedikodulardan bahsettiğini anımsadı. *Yüzdüler*. Varabilirseniz Caddo Gölü boyunca bir sürü toprak vardı. Margaret Goodfellow'un göze batmamaktan bahsetmesi ve Leroy Page'in her şeyi Margaret ve halkına borçlu olduğunu beyan etmesi aklına geldi.

"Taşak geçiyorsun herhâlde," dedi Darren.

Marcus'un gülümsemesi genişledi. "Tarih bayağı komik, değil mi? Gerçek, eyaletin tarih kitaplarında anlatılanlardan çok daha ilginç. Amcan Clayton'ın ya anlamadığı ya da anlamayı beceremediği şey de bu işte. O hayatını üniversite amfilerinde çalışarak, zeki, amaca yönelik fikirlerin sınanmadığı bir dünyada geçiriyor."

Darren amcası William öldüğünden beri Clayton'ın akademik hayatının rahatlığını eleştiren birini duymamıştı. Göğsünde yükselen o tuhaf gurur olmasa Marcus'u azarlayabilirdi. Darren'ın rozeti uğruna verdiği mücadeleler hakkında ne söylerseniz söyleyin, en azından her gününü sorgulayarak yaşıyordu. Şu anda bile mücadele içindeydi.

"Yani göldeki adalardan birinde Caddolar mı vardı?" dedi.

"Gogo Adası'nda," dedi Marcus, başını sallayarak. "Halk yerlilerin adaya izinsiz girmeye çalışanlara bu ismi verdiklerini duymuş. 'Go, go' diye bağırmışlar. Bazen bir ok atmışlar, daha sonraları ise bir şekilde elde ettikleri silahları ateşlemişler. Aslında bu silahları kıyıda yaşayan bazı beyazlarla, onların sırlarını saklayarak kimseye karışmayan halkla yaptıkları takaslarla elde etmişler. Sonraları Austin'deki başkanlık değişince sorunlar başlamış. Yani evet, yerliler Penelope Deschamps'ın kölelerini aralarına almış. Hopetown'daki eski topraklardan bazılarıyla bizzat görüştüm, Caddoların siyah kölelerin durumlarına duyarlılıkla yaklaştıklarını, gerçek özgürlüğe ulaşma isteklerini açıkça anladıklarını söy-

lüyorlar; ne de olsa yerliler memleketlerinden sürülüp Oklahoma'daki Kızılderili Bölgesi'ne gönderilmişti ve siyahlar da kölelik için buraya getirilmişlerdi."

Marcus kölelerin orada yıllarca kaldığını, yerlilerin çiftçilik fikirlerini benimseyerek yerel kaynaklardan ev inşa etmeyi öğrendiklerini söyledi. Her şeylerini paylaşıyorlardı ve elbette iki ırktan evlilikler de yaşandı; o topraklarda doğan yeni soylar beş nesil boyunca süren sevgi ve güvenin temelini attılar. "Her şeyi birbirlerine borçlular." Leroy Page bu yüzden Margaret ve ailesi için her şeyi yapardı.

Ancak 1865 yazında İç Savaş'ın bittiği haberi geldi ve eski kölelerden pek çoğu adayı terk etmek istedi. Caddolar daha önce kendileri için de böyle bir seçeneğin var olduğunu fark etmemişti. Siyahlar şu anda Hopetown'ın olduğu yere göç ettiler ve nihayetinde Arazi Yasası'yla göl kıyısındaki araziye sahip olurken aileler ayrılmış oldu. Ama Gogo Adası'na erzak sağlamaya devam ediyorlar, hâlâ yerlileri dış dünyadan koruyorlardı. Onlar Leroy Page'in atalarıydı. Zamanla beyazların dünyasından tamamen izole, gelişen bir topluluk kurdular. Okulları, kiliseleri, küçük bir bankaları, hobi bahçeleri ve küçük işletmeleri oldu. Yıllar boyunca, sadece gerçekten gerektiğinde, evrak doldurmak veya Hopetown'da yetiştiremedikleri, yapamadıkları ürünleri satın almak için Jefferson'a gittiler. Yaşlılar Marcus'a, pek mantıklı olmasa da, hayatlarının tekrar ellerinden çalınacağına dair derin bir korku duyduklarını söylemişti. Savaş bitmiş olsa da suç işlemişlerdi ve Penelope Deschamps'la halkının bunu kolaylıkla unutacaklarından emin değillerdi. Hopetown'ın temellerinin en başından beri korku ve yumurta kabuğu gibi, dikkatle ele almayıp çok sıkarsan kırılacak özgürlük hissi üzerine kurulduğunu kimse kabul etmek istemiyordu.

"Peki Caddolar oraya nasıl geldiler?" diye sordu Darren.

"Caddo Gölü'nün o zamanlar vahşi, bin türlü suçlunun, içki

kaçakçısının, hırsızın, katilin kol gezdiği bir yer olduğu bir gerçekti ama Texas yasaları bu konuda bir şey yapamıyor ya da yapmamayı tercih ediyordu. Ama 1800'lerin sonlarında eyalet, kedi balıklarının ve levreklerin aşırı avlanmasını, geriye bir şey kalmayana dek istiridye toplayıp sattıkları incilerden servet elde eden adamları durdurmak için balıkçılık ve avcılık komisyonunu kurdu. Nereden çıktı bilinmez, ama birdenbire teknelere binmiş, göldeki her nehri, boğazı, adayı ve servi ağacını tarayan kanun adamları geldi. Caddoları Gogo Adası'ndan güvenle çıkarıp Hopetown'da bir yuva kurmaya davet eden Page'in ailesiydi. Böyle tarih görülmemiştir. Beyazların yasalarına karşın Texas'tan hiç ayrılmayan Hasinai Caddo yerlilerinden olduklarını söylediklerinde onlara inandım." Marcus masalın neticesinden memnun hâlde dizine vurdu.

"Yani vakfa satmak," dedi Darren, "bunun gerçek olduğunu var saymak..."

"Fazlasıyla şaibeli."

"Leroy, halkını kurtaran Margaret Goodfellow'un atalarını bu şekilde onurlandırıyor olabilir. Belki bana dediği gibi, Caddoların asıl topraklarında, yani Doğu Texas şeridinde bir yurtları olduğundan bu şekilde emin olacak. Anlaşmaları için Rosemary'ye bu konuda söz verdirtmiş olabilir."

"Ama Gaines'in araziyi kendi eline almaya çalıştığını düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Darren. "Almaya çalıştığını ama başkasının daha fazla fiyat verdiğini kabul etti."

Marcus iç çekerek birden ayaklandı. Dükkânın vitrinine doğru yürüdü, gözlerini demiryolu raylarına dikti. "Göl kenarındaki evlerin tarihlerini kaybetmeleri çok yazık gerçekten."

Darren başını salladı. Artık kulağına mantıklı gelmiyordu. "Yani tatil evleri inşa edecek ve insanlar da suyun kenarında konaklayıp hayalet aramaya kasabaya inmek için altmış-yetmiş bin

dolar mı verecek? Daha büyük bir çekiciliği olmalı." Gözünde Cypress Nehri'ne demir atmış buharlı gemi kopyasını canlandırdı. *Jefferson'ın yepyeni eğlencesine bakın*, gibi bir şey denmişti. Broşürü ve ucuz fotoğrafları anımsadı. Cypress Nehri'nin günbatımında kadeh tokuşturarak gülümseyen bir çift vardı. Fakat yirmi bir masalarının ve rulet çarklarının görselleri de vardı. O anda Darren da ayağa kalktı.

"Daha önce kumarhanelerle ilgili bir şey söylemiştin," dedi.

"Söylenti sadece," dedi Marcus. "Dediğim gibi, Dallas'tan ya da Shreveport'tan insanları Jefferson'a geri getirmek için tarih turizmi dışında bir sürü fikir deniyorlar. Ama ben o dediğine hiç inanmıyorum. Kendimi bildim bileli kumar Texas'ta yasaktır."

"Doğru," dedi Darren. *Tabii değilse başka.*

22.

Bir keresinde Louisiana'da böyle bir şey yapmaya çalıştıklarını duymuştum, diye düşündü Darren, hâlâ hastanede değil de evde olduğunu umduğu Margaret Goodfellow'un ön verandasında dikilirken. Bay Page'in durumunda değişiklik varsa öğrenmek için Greg'e mesaj attı, kısa ve öz *Durumu sabit* cevabını aldı. Hopetown'a gelirken Choctaw yerlilerinden oluşan küçük Jena topluluğuyla ilgili patlak veren skandalın detaylarını hatırlamaya çalıştı. Jena'daki yerliler Ulusal Kızılderili Kumar Komisyonu'dan kumar oynatma lisansına başvurmak için Louisiana'da toprak almaya çalışmıştı ancak bunun için Washington'daki Kızılderili İşleri Müdürlüğü'nden onay almaları gerekiyordu. Kötü şöhretli lobici Jack Abromoff, şirketiyle cömert kampanya bağışlarında bulunarak senatörlere, meclis üyelerine İçişleri Bakanlığı'na yazmaları, küçük Choctow yerlileri grubunu "toprak alışverişi" yapmakla, asıl memleketlerinden kilometrelerce ötede arazi almaya çalışmakla suçlamaları için zorlamıştı. Abramoff'un bu zorlamasının asıl nedeninin, şirketinin temsil ettiği, bölgedeki rakip Kızılderili kumarhanesi için açık artırmayı bitirmek olduğu ortaya çıkmıştı. Texas'ta kumar makinesi ve masa oyunu olan tek Kızılderili kumarhanesi, Meksika sınırına bitişik Eagle Pass'e yakın bir kasabada yer alan Kickapoo Lucky Eagle Kumarhanesi'ydi. Ancak Sandler Gaines Jefferson'a bir tane kurarsa, eyaletin doğu kısmının tamamındaki kumarhaneleri tekeline almış olacaktı.

Darren sarı boyası dökülmüş tel kapıyı tekrar çalarak adım sesi

geliyor mu diye kontrol etti. En azından bebek evdeydi. Ciyaklamalarını, televizyondaki bir çocuk programının neşeli cıvıltılarını duyabiliyordu. Kapıyı Donald veya oğlunun değil de Margaret'ın açmasını umdu. Ama karşısına Virginia çıktı. Donald'ın karısı. Kucağında Sadie'nin bebeği vardı. Darren'a kısaca gülümsedi ve gergince, "*E'-nah* içeride," dedi. Darren içeriye geçsin diye kenara çekildi ve içeride adam şapkasını çıkarken ona yan gözle baktı. Yemek masası ve oturma odasının ön tarafındaki her mobilya yenilenmişti. Bitmek üzere elbiseler, püsküllü şallar, annesinin parmak uçlarını diktiği bebek makosenleri. Donald'ın oğlu Ray'in bile önünde dikiş makinesi duruyordu ve dikkatle bir turkuaz erkek gömleğine şerit şeklinde kurdele dikiyordu. Ray Darren'a baktı fakat konuşmadı. Renkler; okyanus mavileri, açık sarılar, gül pembeleri, hayatın ve Doğu Texas toprağının kırmızıları başta olmak üzere renkler festival coşkusunu yansıtıyordu. Evdeki enerjiyi düşük tutan Donald'ın gitarındaki yavaş, kederli melodiydi. Margaret'ın oğlu birkaç kuzeni ve arkadaşıyla bir köşeye yerleşmiş, enstrümanları hazırlıyor, bir şeyin başlamasını bekliyordu. Margaret arka odadan üzerinde kiremit rengi bir elbise, elinde kırmızı çiçekler, mavi ve yeşille işlenmiş beyaz, püsküllü bir şalla çıktı. Beyazlaşan saçlarını tek bir örgü yapmıştı, onu da yuvarlak, gümüş bir tarakla başının tepesinde taç gibi dolamıştı. Örgünün kendisi kurdelelerle, deri parçalarıyla ve boncuklarla süslenmişti. Darren'a bakarak elini göğsüne koydu. "Leroy iyi mi?"

"Son duyduğumda öyleydi."

"Dayanabilirse ruhsal yardım geliyor. Soyunun son üyesi Leroy'a sağlık ve sağlamlık getirmek için gün batımında Cherokee kardeşlerimizden ödünç aldığımız Sarmaşık Dansı'na başlıyoruz. Dua için günlerce dans edeceğiz."

"Bayan Goodfellow."

"Margaret de lütfen. Ya da *tayshas*... Arkadaş demek," dedi gülümseyerek.

"*Tayshas*," diye tekrarladı Darren, tüm dünyasını tek kelimeye sığdırarak. Texas. Arkadaş. "Leroy sana buranın satışıyla ilgili tam olarak ne söyledi?"

"Bizim korunacağımızı."

"Arazinin Caddo toprağı olarak kabul edilmesini sağlayarak mı?"

Margaret, Donald'a dönüp, "Git yatağımın üstünden kâğıtları getir, oğlum," dedi. Donald kalkarken gitarının notaları şafaktaki sis misali kayboldu.

Darren, Ray'in dikiş makinesinin sesini ve birinin mutfakta tencerelerle tavaları birbirine vurduğunu duydu. Burnuna kavrulmuş kabak ve fasulye, soğan ve acı biberin dumansı kokusu geldi.

Donald odadan döndüğünde yerine geçmedi ve Darren'la konuştuklarına dahil olmak zorundaymış gibi annesinin yanında durdu. Annesi elinden bir tomar kâğıdı aldı. "Hepsini açıklayan kadındı. Leroy gönderdi, o da sanırım kadının adını Rosemary'den almış."

"Monica Maldonado."

Margaret o anda hatırlayamadı. Ancak oğlu başıyla onayladı.

Darren, "Latin bir kadın, bir yetmiş boylarında, uzun siyah saçlı," dedi.

"Aynen," dedi Donald. "Bize belgeleri açıkladı."

Darren belgeleri Margaret'ın elinden aldığında Kızılderili İşleri Müdürlüğü'nün Marion'daki Caddo yerlilerinin Hasinai topluluğunu tanıması için yazılan dilekçeyi gördü. Ekte Margaret Goodfellow'un ailesinin ve toprakla bağlantılarının tarihsel anlatısı vardı. *Atadan kalma* tanımı birden fazla kez kullanılmıştı. Darren, Marcus Aldrich'in anlattığına benzer şeyler anlatan, ancak onları Oklahoma'ya göç etmeye zorlayan Texas yasalarına pek değinmeyen sayfaları çevirdi. Uzun vadeli bir plandı ama yine de birisi, Lisa'nın tahmin ettiği üzere böyle bir şeyi kabul ettirmek için Washington'la yeterince bağı olan Chafee, Humboldt ve Green hukuk bürosunu tutmuştu.

Fakat sayfaların hiçbiri imzalanmamıştı.

Darren nedenini sordu.

"Kadın geri döneceğini söyledi," dedi Donald.

"Tam bu odada oturup ballı hibiskus çayı içtik," dedi Margaret. "Tatlı biriydi ama gergindi, sürekli saatiyle oynuyor, sanki bir şeyler unutmuş gibi kâğıtları gözden geçirip duruyordu."

"Son sayfadaki bir şey yüzünden," dedi Donald. "Bize emin olup olmadığımızı, imzaladığımız şeyi o gittikten sonra fark edersek rahat hissetmeyeceğini söyleyip durdu. Bu yüzden önce bizimle konuşmak istemiş, sonra birkaç güne noterle birlikte geri döneceğini söyledi. Belki dedi, belki evraklardaki bazı şeyler değişebilirmiş."

"Sürekli belgelere bakıyor, başını sallıyordu," dedi Margaret. "Hatta banyonun yerini sordu, geri döndüğünde hasta görünüyordu."

"Ya da ağlamış gibi," dedi Virginia, odada gezinirken.

Darren oturmak için izin istedi. Sarmaşık Dansı dedikleri şeyin hazırlıklarını berbat etmek istemiyordu. Virginia bir yığın kumaşla kıyafeti kaldırınca Darren kahverengi ama kollarında eskimiş yerler olan, soluk deriden tekli koltuğa oturdu. Belgenin son sayfasını açtı, gözleri alttaki kısma kaydı: BİLİNMELİDİR Kİ MARION İLÇESİ CADDO YERLİLERİNİN HASINAI TOPLULUĞUNUN HER ÜYESİ, BU KABİLEYLE ALAKALI KIZILDERİLİ KUMARHANELERİNDEN EDİNİLECEK KAZANÇLARDAN FERAGAT ETMEKTEDİR. BİZİM ADIMIZA KIZILDERİLİ KUMAR KOMİSYONU'NA YAPILACAK HİÇBİR BAŞVURU PARAGRAF 11.2'NİN NİYETİNİ HÜKÜMSÜZ KILMAZ. Darren başını dilekçeden kaldırarak Goodfellow ailesine baktı. "Peki bunun ne anlama geldiğini anladınız mı?"

"Tabii," dedi Margaret, "ama kadına dilekçemiz kabul edilirse kumarhanelerden seve seve feragat edeceğimizi söyledik. Sadece toprakları istiyoruz. Avukat kadına da böyle dedik ama imzalamamızı istemedi."

"Asla parayla alakamız olmadı," dedi Donald.

Ancak birilerinin parayla alakası vardı, diye düşündü Darren. Ve Monica Maldonado bunu biliyor, hile yapmalarına yardım ediyordu.

"Satışın asıl şartlarında ne deniyor?" diye sordu Darren. "Parselin hangi kısmı size ait olacak ve hangi kısımları başka şeyler için kullanılmaya ayrılmış?"

Fazlasıyla yanlış bir şeyler olduğunu hissettiklerinden artık hepsi önünde duruyordu; Sadie ya da Saku bile mutfaktan çıkmıştı. Oğlan kucağındaydı, omzuna bir kurulama bezi atmıştı, kendini Margaret, Virginia'nın kanepeden kaldırmadığı elbiselerin üzerine bıraktı.

"Başka şeyler derken?" dedi Donald.

Bebek huysuzlandı, ağlamak üzereydi. Sadie onu yere bıraktı.

"Bunların hepsini Leroy hallediyor," dedi Margaret, ardından Virginia'dan piposunu ve mutfak çekmecesindeki viski şişesini getirmesini istedi. "Rosemary King'le birlikte satışın ayrıntılarının üzerinde çalışıyor. Araziyi ve buradaki yerimizi tarih vakfı korumaya alıyor."

"Sizi ekarte ediyor," dedi şimdi olayı çözen Darren. "Rosemary."

"Ama bu," dedi Donald, kabilenin yasal tanınma dilekçesini Darren'ın elinden kaparak. "Bu bizi bağımsız bir ulus yapacak."

"Sahip olmadığınız topraklar üzerinde."

Margaret, Ray'e gürültüyü kesmesini söyleyene kadar kimse tek bir kelime etmedi. Ray ayağını dikiş makinesinin pedalından kaldırdı, böylece bulduğu tüyü yerde sürükleyen bebeğin sesi dışında ev sessizliğe gömüldü; Virginia çocuk ağzına almadan önce tüyü elinden kaptı.

"Peki bu vakıf mı neyse, Hopetown'ı elde ettikten sonra araziyi satabilecek mi?" dedi Virginia.

"Yani hileydi," dedi Donald.

Bir karışını verirsen kasabayı kaptırırsın.

Margaret inanamayarak başını salladı. "Leroy biliyor mu?"

"Bence bu yüzden henüz belgeleri imzalamadı," dedi Darren, bir gün önce Erika'nın sinirli hâlini hatırladı ve babasının hezeyanlı konuşmalarının artık çok daha mantıklı geldiğini düşündü. *Rosemary durdurabilirdi.*

* * *

Bayan King'in hizmetçisi Mary, Darren'ı kapıda engellemeye çalıştı.

"Ama randevunuz yok, efendim," dedi, biraz gösteri yapıyormuş gibi sesini yükselterek. Darren'a sessizce, "Yapabiliyorken gidin," dedi. Onu yalnızca Rosemary'nin gazabı için uyarmadığını Darren çok sonra anlayacaktı. Ancak o anda kendisini içeriye almamak için ağır kapıya yaslanarak bembeyaz önlüğünü lekeleyen zayıf, siyah kadını olabildiğince nazik bir şekilde yolundan çekti. Randevu için rozetinin yeterli olduğunu söyleyip Rosemary'ye adıyla seslenerek evde ağır adımlarla dolaştı. Rosemary King'i tavana kadar kitaplarla kaplı büyük bir çalışma odasında, gösterişli maun bir masada otururken buldu. Etrafına U şeklinde birkaç kadife koltuk dizilmiş olan masanın üzerine gümüş bir mektup açacağıyla krem-beyaz renklerde kaliteli kâğıtlar ve kabartmalı zarflardan oluşan bir yığın mektup yayılmıştı. Rosemary başını kaldırıp Darren'ı gördüğünde hiç şaşırmadan ve "Burası Texas işte, ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsan çalış her yerde hamamböcekleri var" der gibi mektup açacağının ucunu Mary'ye doğrulttu. Hizmetçisi çalışma odasının kapısında duruyordu, sağanakta ağaca tutunuyormuş, yere düşmemek için ona ihtiyacı varmış gibi kapı koluna yapışmıştı.

"Roger'ı telefona bağla."

"İçeri gelmesini engellemeye çalıştım..."

"Hemen!"

Bir sebepten dolayı Darren, Rosemary'nin kalkmasını, olacaklara karşı kendisini savunmasını bekledi. Fakat kadın mektup yığınına döndü ve burnuna iliştirdiği okuma gözlüklerinin üzerinden dahi Darren'a bakmadı. Üzerine binici pantolonu ve soluk mavi bir örgü kazak vardı, kazağın maviliği sağ tarafında çatırdayan şöminenin parıltısı gözlerine yansısa bile bakışlarındaki soğukluğu öne çıkarmıştı.

"Demek Sandler Gaines'e oğlunun özgürlüğüne karşılık bir kumarhane verdin."

Rosemary başka bir zarfı mektup açacağıyla kesti. Sıkılmışa benzer bir sesle, "Ne dediğini bilmiyorsun. Ve hemen evimden çıkmazsam uğraşman gereken kişi Şerif Quinn olmayacak. Onun gibilerin seni durduramayacağını biliyorum," dedi.

"Vakıf falan yok, değil mi?" dedi Darren. "Aslında paravan bir kuruluş, Leroy sana satsın diye yarattığın bir yalan."

"Bu bir *uzlaşma*," dedi kadın, dilinin ucuyla zarfın ağzını yalamadan önce. Ön tarafa adını dikkatle yazdı. "Ailesi o araziyi bizden çaldı, ben de onu bağışladım ve yerlilerinin güvende olacağına söz verdim."

Söyledikleri öyle yanlıştı ki Darren onu farklı bir açıdan görmek istiyormuş gibi birkaç adım geri atıp başını eğdi. Bu kadın delirmiş, bir zamanlar şiddet yanlısı olan oğlu gibi tehlikeli hâle gelecek kadar kendinden mi geçmişti? Tek farkı Rosemary'nin davranışlarının bu Viktoryen malikânenin asaletinin ardında saklanıyor olmasıydı. "Onun halkı senden çalmadı," dedi Darren. "Kendi hayatlarını kurtardılar."

"Yani atalarıma ait olan araziyi ele geçirdiler."

"Kendileri mi ele geçirdiler?"

"Büyük büyük büyükannem savaş bitmeden önce kölelerini elden çıkarma şansı bulmuş olsaydı kim bilir nerelere gelirdi."

"Tıpkı Leroy'un ailesinin size gerçekten ait olmadığı gibi Margaret Goodfellow ve halkı da Leroy Page'e ait değil. Onlar birbir-

lerinin ailesi olmuşlar. Ve sen bunu o toprakları altlarından almak için kullandın."

"Kendi bağımsız topraklarını alacaklar. Anlamaları neden bu kadar zor acaba. O topluluğun, kabilenin, ne diyorlarsa işte, tamamı bir düzineden bile az. Ne kadar alana ihtiyaçları var ki? Yeni seferlere başlayacak olan eski tarzda bir buharlı gemiyle Jefferson'a gelenleri karşılayacak göl kenarındaki bir kumarhane herkes için bir nimet. Ekonomiyi falan kalkındıracak. İsterlerse kumarhanede de çalışabilirler. Bununla bizzat ilgilenirim."

"Ama öyle bir şey olmayacak, değil mi?"

"Hâlâ zamanımız var," dedi kadın.

"Oğlun iptal edilmesini istedi. Şartlı tahliyeyle çıkmayacak. Hatta daha dün bir TAK yoldaşının vurulma emrini verdiğini itiraf etti."

Bunun üzerine Rosemary sandalyesini var gücüyle geriye itip aniden ayaklandı. Sandalye taş zemine sürtünde. "Ne yaptın sen?"

"Hiç," dedi Darren. "Onun fikriydi... Ve Marnie'nin." Bunun tepesini attıracağını biliyor ve böyle olmasını, kadının dilini yerinde tutan ince zarın öfkeyle kesilmesini istiyordu. "Dışarı çıkmayacak, Rosemary."

Rosemary başını iki yana salladı. "Birbirlerinden nefret ediyorlar. İkisinin böyle bir şey tezgâhlamış olması mümkün değil. Bill yapmaz. Eve gelmesini nasıl istediğimi biliyor."

Sanki âşığı onu başka biri için terk etmişti. "Galiba Levi'nin eve dönmesini daha çok istiyorlar."

Rosemary vahşi bir kahkaha kopardı. "Torunum öldü."

Kederden dizlerinin bağının çözüldüğünü göstermek istercesine masadaki yerine döndü ancak Darren kadının ağzından çıkanların gerçekliğine inanıp inanmadığını anlayamamıştı.

"Peki Monica Maldonado?" diye sordu. "Onu sen mi tuttun yoksa Sandler mı, ya da bunun bir önemi var mı?"

"Bunların seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Kadın kayıpsa, ilgilendiriyor."

"Vay be, Jefferson'da kalınca palavralara fena düşmüşsün. Hayalet hikâyelerimizi çok mu okudun, Bay Mathews?"

"Ranger diyeceksin."

Rosemary umurunda olmadığının gösterircesine hafifçe omuz silkti.

"Monica'yla herhangi bir bağlantın olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hem de hiç yok, Ranger. Yemek davetimden ayrıldığını gördüğünü kendin söyledin, hem yanlış hatırlamıyorsam misafirlerimden birkaçına gölü görmek istediğini, Texas'tan ayrılmadan önce Uncertain kasabasındaki satıcılardan birinden küçük bir tekne kiralamayı planladığını söylemiş."

"Tekne mi?"

"Sanırım birkaç misafirim bu ifadelerini doğrulayabilir."

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence ondan yapmasını istediğin şeyler konusunda çekindi, bunu sana ve Sandler'a söyledi. Siz de kadının, imza atmazlarsa eğer asıl yaşanacakları Margaret'ın ailesine söyleyebileceğini fark ettiğinizde..."

"Ne? Zavallı kızı öldürdüm mü?"

"Ben cinayet kelimesini kullanmadım."

Yine otel odasında duyduğu gürültüyü, tekrar eden gümbürtüleri hatırladı. Birisi Monica'nın kafasına duvara vurarak onu bayıltmış ya da daha kötüsünü mü yapmıştı? Tarağı bu yüzden mi ikiye ayrılmıştı? Darren o akşam odasına dönerken asansörün ikinci katta olduğunu görüp merdivenlerden çıkmıştı. Rosemary o sırada kadını gizlice çıkarıyor muydu? Yardım almadıysa bunu hayal etmek zordu. Gözünün önüne aniden her daim Rosemary'in emrine amade olan Clyde'ın Cardinal Hotel'in önünde beklediği geldi.

"Bak Ranger, o sularda kaç insan kayboluyor biliyor musun? Kaza geçirmiş olabilir. Bozuk ıstakoz yemiş olabilir, bilmiyorum

ve umurumda da değil. Bu durum Hopetown'da olanları değiştirmeyecek."

"Peki ya Leroy satış belgelerini imzalamazsa?"

"İmzalayacak," dedi. "Yoksa hapse girer."

Darren kadının başına dikildi, ateşin sıcaklığının çizmelerinin ucundan yukarıya kadar yansıdığını hissetti. Arkasında ayak sesleri duyup English Leather parfümünün kokusunu aldığında Rosemary'nin söylediklerinde mantık bulmaya çalışıyordu.

"Roger, şükürler olsun," dedi kadın, masanın etrafından dolandı. Roger'ın yanına gelip iki elini de sıkıca tuttu. "Birden içeri daldı."

"Ranger Mathews, Marion Savcılığı tarafından imzalanmış bir arama izniniz yoksa korkarım mülkü terk etmenizi istemek zorundayım."

Ancak Darren gitmedi. Hatta kıpırdamadı bile. Rosemary'nin söylediklerini kafasında tekrar edip duruyordu. *Yoksa hapse girer.* Darren, Leroy Page'in hapse girmesinin, ancak suçlamalar sahiden doğruysa, kadının torunu hayatta ve iyi olarak bulunmadıysa mümkün olabileceğini düşündü.

"Of, Tanrı aşkına," dedi Rosemary, masasına döndü. Telefondaki dahili düğmesine basarak, "Hemen," diye bağırdı.

Darren kadının Mary'ye Roger'ın geldiğini haber verdiğini sandı ancak beynindeki hayvani hisler harekete geçmişti; bunun mantıklı olmadığını fark etmişti. Bir an sonra iri yarı bir siluet kapıda belirdi ve Roger ciyaklar gibi bir ses çıkararak, "Bunlar yaşanırken burada olamam. Lanet olsun, Rosemary, bu durumda burada kalamam," diye haykırdı. Tam Gil Thomason'ın kızıl sakallı komşusu Bo içeri dalarken Roger odadan çıktı. Bo, Rosemary'nin yanından geçerek onu kaldırıp masaya çarptı, darbeyle kâğıtlar kaydı ve gümüş mektup açacağı Darren'ın sırtına battı. Çok kısa bir süreliğine şoka girdi. Hiç kimse rozetini umursamadan, böyle hevesle ve korkmadan bunu yapmaya cüret edememişti. Darren

silahını kılıfından çıkarıp adamın karnına yapıştırmadan önce burnunun dibine kadar girdi. Böylece üzerindeki muazzam ağırlık kalktı, adam uzaklaşınca Darren yeniden nefes aldı.

"Bu çocuğa ateş etmeyeceksin," dedi Rosemary Darren'a, "benim kasabamda, benim evimde bunu yapıp da işin içinden sıyrılamazsın. Ben Steve Quinn'in kampanyasına bağış yaptım. Hem de her iki kampanyada. Bo Hopetown'daki vatandaşlarımızı tehdit edişini video kaydına aldı. Sık sık yasaları çiğnediğinle ilgili namın senden önde gidiyor. Bu yüzden bu akşam burada yaşananlarla ilgili istediğim kadar yaratıcı olabilirim. Kasabamda olanlar seni zerre kadar ilgilendirmiyor, bu yüzden geri basıp kıçının üzerine otur, duydun mu? Bo'yu vurursan kasten yaptığını söylerim. *Beyazcık* ya da *Cracker* gibi bir şey bağırdığını söylerim. Artık gitme zamanı geldi, Ranger Mathews. Evimi ve kasabamı terk etmeni istiyorum."

Darren ağzının kenarından kan tadı aldı.

Yaladığında bakır tadı dilinde ağırlaştı.

Teslim olduğunu gösterircesine ellerini havaya kaldırdı ancak aklı çoktan odadan uzaklaşmış, Leroy Page'i göreceği hastanenin yolunu yarılamıştı. "Satış belgelerini imzalamazsa Leroy'un hapse gireceğini söyledin. Nasıl olacağını söyle, anlamama yardım et de gideyim. Neden öyle dedin?"

"Çünkü anlaşma yaptık."

23.

Rosemary'le Leroy bir anlaşma yapmıştı ama ikisi için de işe yaramayacaktı. Rosemary kumarhaneyi ve oğlunu hapisten çıkarmak, Leroy ise Margaret Goodfellow ve aile üyelerinin topraklarındaki haklarının güvende olmasını istiyordu.

Darren birinin iki ateş arasında kaldığına inanıyordu.

Marion İlçe Hastanesi'nde Bay Page'in odasına vardığında Greg kapıdaki bir sandalyeye yerleşmiş, başka bir odadan aldığı tekerlekli sehpayı geçici bir masa olarak kullanıyordu. Etrafında başka ajanlar ve tutuklama sırasında orada olan memurlar da vardı. Aralarından biri otomattan aldığı şekerlemelerden yiyordu. Diğeri telefonunda Candy Crash oynuyordu. Darren'ı gördüğünde ayağa kalkıp içeri girmeyi çalışmasını engelleyen Greg oldu. Küçük kapı penceresinden yaşlı adamın hâlâ yatağına kelepçeli olduğunu gördü, yanında duran Erika eskisinden daha solgun görünüyor, bir peçeteyle gözlerini siliyordu.

"İçeri giremezsin," dedi Greg. Darren'a o yüce, arkamda federaller var tavrıyla baktı ancak aslında iki arkadaş karşılıklı bakışıyor, biri diğerinin karısıyla yattığından şüpheleniyordu.

"Onunla konuşmam gerek. Fazla zamanımız olmayabilir."

"Adam komada." Greg hafifçe Darren'ı geriye itti. "Şimdilik ailesinden başka kimse giremez. Seni oraya sokamam yani," dedi. Ardından Darren'ın yüzündeki öfkeyi görünce, "Ne halt oluyor, Darren? Quinn kayıp bir kadından, Sandler Gaines'le birlikte gördüğün birinden bahsedip durduğunu söyledi," diye ekledi.

"Satışla alakası olmalı. Bu olayın tamamı satışla alakalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Oğlan hâlâ hayatta." Yüksek sesle söyleyene dek bunun doğru olduğunu kabul etmemişti.

Greg etrafındaki diğer ajanlara ve kolluk kuvvetlerine bakındı ve sonra Darren'dan utanıyormuş gibi, "Kafan mı iyi?" diye fısıldadı.

"Yaşlı adam çocuğu pazarlık kozu olarak kullanıyor. Evet aptalca ama Levi dışarıda bir yerde ve onu bulmak zorundayız." Yeniden Bay Page'in kapısına yöneldi. Fakat Greg kolundan yakalayıp onu koridorda birkaç metre ileriye, takım elbiseleri artık kırışmış ve kokmuş ajanların duyamayacağı bir yere çekti.

"Darren, adamı federal mahkemede cinayetle suçladım."

Ama Levi yaşıyorsa ve dönerse, diye düşündü Darren, *Leroy hapse girmez.*

Rosemary'nin beklediği buydu; Bay Page'in mantığını kaybettiğini bilmeden mantıklı düşünmesini bekliyordu.

Avucunu hastanenin duvarına yapıştırdı. "Greg, çocuk yaşıyor ve onu bulmamız lazım."

"Senin için endişeleniyorum, Darren," dedi Greg, nefesini koklayacak kadar yakınına gelerek. Darren deliye benzediğinin farkındaydı. Ağzında hâlâ kurumuş kan duruyordu. "Çocuğun kıyafetlerini Page'in evinde bulduk. Daha ne kadar açık olsun? Senin derdin ne? Yüzünü kim bu hâle getirdi?"

"Bu kadar hızlı DNA testi yaptırmış olamazsın."

"Doğru ama annenin ve ablanın kıyafetleri teşhis etmesine bel bağlıyoruz. Eşyalar; tişört, şort, hatta iç çamaşırı yıkanmış. Üstelik adam onları katlayıp çamaşır makinesinin üstüne koymuş. Şerefsiz bütün kanıtları yıkayarak yok edebileceğini düşünmüş."

Darren'ın aklına birdenbire, Leroy'un balıktan dizine kadar göl suyuna batmış hâlde balıksız olarak döndüğü gün buzdolabında gördüğü önceden hazırlanmış onlarca sandviç geldi. Ve Greg oğ-

lanın kıyafetlerini yıkanmış ve katlanmış bulduklarını söylemişti. Çocuğa zarar vermemişti; Margaret bu konuda haklıydı. Onunla ilgileniyordu.

Darren nerede olduğunu bildiğini hissetti.

Greg'i ağzı açık bırakarak koridorlardan olabildiğince hızlı koşup otoparka gitti. Kamyonetine atladı ve süratle demiryolunun ve Gerçek ve Hazineler dükkânının olduğu yere doğru sürdü.

* * *

"Bana harita lazım," dedi Marcus'a. "Gogo Adası'nın. Tam olarak nerede?"

Marcus ayaklarını masaya atarak oturmuş, telefonundan podcast dinleyip yeni bulduğu fotoğrafları plastikle kaplıyordu. Kitaplarından birini çıkarmak için yerdeki kutuya uzandı. Sayfaları karıştırdıktan sonra Caddo Gölü'nün elle çizilmiş, kabataslak, Darren'la ilk tanıştıklarında Şerif Quinn'in gösterdiğinden daha az etkileyici bir harita buldu. Sayfayı büyük bir kahramanlık yapıyormuş gibi kitaptan yırttı.

Haritanın ölçeğinin doğru olması imkânsızdı; gölün tamamını bile göstermiyor, yalnızca Harrison tarafındaki kıyıları, Karnack kasabasının yakınındaki limanları, göldeki en büyük ada olan Goat Adası'nın bir parçasını ve Horse Adası'nı gösteriyordu. Bu iki adanın ortasında Back Gölü denen yer vardı. Darren, oradaki su fazlaca geniş ve asi olduğundan insanların böyle devasa bir şeyi mantıklarına uydurabilmek için akıllarında iki kısma ayırdıklarını hatırladı. Back Gölü en nihayetinde, kuzeydoğu tarafının büyük çoğunluğu Texas sınırında olan, kıyısında Hopetown'ın bulunduğu Clinton Gölü'ne dökülüyordu.

Marcus haritadaki mavilerin arasında fasulye şeklindeki bir noktaya parmağını koydu.

"Burası," dedi, sesi kısık, neredeyse saygılıydı. "Her tarafı uzun

çamlarla ve ceviz ağaçlarıyla çevrili, o yüzden görmek zor. Ama orası. Gogo."

"Başka var mı?" diye sordu Darren, Marcus başka kitaba uzanınca başını salladı. "Hayır, daha büyük bir harita, turistlere, balıkçılara falan verilen türden bir şey? İki harita olursa bulabileceğimi düşünüyorum."

"Oraya nasıl gideceksin?"

İşin o kısmını henüz çözmemişti. Darren yolda Şerif Quinn'i üç kere aradı, her seferinde av bekçisiyle görüşmesi gerektiğine dair mesaj bıraktı. Şerif aramalarına dönmeyince aralarındaki iletişimin şimdiye dek çoktan yanıp kül olduğunu düşündü. Bu yüzden Houston'daki teğmenine telefon etti. "Mathews," diye bağırdı Wilson, masasındaki hattı açar açmaz. "Neden hâlâ San Jacinto Bölge Savcısı Frank Vaughn'dan telefon alıyorum? Bill King'i yakaladığından bahsetmedin, değil mi?"

"Hayır." Bahsetmemişti. Ve annesi hâlâ telefonlarına cevap vermiyordu.

"Güzel, çünkü belgeleyene, itirafına tanıklık edecek noteri ayarlayana kadar ifşa edilmesini istemiyorum. Frank'le San Jacinto'daki ekibi yaklaşık iki aydır bu iş üzerinde çalışıyor ve ona katilin elimizde olduğunu, geri çekilip bundan sonrasını bize bırakacağını söyleyene dek bu işi bağladığımızdan emin olmak istiyorum."

"Ben de aynı şeyi istiyorum."

"Belki ne istediğini öğrenene kadar beklerim," dedi Wilson. Yüzünü buruşturur gibi bir ses çıkardıktan sonra masasındaki bir şeyden bir yudum aldı. Darren adamın karısının tereyağı, ezilmiş fasulye gibi bir şeylerden yaptığı karışımı gözünün önüne getirdi; hayal dahi edemiyordu. "Houston'a dönüyor musun? Marion'daki vaadini doldurduğunu tahmin ediyorum."

"Çocuk hâlâ kayıp."

Wilson, Darren'ın kulağına doğru eğirdi. "Anlamadım. Steve

Quinn federallerin o dosya için Hopetown'daki yaşlı bir adamı tutukladıklarını söyledi."

"Ben çocuğun hayatta olduğuna inanıyorum, efendim ve suda bana eşlik edebilmesi için av bekçisinin yardımına ihtiyacım var."

"Su derken?"

"Çocuk gölde, efendim. Adalardan birinde. Bundan neredeyse eminim. Hopetown'ın tarihiyle bağı olan bir adada. Yaşlı adamın çocuğu Rosemary King'in satış şartlarını değiştirmesine karşılık koz olarak kullandığını düşünüyorum."

"Mathews, bu konuda emin..."

"Burası tımarhane gibi. Hırsızlar, yalanlar. Ve bence Leroy Page işleri yoluna koymak için yanlış bir fikre kapılarak oğlanı aldı. Bir de kadın var, satışla ilgilenen kayıp bir avukat ve bence Rosemary King'in bununla bir ilgisi var."

"Evlat," dedi Wilson. Ona çok *nadir* böyle seslenirdi, gerçi Fred Wilson'la William Mathews aynı departmanda çalışırken yakın olduğundan sıklıkla *Darren* diye sesleniyordu. *Evlat* kelimesi hassas bir dokunuş, ardından *Yüreğine sağlık*'ı getiren bir tür hafif saygı gibi çıkmıştı. Ancak Wilson aslında Darren'ın beklemediği bir güvenle iletişim kurmaya çalışıyordu. "İşin içinde değilim, o yüzden tam olarak anlamıyorum ama Darren, bana çocuğun bir yerlerde hayatta olduğunu söylüyorsan seni aramaktan alıkoyamam. Ama Marion'dan bir gıdım dahi yardım almayacağına söz veriyorum. Bana bir-iki saat ver de birkaç arama yapayım, bölge ofislerimizden hangilerinin sana tekne sağlayabileceğine bir bakayım."

"Zamanımız yok. Neredeyse altı gün oldu."

"Tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tuhaf ama bence Leroy onu besliyor, görmeye dayanamadığını açıkça söylediği çocukla ilgileniyor." Büyükbabasının eski balık arkadaşı artık yemek ve su getirmediği için sahiden ölmeden önce birileri oraya ulaşıp çocuğu bulmazsa Leroy hapse girecekti.

Darren, "Oğlanın eve dönme vakti geldi," deyip lafı orada bıraktı.

"Yapman gerekeni yap. Yüzde yüz arkandayım."

Wilson'dan bu sözleri duyacağını hiç düşünmemiş ve beyaz bir çocuğu kurtarmanın ona buralarda tam yetki sağlayacağı, bu olayın da Wilson'ı avucunun içine almasına neden olacağı aklının ucundan dahi geçmemişti. Göğsünde kibrit alevi gibi bir öfke belirdi ve aynı hızla söndü. Wilson'ı harekete geçiren şeyin kayıp sarışın oğlan olduğunu mu düşünüyordu? Evet. Bu, çocuğun Darren'ın yardımına ihtiyacı kalmadığı anlamına mı geliyordu? Hayır. Leroy'u hapisten kurtarma ihtimali var mıydı? Evet.

Marcus'un kitabından yırttığı haritayı ve dükkândaki turist versiyonunu alarak ikisini de pantolonun cebine sıkıştırdı ve kapıya yöneldi. Kaldırıma çıkana, arkasından kapı kilitleme sesi duyana dek Marcus'un onu takip ettiğini fark etmedi. Arkasına döndü.

"Ben de geliyorum," dedi amcasının okul arkadaşı.

"Ne?"

"Bensiz asla bulamazsın," dedi Marcus, kollarını kırmızı, suni deri ceketine geçirdi. Büyük bir macerada ortaklarmış ve hayatının eğlencesini yaşamak üzereymiş gibi bir elini Darren'ın omzuna koydu.

* * *

Marcus ona, Karnack'teki Big Pines Lodge restoranının yanındaki rıhtımda bir sürü tekne bulabileceklerini söylemişti, ancak her birinin parasını ödeyen turistler –restoranın arkasında yarım daire şeklinde dizilmiş tur şirketlerinden birinden göl turu bileti almak için iyi para ödeyen erkekler, kadınlar ve çocuklar– tarafından kiralanmış olabileceklerini eklemeyi ihmal etmişti. Havada, çalışan tekne motorlarından yükselen yanık yakıt ve kulübenin mutfağından gelen timsahtan yayın balığına ve mısır unlu hamur

kızartmalarına kadar her şeyin kızartıldığı yağ kokusu vardı.

Tekneler, altı düz, her birinde ondan on sekize kadar kişi barındıranlardandı. Darren ayağını en yakındaki teknelerden birine attı. Bir eli tabancasına attı, duruşunun dikkat çekmeye yeteceğini bildiğinden elini kabzadan çekmedi. "Herkes tekneden insin." Teknenin kaptanı beyaz, bir deri bir kemik, aynı zamanda kaslı biriydi. Bu nedenle hem dayanıksız hem de korkutucu görünüyordu. Kafasının yanlarını kazımıştı, ne olduğunu görmek için müşterilerinin arasından geçerken güneşten dolayı sararmış aslan yelesi saçları dalgalandı. "Gölde bir çocuk kayboldu ve fazla zamanımız yok," dedi Darren. Kaptan, Darren'ın elinin tabancasında olduğunu gördü. Rozetini de fark etti. Adamın gözlerinde bir şey belirdi, Darren bunun görev bilinci olmasını umdu. Anlaşmaya vardıklarına inandı. "Acil bir durum. Herkesin tekneden inmesi lazım."

Kaptan turistlere tekneden inmeleri için yer gösterip daha sonra paralarını iade edeceğini ve bedava binebileceklerini söylerken bir bebek ağlamaya başladı. Marcus rıhtımda durarak tekneden çıkan, homurdanıp söylenen yolculara, çocuklarına sıkıca sarılmış kadınlara yardımcı oldu. Yolcular *Mavi Balıkçıl*'dan iner inmez Marcus teknede Darren'a katıldı. İki can yeleği giydi, birini diğerinin üzerine bağladı. Darren cebinden haritaları çıkarıp kaptana onları dar Cypress Nehri boyunca kuzeye, Carter Gölü'nün geçiş yoluna, oradan da Back Gölü'ne ve haritada gösterdiği Goat Adası'na götürmesini söyledi. "Gogo Adası," dedi.

Kaptan motorun kontrol paneline gitti. Teknenin merkezine konumlanmıştı, turistlerinin görüşleri engellenmesin diye koltuklar etrafına dizilmişti. Darren haritayı adının Jim olduğunu söyleyen kaptanla bırakarak teknenin ön tarafında durup kalçasını metal tırabzana dayadı. Açıldıklarından beri Marcus tek bir kelime bile söylememişti. Banklardan birinde kıpırtısız oturuyordu. "Hiç duymadım," diye seslendi ona Jim. "Ama var ya, bura-

larda elli-atmış yıl yaşasan bile her adayı, her nehir boğazını, her avcı kulübesini ya da bir zamanlar içki kaçakçıları için ağaçlara asılan işaretlerin nerede olduğunu bilemiyorsun. Bahse girerim Tanrı'nın bile haritada bulamayacağı şeyler vardır burada."

"Biraz daha mı iyimser olsak?" dedi Darren, çocuğu bulmasına yardım eden adamın faydasız sözleri hoşuna gitmemişti. Jim'den hızlanmasını istedikten sonra Marcus'a her şeyin yolunda görünüp görünmediğini sormak üzere yanına gitti. Doğru yöndeler miydi? Marcus ya onu duymadı ya da teknede olmak onu Darren'ın düşündüğünden daha çok geriyordu. "Cidden," dedi Darren, kaptana dönerek. "Üstüne gitmek için söylemiyorum ama biraz hızlanabilir miyiz?"

"Burada servi ormanına giriyoruz," dedi Jim. "Hızlı gidersek sudan çıkan servi köklerinden birine çarparız, o da teknenin parçalanmasına neden olur. Güvenin bana, güneş battığında buralarda saplanıp kalmak istemiyorum. Buna Caddo Motel'de bir gece geçirmek derler. En hızlı yolu seçmişsiniz ama buralarda pek çok şey yanlış gidebilir."

Marcus arkasında bir ses çıkardı, panikle çıkmış bir hıçkırık gibiydi.

Gökyüzü henüz alacakaranlığın küllü moruna dönmemişti bile. Darren en azından birkaç saat daha ışık olacağını fark etti. Kaptanın tuhaf tutumuna, kontrolü dışında gelişen bu vahim durumdan belli belirsiz zevk almasına anlam veremiyordu. Düzensiz bıyıklarından çıkarım yapmak zor olsa da Darren adamın gülümsediğini düşündü. Ona taşak geçmeyi bırakıp tam hıza geçmesini söyleyecekti ki servi ormanına girdiler. Jim gerçekten motoru en ağıra aldı ama gülümsüyordu, artık açıkça görebiliyordu. Mutluluk saçıyordu. "İşte geldik."

"Tanrım," diye fısıldadı Marcus.

Ormanın içinden süzülerek geçtiler, teknenin yanlarına vuran su çınlamasından başka bir ses, Caddo Gölü'nden başka bir şey

yoktu. Darren hiç böyle bir şey görmemişti. Servilerin gövdeleri kilise gösterisindeki utangaç dansçılar gibi dizilmiş, aralarında Tanrı ve nihayet kararan gökyüzüne uzanan onlarca ağacın arasından geçen tekne için yeterince mesafe bırakmışlardı. Kule gibi yükselen ağaçlardan sarkan İspanyol yosunlarıyla kaplı örtü suyun üzerindeki kutsal sığınağa çatı vazifesi görüyordu.

Üç adam sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessizce ilerledi.

Zamanın kendisinden bile eski ağaçlardan oluşan bir ormanda, yabancılara, gölün tarihine, daha kendileri doğmadan, Amerika henüz bir fikir bile değilken, buraların bir kısmı Meksikalılara ve İspanyollara aitken, Fransızlar işgal etmeye kalkışmadan önce ve Caddo yerlilerinin dilinde Texas, *Tayshas* nezaketten öte bir kelimeyken burada var olan insanlara saygı duymayan ya da anlamayan her erkek ya da kadına karşı nöbetçi gibi dikilen ağaçların saf güzelliği arasında yol aldılar.

* * *

Ormandan Carter Gölü'nün açık sularına çıktıklarında Darren doğuda hareket eden bulutların ardında güneşi gördüğüne sevindi. Buradan hızlı çıkmazlarsa geceye kalabilir ya da fırtınaya yakalanabilirlerdi. Jim açıkta Darren'ın istediği gibi hızını artırdı. Back Gölü'ne geçerek Horse Adası boyunca ilerlediler, ardından birkaç kilometre kadar uzanan Goat Adası'ın güney kıyısına geçtiler. *Mavi Balıkçıl*, Marcus'un haritasındaki Gogo Adası'nın olduğu bölgeyi kuşatıyordu. Darren önündeki suları taradı, suyun içinden yükselen çam ağaçlarını gördü ama aslında tekne yaklaştıkça onların toprak parçasını sararak bir duvar oluşturduklarını fark etti. Hâlâ teknenin arkasındaki koltukta oturan Marcus'a döndü.

"Burası mı?" dedi Darren.

Marcus sessizdi. Darren eliyle ileriyi gösterdi. "Ada burası mı?" Marcus başını pek de emin olmayarak salladığında Darren ona kalkıp bakması için bağırdı. Kıyıdan çok toprağın birkaç metreliğine katılaştığı yere doğru yaklaşırlarken Jim motoru yavaşlatmaya başladı. Darren, Marcus'u tırabzanlara doğru itti.

"Bilmiyorum," dedi Marcus.

"Ne demek bilmiyorum?"

"Hiç görmedim ki."

"Bana yalan mı söyledin?"

Marcus utanarak omuz silkip, "Yüzme bilmiyorum," dedi.

İki can yeleğine rağmen Marcus metal tırabzanlara öyle sıkı tutunuyordu ki Darren parmak eklemlerindeki her çıkıntıyı ve kırışıklığı görebiliyordu. Göz ucuyla şimşek ışığını gördü, birkaç saniye sonra top patlaması gibi gök gürledi. Fırtınanın geldiği kesinleşmişti. "Eğer bu işi yapacaksanız," dedi Jim, "tam sırası."

Marcus kaptanın ellerinden haritayı kaptı. Bir süre baktıktan sonra arkalarındaki açıklığa göz attı. Darren'ın istediğinden daha az bir kesinlikle başını sallayıp, "Burası," dedi. Biraz sonra kuşkuyla, "Yani öyle olmalı," diye ekledi.

"Tekneyle karaya çıkamam," dedi Jim, Darren'a. "Ancak bu kadar gidebilirim."

Darren başıyla onaylayıp tırabzanın üzerinden atlamaya yöneldi. Yüzebilir ya da kendini adaya çekmek için bir ağaç kökü bulana kadar suda yürüyebilirdi. Ancak tam yan tarafa geçecekken Marcus'un ona seslendiğini duydu ve boynunda bir kol hissetti. Jim'di; taş gibi kemikleri Darren'ın nefes borusunu sıkıyordu. Daha kötüsü, yan tarafından ağırlığın kalktığını hissedince adamın silahını aldığını anladı. Nefes almaya çalışırken yaşaran gözleriyle kaptanın bileğindeki dövmeyi fark edene kadar ne olduğunu kavrayamadı.

Minicik bir Konfederasyon bayrağıydı.

Jim kulağına, "Rosemary sizinle ilgili haber yaymaz mı sandı-

nız? Bill King'in annesine her daim destek çıkarız," diye fısıldadı.

"Bill Kardeşlik'ten ayrıldı."

"Ne dedin sen?" dedi Jim, Darren'ın boğazını iyice sıkarak.

"Bırak onu," dedi Marcus zayıf bir sesle.

Jim, Darren'ın kulağına doğru güldü. "Kardeşlik hayat boyudur."

"Çocuk," dedi Darren boğuk sesle.

"Eğer bu bir tür zenci büyüsü, yerli adaları hakkında saçma sapan bir hikâye değilse ve Bill King'in çocuğu gerçekten şu yüzen çalılıktaysa onu *ben* alırım."

Bunun üzerine Darren hafif bir metal düşme sesi duydu.

Ve boğazındaki baskı bir anda yok oldu.

Döndüğünde Marcus'un yangın tüpünü tuttuğunu gördü; onu kaptanı söndürmek için kullanmıştı. *Ya da siktir, hayır.* Darren bir kere daha bakınca adamın hâlâ nefes aldığını fark etti. Silahı Jim'in elinden aldı ve dokunmaya korkuyor gibi görünen Marcus'a uzattı. "Amcamın gerçek hayat yerine akademiyi seçmesi hakkında ne demiştin? İşte ancak bu kadar gerçek olabilir."

Marcus silahı aldı, Darren teknenin yan tarafından atlamadan önce ikisinin hayatının da ellerinde olduğunu söyledi. Su, en azından bu açıklıkta Şerif Quinn'in söylediğinden çok daha derindi. Karanın çevresindeki suları yardı ve tutunup kendini kıyıya çekebileceği bir şey aradı. En sonunda bir servi ağacının köküne bastı, böylece iki çamın arasına sıkışmış bataklık meşesine yetişebilecek kadar yükselmiş oldu. Kollarını tamamen dolayabilek kadar küçük bir ağaçtı. Kendi yukarıya, Gogo Adası'na doğru çekti.

Adanın etrafını saran suyun fısıltısını bir kenara bırakırsa başta parkta yürümek ya da doğa yürüyüşü yapmak gibiydi. Etrafa dağılmış eski yaşam kalıntıları buldu. Kırık kap kacak parçaları, yanarak araziyi sonsuza dek değiştirmiş belki yüzlerce ocak ateşi. Yuva kuran kuşlar, sincaplar ve sıçanlar gördü. Su yılanları için hava fazla soğuk olsa da başka bir mevsimde onları da vahşi hayat

listesine eklerdi. Karşısına yolunu engelleyen bir şey çıktığında on iki dakikadır yürüyordu. Öyle sabit durdu ki pantolonundan sertleşmiş toprağa damlayan suyun sesini duydu. Hopetown'da Margaret'ınkinin yanındakine benzer koni şeklinde barakalar gördü; yalnızca buradakinin bazı yerleri çürümüştü ve çatısının bir kısmı sarkıyordu. Ahşap ve hasır duvarın deliklerinden bir hareket gözüne çarptı. Levi'nin adını haykırarak barakaya doğru koştu.

Darren içeriye birkaç santim girmişti ki başının üzerinden bir taş uçtu. Barakadan bir atış daha yapıldı, bu seferki dümdüz sol omzuna geldi. Üçüncü taş Darren'ın kalça kemiğine çarptı. "Git buradan," dedi sümüklü, öfkeyle sertleşmiş bir ses. "Seni öldürürüm. Yemin ederim yaparım."

Darren barakanın içine girebilmek için bir hayli eğilmek zorunda kaldı. Bir zamanlar Caddo yerlilerinin kutsal alanı olan yer sidik, sosis ve günlerdir kayıp, yıkanmamış bir çocuk gibi kokuyordu. Oğlan Darren'ın hayal ettiğinden çok daha cılızdı. Neredeyse bir haftadır burada yeterli besin olmadan kalmak onu bu hâle getirmişti, köprücük kemiği fazla büyük fanilasının üstünden görünüyordu; Darren kıyafetin Leroy Page'e ait olduğunu tahmin etti. Yaşlı adamın işçi tulumunu da giyiyordu, paçalarını üç ya da dört kez katlamıştı. Kaşıyarak kırmızı şeritler hâline getirdiği pire ısırıklarıyla kaplıydı. Darren bacaklarında daha eski yaralar da gördü. Marnie'nin Gil'in oğlana daha önce vurduğunu söylediğini hatırladı ve tenindeki geçmek bilmeyen yaraları düşündü.

"Hadi çıkalım buradan, Levi."

"Artık zencilerin söylediği hiçbir şeyi yapmam."

"Ben seni eve götürmeye geldim," dedi Darren, çocuğun önünde çömelerek.

Levi elinin tersiyle sümüğünü sildi. "Bay Page de beni buraya getirdiğinde böyle söyledi. Yalan söyledi. Sen de yalancısın ve zenci hayatına son vermeden önce buradan gitsen iyi olur." Eline

yakın dövüş için sakladığı belli olan oldukça büyük bir taş aldı. İyice yukarı kaldırdı, cılız kollarıyla Darren'a saldırmaya hazırlanırken taşın ağırlığıyla terledi ama Darren irkilmedi bile. "Peki sonra, Levi," dedi. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Bay Page dışında burada olduğunu bilen tek kişi benim. Ve o da komada." Levi'nin gözlerinin büyümesini, ardından söylediklerine anlam vermeye çalışırken dudağını ısırmasını izledi. "Yani artık sandviç, temiz kıyafet ve su yok. Kimse peşine düşmeyecek, Levi. Ama Leroy, o seni buradan çıkarmak istedi. Yaralanmadan önce öyle yapmayı planladığını düşünüyorum."

"Ne oldu ki?"

"Vuruldu. Bunca nefretten sonra şiddetle son bulmayan bir şey bulmak zor. İnsan doğası işte. Bir şey hakkında ne kadar çok konuşursan kalbinde o kadar kendine yer edinir, deli saçması şeyleri normalleşmeye başlar."

"Kimse zarar görsün istemedim," dedi Levi. "Gil geri zekâlısı yapmadı, değil mi?" Birden gezegendeki en yaşlı, en yorgun dokuz yaşındaki çocuk gibi konuştu. Gözlerinin altındaki koyu, şişkin halkalar gri bulutlar gibi gözüküyordu.

"Yok, o hapishanede."

Ve o anda patladı; gözyaşları yağmur gibi yağmaya başladı. "Gil gitti mi?" Darren başıyla onaylayınca Levi ileri atılarak Darren'ın kollarına düştü, az daha adamı geriye deviriyordu. Sıcak bedeni hafif ateşliydi. Hıçkırıklara boğulmuştu ve Darren göğüs kafesindeki kemikleri titreyen ellerinin altında hissetti. "Annemi ve Dana'yı görmek istiyorum. Eve gitmek istiyorum."

Gil Thomason'un gitmiş olması çocuğun kim bilir ne zamandır içinde tuttuğu acıyı, öfkeyi ve korkuyu dışarı çıkarmıştı. Burnunu Darren'ın gömleğine sildi, sonra beş köşeli yıldız şeklindeki Ranger rozetine bakıp tekrar Darren'ın koyu tenine ve yine gümüş rozete baktı.

"Vay anasını, gerçek mi bu?"

Darren her şeye rağmen gülmeden duramadı. Çocuk karşısında oturan kurtarıcıya dahi inanamıyordu. Ya da belki, diye düşündü Darren, belki de sadece ilk defa Texas Ranger'ı rozeti gören bir çocuktu.

"Evet," dedi. "Gerçek."

24.

Darren, silahını kelepçelenmiş kaptana doğrulturken yağmur altında tekneyi Hopetown'a kadar Marcus kullanmak zorunda kaldı. Marcus ne yaptığını tam olarak bilmiyordu ve birkaç yerde Levi ona hangi tuşlara basmasını, hangi düğmeyi nereye çevirmek gerektiğini söylemek durumunda kaldı. Levi de daha önce bu kadar büyük bir tekneye binmemişti, ancak video oyunu gibi olduğunu söyledi. Kontrol panelinde değilken Ranger'ın yanından ayrılmaya korkuyormuş, yanındaki kanun adamının varlığını hissetmezse bu bir rüya olabilirmiş ve her an o barakada uyanabilirmiş gibi Darren'ın kolunun altından çıkmıyordu. *Kimse seni almaya gelmeyecek.* Darren oğlanın sarı saçlarının misk kokusunu alabiliyor, kıyıya yaklaştıkça artan vücut sıcaklığını hissedebiliyordu. Yoldayken telefon etmişlerdi ve Levi'nin büyükbabasının kayıkhanesinin biraz ilerisine demir attıklarında onları Şerif Quinn, Marnie King ve kızı Dana bekliyordu. Saçları yağmurdan ıslanmış, zayıf bir topak hâlinde duran Marnie kıyıdaki sığ suya doğru koştu ve çocuk daha tekneden çıkamadan Levi'ye uzandı. Oğlunun yanaklarını, kirli kollarını öptü, başının üzerinden bakarak Darren'a, "Teşekkürler," dedi. Karaya indiğinde Levi ablasına koştu ve Dana ona sıkıca sarılıp etrafında döndürdü. Marcus güvenle karaya çıkana kadar üzerindeki can yeleklerini çıkarmadı, sonra da kaptanı kendini savunmak için vurduğuna Quinn'i ikna etti. Şerif teknenin zeminine yığılmış Jim'in aslan yelesi başına şöyle bir bakıp ıslık çaldı. "Of, fena kargaşa çıkacak."

Darren da tekneden indi. Gölün karşısına geçmek için bu tekneye tekrar binmesine imkân yoktu. Kasabaya gitmenin başka bir yolunu bulacaktı. Hopetown'dan çıkan yola doğru yürürken patikayı oluşturan kırmızı toprağın üzerinde küçük ayak sesleri duydu. Arkasını döndüğünde çiy görmüş papatya gibi aydınlanmış yüzüyle Levi'nin ona her şeyi mümkün kılan bir güneşmiş gibi baktığını gördü. "Peki babam?" dedi çocuk. Hopetown'a dönerlerken bu soruya iyice kafa yormuş olmalıydı. Gil gitmişti. Dualarından biri karşılık bulmuştu. Ablası ve annesiyle eve dönmüştü; bu da ikincisiydi. "Babam yine de dediği gibi eve dönecek mi?"

Darren bir an için oğlana nutku tutulmuş hâlde bakakaldı.

Bill King, Darren yüzünden asla hapishaneden çıkamayabilirdi. Henüz cezasını çekmediği cinayetten dolayı orada kalmayı hak ettiği ortadaydı. Yine de Darren hâlâ yalan söylüyormuş gibi hissediyordu, görevi onu Levi'nin yüzüne bakıp, "Hayır evlat, baban eve gelmiyor," demek zorunda bırakıyordu.

Levi dudağını ısırarak kafası karışmış ve canı yanmış hâlde toprağı tekmeledi.

"Keisha ve Jarrod Washington'ın babaları gibi o da eve dönmeyecek."

"Kimin?"

"Annene sor, sana anlatsın," dedi Darren, bilgi konusunda acımasız değil de gerçekçi olmaya çalışarak. Levi'nin risklerle dolu bir hayatı vardı. Tel örgüde sallanan, her an düşebilecek oyuncak bir top gibiydi. Ailesi onun için dikkatli olmak zorundaydı. "Hatta babana mektup yazıp ona sor. Söylediği gibi değiştiyse sana gerçeği anlatacaktır." Hopetown'dan yürüyerek çıkmaya devam ederken uzaktan davul sesini, Donald'ın gitarının inleyişini duydu; Margaret ve ailesinin yağmurda dans ettiklerini gözünde canlandırabiliyordu.

* * *

Sonuçta o aralık ayının tek federal dosyası, Rosemary King'in ve hemen sonra kasabadan kaçan Sandler Gaines'in sahtecilik komplosu kurmaları üzerineydi. Rosemary, yanında Roger'la Viktoryen kolonyal evinin bakımlı bahçesinde basın açıklaması yapmış ve olaya "zirva" demişti.

Monica Maldonado'nun kiralık arabası Longview yakınlarında bir çiftlik yolunda terk edilmiş hâlde bulunmuştu ancak kadının arabayı bizzat bırakıp yürüyüp gitmediğini gösteren bir şey, arabaya onun ve kiralama şirketi çalışanından başka birinin bindiğine dair kanıt bulunamamıştı. Rosemary'nin öngördüğü gibi kadın öylece ortadan kaybolmuştu ve Şerif Quinn işin ne kadar korkunç olduğunu anlasa da ceset olmadan kayıp dosyası açıp bir gelişme beklemekten başka bir şey yapamazdı.

Darren, kasabada biraz daha kalarak Monica'nın Washington ve Pennsylvania'dan uçakla gelen iki kız kardeşiyle görüştü; kardeşlerinin kaybını yetkililere bildirdiği için ona teşekkür ettiler ama Darren yapacak fazla bir şeyi olmadığından utandı. Bu, Texas Ranger'larının isteyerek dahil olacağı türden bir dava değildi. Quinn'in halletmesi gerekiyordu. Kız kardeşlerine Monica'nın yanlış gördüğü bir şeyi durdurmaya çalıştığını, doğuştan hak sahibi olan iyi insanların dolandırılmasını engellediğini ve bu durumun ölümüne yol açmış olabileceğini söyledi. Onlar da bir süre kız kardeşlerinin son görüldüğü otelde kalacaklarından bahsettiler; Rosemary King'in evinin önüne arabalarını park edecek, böylece kadının kız kardeşlerinin ruhunu orada hissetmesini sağlayacaklardı.

Bir hafta sonra Leroy Page komadan çıktığında bu kez çocuk kaçırmaktan ve hayatını tehlikeye atmaktan tekrar tutuklandı ancak sadece Şerif Quinn'in adamları gelmişti. Greg o zamana kadar kasabadan ayrılmıştı. Bu yüzden Darren yaşlı adama, Lisa'nın cömertlik ederek bürosundaki bir avukata hazırlattığı hayır amaçlı belgeyi imzalattıktan sonra kasabadan ayrıldı. Belgeye

göre arazinin hakları Margaret ve Donald Goodfellow'a iade ediliyordu, bir maddesi özellikle oranın devren kiralanmasını yasaklıyor, Hopetown'ın tamamını gasp eden, Bay Page'i ve Margaret'ın ailesini korkutan, karavan parkındaki beyaz milliyetçilerin yasal ve kültürel boşluklardan faydalanmasının önü kesiliyordu.

Lisa yardım edebildiğine memnun olmuşa benziyordu.

İkisi de elinden geleni yaptığını biliyordu.

Greg'le Darren, Marion memurlarının karavan, minibüs, araba, tekne ev ve çadırdaki herkesin dışarı atılmasını, on beş dakika içinde araziden götürmedikleri her şeyin buldozerle yıkılacağını söylenmesini izlemek için Hopetown'ın sınırında buluşmuştu. İnsanlar ellerinde albümler, televizyonlarla çıplak ayak koşuyorlardı, aralarından biri güçlükle mini buzdolabını taşıyordu. Arabaları, kamyonetleri ve Gil Thomason'un Marnie ve çocuklarıyla yaşadığı karavanın yanındaki sarı minibüsü doldurmuşlardı. Bo dışında hepsi koşuyordu; memurlar onu iki gün önce Leroy Page'in evine ateş ettiği ve neredeyse birini öldürdüğü için tutuklamışlardı. Cinayete teşebbüs eyaletteki başka bir ağır suçtu. Nefret suçu görevini tamamlayan Greg gösteriye birkaç bira getirmişti. Darren'ın kamyonetine yaslanmış hâlde günlerdir geçirdikleri ilk huzurlu ânın tadını çıkarırken beyazların asla sahip olmadıkları, hakları olmayan yerden kaçarak uzaklaşmalarından zevk alıyorlardı.

Bir ara Greg'in yüz ifadesi yumuşadı, dalgınlaştı. "Konuşmamız lazım."

Darren başını salladı. "Şimdi değil, Greg. Yakında. Ama şimdi değil."

* * *

Hiçbirine doğru düzgün veda etme şansı bulamadı.

Leroy'a, Margaret'a, Ray'e, Donald'a, Virginia'ya, Sadie'ye, be-

beğe ya da Caddo kabilesinin pek tanışmadığı diğer üyelerine. Marnie, Dana veya Texas Adliyesi'nde bir hayli zaman geçirecek olan Gil Thomason'la bir daha konuşmadı. Karavanları yakında yıkılacaktı, Marnie çocuklarını alıp 59. Otoyol üzerindeki, Jefferson'ın hemen güneyinde bulunan bir motele taşınmıştı. Darren kasabadan ayrılırken motelin yanından geçti, gözleri omuzları dar ve kırılgan, sırma saçlı oğlanı aradı. Dana'nın havuzdaki Levi'yi izlediğini gördü; Marnie ayaklarını derin tarafa daldırmış hâlde oturuyordu, hiçbirinin üzerinde doğru düzgün mayo yoktu. Levi'nin söylediği bir şeye gülüyorlardı. Darren oğlana son bir kez bakarak Greg'in bu konuda haksız, kendisinin haklı olmasını, günün birinde bileğinde SS şimşekleri olan, on dokuz yaşında olgunlaşmamış bir erkeğe dönüşmüş Levi King'e rastlamamayı umdu.

Camilla

Büyüdüğü eve, San Jacinto'daki çiftliğe, sevgili Camilla'sına geri dönmüştü. Kendine bir dönüş tarihi belirlemedi, sadece Lisa'ya bir süre oralara yakın olmak istediğini söyledi. *Eve.* Lisa baskı yapmadı, bir kere olsun Darren'a yardım edebildiği ve kocası Caddo yerlilerinin evi olan yere izinsiz girenleri temizlediği için, dilekçeleri Kızılderili İşleri Müdürlüğü'ne Sandler Gaines'in sahtecilik yaptığını da içeren yeni belgelerle birlikte gönderildiği için neşeliydi. Darren'la iş anlamında ortak çalışmışlardı ve şimdilik bu kadarı yeterliydi. Kocası mesafe istiyorsa -ve kendisi de herhangi bir soruya cevap vermeden birkaç gün daha geçirebilecekse- bunu seve seve kabul ederdi. Darren için şehre dönmek ve Houston'daki Ranger ofisine gidip gelmek tuhaftı, daha da tuhafı ise teğmeninin ofisine girdiğinde San Jacinto'dan tanıdık bir yüzün ona baktığını görmekti.

Bölge Savcısı Frank Vaughn, kolları, yetişkin bir adamın nefesini kesebilecek iki piton gibi sıkıca kavuşturulmuş olan Wilson'ın karşısında oturuyordu. Teğmen gözlerini masasındaki kâğıt ve evrakların üzerinde duran bir şeye dikmişti. Plastik torba ışıkta parlıyordu, Darren üzerindeki kırmızı bantta KANIT yazdığını görene dek ne olduğunu anlayamadı. Kıpırdamadı, bir adım bile atmadı. Vaughn oturduğu yerde dönerek Darren'ın odaya girdiğini gördü. Camı bile kesebilecek kadar keskin bir şekilde güldü. "İşte bizim oğlan da geldi," dedi.

Silah, sivri uçlu otuz sekiz kalibrelik altıpatlar, Wilson'ın masasında duruyordu.

Wilson nihayet başını kaldırıp Darren'a baktı; yüzündeki kafa karışıklığı, ihanet ve hayal kırıklığıyla karışık bir ifade vardı. "Mathews."

"Senin Bill King'den itiraf aldığın sırada Ronnie Malvo'yu öldüren silahın bana nasıl geçtiğini teğmenine anlatmak ister misin?" dedi Vaughn. "Ve de departmanımdaki hiç kimsenin Bill King'i ya da işi yapmak için tutmuş olabileceği birilerini bu silahla ilişkilendiremediğini?"

"Onu bilemezsiniz," dedi Darren. Başka bir şey düşünemiyordu.

"Öyle mi gerçekten?"

"Darren?" Wilson'ın ses tonu umutluydu, bir açıklama bekliyordu.

"Nereden buldunuz?" diye sordu Darren, Vaughn'a.

Kalbinin güm güm attığını, boynundaki nabzının hızlandığını hissedebiliyordu.

Vaughn, "Sana açıklama borçlu değilim ama..." diye başladı.

"İsimsiz bir ihbardı," dedi Wilson, Vaughn'un açıkça bu işten zevk alması sinirini bozmuştu. "Ama ilçedeki balistikçiler gerçek olduğunu söylüyorlar. Cinayet silahı bu."

Vaughn kravatına baktı, ilahi bir şey bekliyormuşçasına şal desenli kumaşı kaldırdı, ardından hafif şiş göbeğinin üzerine düşmesine izin verdi. "Yani durum karışık," dedi, şimdi gözlerini sağ elindeki Texas A&M okul yüzüğüne çevirmişti. "O silahı..."

"Bill King'le ilişkilendirmeye mi çalışıyorsunuz?"

Wilson pek de bastıramadığı bir öfkeyle Darren'a ters ters baksa da yine de yardımına koştu. "Frank, dosyayı bu noktada devralmak, cinayet soruşturmasını birçok kuruluşun dahil olduğu görev ekibiyle yürütmek, Bill King'in komployla suçlanmasını sağlamak isteriz."

"Bill King'in Ronnie Malvo'yla hiçbir alakası yok, o da biliyor." Darren'ı gösteriyordu. "Bana gelen ihbarda," diye devam etti Vaughn, "Ronnie Malvo'nun cinayetinden haberdar olduğun ancak bunu kolluk kuvvetlerine ya da benim ofisime ifşa etmediğin, adamın öldüğü günden beri silahın yerini biliyor olabileceğin söylendi. Hatta büyük jüri önünde yalancı şahitlik yapmış bile olabilirsin."

"Bu kadar yeter," dedi Wilson. "Darren, bu dedikleri doğru mu?"

Darren hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyordu.

Vaughn tekrar kravatıyla oynayarak, "Adalete engel olma suçlamasından ötürü seni soruşturmaya aldık. Çalışma arkadaşlarına haber vermek için geldik," dedi. Sonra Wilson'a döndü: "Şu anda bu arkadaşa iş vermek konusunda iki kez düşünmek isteyebilirsin."

"Departmanımda ne olacağına ben karar veririm, Bay Vaughn."

"Sen burada yapman gerekeni yap, ben de San Jacinto'yla ilgileneyim; buna Ronnie Malvo cinayeti soruşturması da dahil. Ona ve içinden çıkabilecek diğer suçlamalara benim ofisim bakacak."

Cümleyi söylerken doğrudan Darren'a bakıyordu.

"Bitti mi?" diye sordu Darren.

"Yakınından bile geçmedi."

"Tutuklu muyum?"

Vaughn, Darren'a küçücük bir umut verecek kadar duraksadı. Açığa vurduğundan azını biliyordu. Darren o isimsiz ihbarın nereden geldiğini anlamıştı, şimdiyse annesinin tam olarak ne söylediğini öğrenmeliydi. Vaughn sesindeki tehlikeyi belli etmeye, Darren'a tehlikede olduğunu hissettirmeye çalıştı.

Yine dişlerini göstererek gülümsedi ve "Henüz değil," dedi.

* * *

Annesi karavanında değildi.

İçeride hiçbir şey yoktu.

Tamamen boşaltılmıştı. Mutfak dolapları çıplaktı; çekmecelerde tek bir plastik çatal ya da bir paket acı sos dışında hiçbir şey kalmamıştı. Annesi sussun diye parasını Darren'ın verdiği televizyon, kurulumunu ödediği kablolu servisiyle birlikte gitmişti. Yatak çerçevesini ve şilteyi bırakmıştı ancak bütün kıyafetlerini ve ayakkabılarını almıştı. İşten çaldığı küçük şampuan şişeleri bile artık plastik küvetin kenarında dizili değildi.

Bell Callis parayı alıp kaçmıştı.

Gün ortası güneşi tepesine vururken titrek bacaklarıyla karavanın merdivenlerinden indi ve annesinin kendisini ikinci kez terk ettiğini hissetti. Karavanın önündeki toprağın ve yabani otların üzerinde diz çöktü, şapkasını çıkardı ve bulduğu tek gölge olduğu için yüzünü içine gömdü. Utancını içine gizledi, tüm öfkesini içine bağırdı, Tanrı'nın yardımı için yalvardı ve sonra ağladı. Annesinin yaptıkları, ona bu hayatta kendisini yeniden incitme gücü verdiği için gözyaşı döktü. Darren yalan söylemiş, rozetinin gücünü kötüye kullanmıştı; nedenleri asildi elbette ama şimdi bu durum onu hapse bile gönderebilirlerdi. Şapkası ve rozetiyle eski Ford kamyonetini süren amcası William'ı, Darren yeterince büyük olsa bile kabinde yanında oturmasına, başını omzuna yaslayıp onun güvenli duvarları arasında korunaklı hissetmesine yetecek kadar yakınına sokulmasına izin verişini hatırladı. Mack de William'ın arkadaşıydı. Belki amcası Darren'ın yapmaya çalıştığı şeyi anlardı. Ya da belki ona aptalın teki olduğunu söylerdi.

* * *

Mack'e söylemesi gerekiyordu ama yine de onu korkutmamayı denedi. Darren, San Jacinto'nun kuzeybatı köşesindeki kulübeye giderken paniklememeye çalıştı. Şimdilik yapabilecekleri en iyi

şey hep anlattıkları hikâyeye sadık kalmak ve Mack'in evindeki, yaşlı adamın arazisine girdiği, torunu Breanna'yı korkuttuğu, haftalardır kızı taciz ettiği için Ronnie "Redrum" Malvo'nun kafasına silah doğrulttuğu gecenin sırrını saklamaya devam etmekti.

Kulübede ateş yanıyordu. Darren bacasından çıkan kıvrımlı dumanı görebiliyor, şömineden yayılan kestane ve çam karışımı kokuyu alabiliyordu. Silverado'sunu Mack'in çok eski Ford kamyonetinin arkasına park etti. Girişte bir araba daha, elma kadar kırmızı küçük bir Chevy Spark vardı.

Darren kulübenin ön verandasına çıkarken minik arabanın içine göz attı. Birkaç üniversite kitabı ve dikiz aynasından sarkan bir rüya kapanı gördü. Mack'in, Brenna artık kasabaya yürüyerek gitmesin, okulunun olduğu Polk'a dönerken otobüs peşinde koşmasın ve böylece Ronnie Malvo gibilerle bir daha karşılaşmasın diye kıza araba almak için para birktirdiğini tahmin etti.

Darren daha çalmadan Mack kapıyı açtı.

İçeride televizyon açıktı ve Mack tepside birayla jambonlu sandviç yiyor, yarışma programı izliyordu. Darren'a ne bira ne de bir bardak su teklif etti ve işte o zaman bir şeylerin cidden yolunda olmadığı anlaşıldı. Darren Mack'in giydiği fanilaya yakından bakınca, üzerindeki farklı renkte ve bölgelerdeki lekeler fark ederek üzerini günlerdir değiştirmediğini anladı. Saçları da bir süredir tarak görmemiş gibi birbirine girmişti, televizyona doğru bakarken gözleri donuklaştı.

Darren adamın yanına oturdu. "Vaughn tekrar geldi mi?" dedi, bu durumun sebebinin bir çeşit depresyon olup olmadığını merak ederek. Darren olayın olduğu günden beri onu ilk defa bu kadar dağılmış hâlde görüyordu; buna Mack'in adam öldürmeye ne kadar yaklaştığını fark edip ağladığı gece de dahildi. Belki de bunu gerçekten yapmış olduğu için yavaşça kötüleşiyordu.

"Bak Darren, konuşmamız lazım."

"Silahı biliyorum. Ellerinde olduğunu biliyorum."

"Ne?" Mack birden ayağa kalktı ve tepsiyi devirdi, böylece bira şişesi yanlamasına düştü. Tabağı ve sandviçi ıslatarak adamın çıplak ve solgun görünen ayaklarının dibindeki dokuma halıya döküldü.

"Bak, bu durum hemen her şeyi değiştirmeyecek," dedi. "Seni koruyacak savunma üzerinde çalışıyorum. Söz veriyorum."

Mack, zamanla kahverengileşmiş turuncu renkli kanepeye tekrar çöktü. Neredeyse ürkütücü bir gülüşü andıran, ağır bir şakaya şaşırmışa benzer bir inilti çıkardı. "Bre, tatlım, gel buraya. Darren geldi, tatlım."

Kız üzerinde siyah tayt ve dizlerine kadar uzanan büyük beden bir kazakla diğer odadan çıktı. Saçını örüyor olmalıydı çünkü kafasının yarısı kabarık, tiftiklenen pamuk gibiydi; tek farkı siyah ve Hindistan cevizi yağıyla parlıyor olmasıydı. "Efendim büyükbaba?"

Büyükbabası ona sertçe bakarak, "Otur," dedi.

Breanna dediğini yaptı, büyükbabasından ve Darren'dan olabildiğince uzakta ama aynı odada, aynı kanepeye oturdu. Darren'a değil de elindeki tarağa bakıyordu. Üzerinden saç tellerini çekti ve uçarak halıya düşmelerini seyretti.

"Zamanı geldi çocuğum," dedi Mack. "Bana anlattıklarını anlat."

Darren bir ona bir diğerine baktı, bu ânın önceden çalışıldığını, bir süredir sergilemek istedikleri bir gösteri olduğunu hissetti. Yarışma programından gelen zil sesi havayı doldurdu, Mack yandaki sehpadan kumandayı alarak televizyonu kapattı, böylece kulübe sessizliğe gömüldü ve içerisi hafif karardı. Darren ancak o zaman perdelerin çekildiğini, dışarıdaki dünyaya kapatıldığını fark etti.

Breanna başını kaldırıp Darren'a baktı. "Ronnie Malvo'yu vurdum."

Mack bunun birkaç dakikalığına havada asılı kalmasına, uzun

zamandır söylediği üzere olayda anlamadığı şeyler olduğunu kavrasın diye Darren'ın kelimeleri kafasında tartmasına izin verdi. "Görüyorsun ya," dedi. "Korunması gereken kişi ben değilim."

Belli ki dahası vardı. Ronnie'yle kızın sosyal anlamda olmasa da ticari anlamda ilişkileri vardı. Kişisel ve politik görüşlerini bir kenara koyacak olursak Ronnie herkese uyuşturucu satardı ve Aryan Kardeşliği'nin neredeyse kurumsallaşmış uyuşturucu işine rağmen -ki Darren görev ekibindeki bulunduğundan, aslında onların Güney Texas'taki Meksika çeteleri kadar kâr ettiklerini biliyordu- yan iş olarak üniversitelilere ot ve hap satıyordu. Breanna ondan birkaç kez uyuşturucu alarak atletizm takımından tanıdığı kızlara satmıştı. "Sadece ottu," dedi gözlerini yerden kaldırmadan.

"Ama neden?" diye sordu Darren, kelimeleri âdeta bir ilahi, aylardır yanlış okuduğu durumu anlamasını sağlayacak hüzünlü bir yakarış gibi söylüyordu. "Onu neden öldürdün, Breanna? Neden adamı bile bile vurdun?"

Kızın uyuşturucuyu başkalarına satarak kâr sağlaması Ronnie'nin hoşuna gitmemişti, bu yüzden kızı alışverişi kesmekle tehdit etmişti. Breanna uyuşturucuyu arkadaşlarına satarak para kazanmak için Ronnie'yle takılmaya başlamış olabilirdi. Ama sonra Ronnie, Aryan kardeşlerinin cinsel iştahının saflıktan yoksun olduğunu, becerdiği siyah kızları -çoğul- öğreneceğinden endişelenmeye başlamıştı. Parasının tamamını geri istemiş, Breanna'ya uyuşturucular için borçlu olduğu rakamı söylemiş ve kızın hayatı boyunca bir arada görmediği miktarda parayı teslim etmesi için ona kırk sekiz saat vermişti. Ronnie'nin o gece Mack'in evine gelmesinin asıl sebebi buydu. Tabii Breanna'yı taciz ediyordu ama asıl nedeni paraydı. "Tamamını vermezsem büyükbabama zarar vereceğini söyledi. Ama bende para yoktu, Bay Mathews."

Darren o âna dek dinlemeyi bırakmıştı. Kafasının yerinde olmadığını, bedenine ağır geldiğini, kafasını gövdesinde tutan tek şeyin şapkası olduğunu hissetti. Stetson'u kaldırırsa kafatası be-

deninden ayrılarak Mack'in ayaklarının dibine düşecekti sanki. "Burada olmamalıyım," dedi ve ayağa kalktı.

Bu işle alakası olsun istemiyordu.

Bunca zaman boyunca, evine gelerek torununu tehdit eden ırkçı bir beyazı vurduğu için yetmiş yaşındaki yaşlı, siyah bir adamı kurtardığını zannederken aslında kendisine zenci diyen bir adamdan ot aldığı için işleri karıştıran genç bir siyah kızı koruyordu.

Evet baba, aptalın tekiyim.

Mack'e her şeyi, hayatı boyunca bu dünyanın ona sağlayamadığı ya da sağlamadığı şeyi borçlu olduğunu düşünmüştü; korumayı. Ancak tarihini görmezden gelerek düşmanla yatan Breanna McMillan'a ne borçluydu? "Öyle konuşuyorlar sadece, aslında hepsi siyahlardan nefret etmiyor. Diğer çeteler gibiler işte. Mış gibi yapıyorlar."

"İnsan öldürüyorlar, Breanna," dedi Darren.

"Ronnie öyle değildi." Darren'ın midesini bulandıran bir şefkatle konuşmuştu. Darren tükenmişti. Yarattığı bu karmaşada kurtularak Dodge'una binerek basıp gidecekti. Kamyonetine yürürken Mack'in verandada ona seslendiğini duydu. Ama dönüp bakmadı, bir daha hiç dönüp bakmayabilirdi.

Kör eden bir öfkeyle Camilla'daki eve gitti.

Mack'in evinden ayrıldığından beri Clayton'ın onu iki kere aradığını gördü ve Mack'in torununun başının belaya girdiğine dair dedikoduların –en azından aile arasında– yayılmış olabileceğini tahmin edebiliyordu. Fakat hepsine sırtına döndü ve bunca zaman boyunca Mack'i içine düştüğü durumdan kurtarmaya çalışırken söz konusu Brenna olunca kalbinde bir boşluk hissetti. Mack mağdur olabilirdi; Breanna'ysa tarihine sırtını çevirmiş ve yolunu kaybetmiş bir çocuktu. Kendine onun on dokuz yaşında olduğunu hatırlattı, çocuk sayılmazdı. Bu nedenle yaptığı seçimlerin bir bahanesi yoktu. Ona durumuna üzülemeyecek kadar kızgındı. Breanna'nın katil olduğunu öğrenmek bu suçun haklılı-

ğıyla ilgili hislerini ışık hızıyla değiştirse de Darren bu konuda en başından beri haklı mıydı ki? Mesela on dokuz yaşındaki bir kız Ronnie Malvo'yla sapkın ir ilişki kurmayı *seçtiği için* Bill King'i yalan ifadeye mecbur bırakmakta haklı mıydı?

Elinde Coldspring'deki Frank's Liquor'den aldığı Jim Bean şişesiyle eve girdi ve bulduğu ilk plağı amcasının müzik çalarına yerleştirerek birkaç saniye sonra Little Milton'ın "I Can't Quit You, Baby" şarkısı hoparlörden duyulurken kaderin ellerini üzerinde hissetti.

Seni bırakamıyorum, bebeğim... Bu yüzden bir süre senden ayrılmak zorundayım. Kelimeler eriyip gözyaşları gibi gitardan damlıyordu. Sesi, arka verandadan duyabileceği kadar açtı. Ayakları tırabzanlarda, yanında içkisi, araziyi saran çamların ve yıllar içinde kurumuş ama hâlâ mavi kuşları üzerine çekecek kadar yaş ve derin eski göletin manzarasına karşı oturdu. İki kuş –ikizler, diye düşündü Darren– evin arkasındaki ağaçlıktan uçarak göletin çevresindeki otluğa kondular. Gagalarını suya daldırdıklarında su neredeyse boylarını aşıyordu. Diğerinin ne yaptığını görmek için her birkaç saniyede bir başlarını kaldırıyorlardı, sonra yalnızca kendilerine ait sessiz bir iletişim kurarak aynı anda araziden uçmaya karar verdiler; gökyüzüne yükselirlerken biri diğerinin biraz altındaydı, sonra konumlarını değiştirdiler ve diğeri başa geçti. Darren farkında olmadan amcaları William ve Clayton'ı düşünmeye başladı. William hayattayken Clayton onu Naomi'yi çaldığı, adaletin diğer tarafında memur olduğu, sonra da kendisini öldürttüğü için asla affetmemişti. Aralarındaki ayrılık Darren'ın içinde bir şeyleri de kırmış, ruhunu ikiye bölmüş, bazen kim olduğunu, neye inandığını bilemez hâle gelmişti. İçerek, ağaçların salınışını, uçan mavi kuşları ve çayır bülbüllerini izledi, kanatlarıyla çamların tepesindeki tozları kaldıran kırmızı kuyruklu bir şahin gördü. Dibe vurmaya yaklaştığından artık umursamazlığın o donuk rahatlığını bekledi.

Evin önüne bir araba geldiğini duyduğunda orada ne kadar süredir oturduğunu bilmiyordu ancak Little Milton'un *Grits Ain't Groceries* albümünün A kısmı bitecek kadar uzun süreydi, ki arabayı da bu sayede duymuştu zaten. Birden ayaklandı, çizmeleri arka verandanın döşemesinde tıkırdadı. Frank Vaughn'un onu tutuklamaya geldiği düşüncesiyle panikledi. İçkisini verandanın tırabzanında bırakarak çiftlik evine girdi, oturma odasından salona geçti, ön kapıda dururken gömleğinin altından ince ince ter boşaldığını hissetti. Orada bir süre, cesaret kazanmak için en sevdiği Freddie King şarkısının tüm sözlerini hatırlayacak kadar kaldı. *Beni usulca hayal kırıklığına uğrat, bebeğim, yavaşça söyle.* Kapıyı açarken şarkının melodisini hafifçe mırıldanacak kadar kafası güzelleşmişti.

Verandasında duran Randie Winston'dı.

Darren artık sarhoş olduğundan emindi.

Kadının üzerinde ütülü beyaz bir gömlek ve siyah kot pantolon vardı. Darren'a bu ânın ne kadar olasılık dışı olduğunu, evinin eşiğinde durmanın ne kadar çılgınca olduğunu bildiğini belirtircesine hafifçe omuz silkti ve gülümsedi. "Bana görebileceğimi söylemiştin."

Darren gördüklerinden emin olmadığından onu içeri davet etmedi. Yetiştirilme şekline karşı gelerek öylece kapıya yaslandı ve karşısındaki kadına hayretle bakakaldı. Randie hâlâ aynı görünüyordu. Ama daha iyiydi. Çünkü buradaydı. Çünkü Darren'ı tekrar görebilmek için bunca yolu gelmişti.

"Sen nasıl..."

"Burada Mathews dediğin anda beş kişi çıkıp yolu tarif ediyor. Seni bulmak şaşırtıcı derecede kolaydı, Darren." O anda gülümsemesi yüzünden silindi. "Bak, gelmem seni rahatsız ettiyse..."

Darren'ın cevabı bir öpücük, sırtına koyduğu bir el oldu.

Randie kendini ona açtı, anasonla balı andıran acı-tatlı tadını daha iyi alsın diye Darren'a dudaklarını araladı. Bir elini ensesine

uzatıp onu sertçe öptü, yalnızca gözlerini üzerinde gezdirip kibarca iç çekmek için geri çekildi. Ardından başını omzuna koydu ve Darren kadına sarılıp çenesini onun saçlarına gömdü. Evin açık kapısından içeri girip Texas çamlarının kokusunu getiren Aralık esintisine rağmen, birbirlerine yaslanarak, ısınmış halde bir süre öylece durdular.

Teşekkürler

İlk başta yayıncı aileme; yalnızca bir parçası olduğum yayınevini kurdukları için değil, aynı zamanda bana ve işime olanca saygı ve hevesle (ve sabırla) yaklaştıkları için derinden gurur duyduğum Reagan Arthur ve Joshua Kendall'a teşekkür etmek isterim. İkinize de minnet borçluyum. Sabrina Callahan, Lena Little ve Pamela Brown'a dünyanın Darren Mathews'la tanışmasına aracı oldukları ve bu seriyi başarıyla yurt dışına açtıkları için teşekkürler. Aynı şekilde Birleşik Krallık'taki Serpent's Tail'deki yayıncı ailem Rebecca Gray, Hannah Westland, Drew Jerrison, Anna-Marie Fitzgerald ve Valentina Zanca'ya teşekkürler. Bütün kitaplarımı yayımlarken gösterdiğiniz özen ve anlayış için saygılarımı iletiyorum. Son olarak her şeyimi borçlu olduğun Richard Abate'ye; bana inandığın, keskin içgörün ve arkadaşlığın için teşekkür ederim.

Doğu Texas'taki ailem: Babam Gene Locke, tek başıma kalmaya korktuğumda benimle Caddo Gölü'ndeki bir kulübede kaldığın için teşekkürler. Ve büyükannem Jean Birmingham; tabancanı ödünç almamıza izin verdiğin için teşekkürler. Annem Sherra; geldiğim yere sıkı sıkıya bağlı olmamı sağladığın ve caz gibi, mizah anlayışın için de teşekkür ederim. Tembi; kız kardeşim ve Coldspring, Lufkin ve Marshall'daki en eski hatıralarımın paydaşı, teşekkürler. Sonuna dek yol arkadaşımsın. Ayrıca üvey annem Aubrey; ayağımın altına biraz Doğu Texas toprağı bulaştırmak için San Jacinto'daki eve her geldiğimde beni en güzel şe-

kilde ağırladığın için teşekkürler. Ve Texas'taki ailem, hikâyeleriniz, sevginiz ve desteğiniz için hepinize teşekkür ederim.

Bu kitabı yazmama yardımcı olan Jefferson ve Caddo Gölü'ndekilere; Uncertain'da göl kenarında harika bir yer olan Hoot'n Holler misafir kulübesinin sahipleri Randie ve Sam Canup'a teşekkürler (ve kasabadaki son günümde Big Pines Lodge'daki öğle yemeğimi isim vermeden ödeyen sizseniz onun için de teşekkür ederim). Karnack'deki Captain Ron's Swamp Tours'u yöneten Kaptan Ron ve İngiltere, Manchester'lı tatlı yoldaşı Jean'e teşekkürler. Dünya üzerindeki en şahane şeyin içini görmeme yardım ettiniz ve bunun için size teşekkürü borç bilirim. Jefferson'daki White Manor Oak B&B'nin sahipleri Tammy ve David Griot'a misafirperverlikleri için teşekkür ederim. Otelinizdeki muhteşem gitar koleksiyonu bu yolculuğa değiyor.

Dr. Cheryl Arutt, psikolojik yardımlarınız için sonsuza kadar minnettar olacağım. Perşembe sabahları olmasa bu kitap(lar) da olmazdı.

Ve son olarak en büyük aşklarıma teşekkür ederim: Clara, gözlerine bakınca hikâye anlatıcılığının neden bu kadar önemli olduğunu hatırlıyorum. Kitaplarla kalbini ve aklını geliştirişine şahit oldum ve seninle kitap sevgisini paylaşmak benim en büyük ayrıcalığım. Ve Karl, en yakın arkadaşım, sabırlı partnerim, yazarlık hayatımı destekleyen bir kocam olduğu için minnettarım. Kitap yazmam için alan yarattığın için teşekkürler. Seni çok seviyorum.